

Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något som är

Plotinos, Mäster Eckharts och Martinus beskrivning av den gudomliga
urgrunden

Lars Palerius

Maj 2024

”I realiteten existerar i världsalltet endast ’det gudomliga något’. Det är detta eviga ’något’ som ’ser sig självt’ i form av alla existerande kontraster, vilka åter i sin djupaste analys endast är uttryck för ’perspektiviska’ förhållanden och därmed är illusoriska. Detta betyder, att allt som förnimmes eller uppleves i själva verket är ’det gudomliga något’.”

Martinus: *Livets Bog*, del 2, stycke 534

INNEHÅLL

Innehållsförteckning -----	s.2
Inledning -----	s.6
Plotinos liv och gärning -----	s.10
Plotinos' Life and Writing – engelsk version -----	s.11

Kapitel 1 ----- s.13

Plotinos gudomliga triad – det Ena, Nous och Världssjälén

Det Ena – tillvarons urgrund

Nous eller Intellectet

Själén

Emanation - en evig kosmisk princip

Det Ena och emanationens kosmiska struktur

Det Enas och Intellectets funktionella egenskaper – seendet och tänkandet

Plotinos om det Ena, Nous och Världssjälén

Det negerande mörkret och det Ena

Ett något bortom mänsklig begriplighet

Nous – Förnuftet eller Intellectet

Förnuftets födelse

Världssjälén och sinnevärlden

Sammanfattning – verklighetens beskaffenhet enligt Plotinos

Kapitel 2 ----- s.26

Några grundläggande livgivande principer hos Martinus

Guds primära och sekundära medvetandeområde

Den eviga livskärnan

Viljan – jagets energi

Evighetskroppen

Stillheten och rörelsen

Den fasta punkten

Den orsakslösa orsaken
Jaget och livsförnyelsen
Det eviga ljuset
0X eller Gudomens jag
Gudomen och den treeniga principens inbördes relation
Min hypotetiska slutsats gällande Gudomens skapande och upplevande X1-princip
Kvardröjande fråga angående den nya glorians framträdande i guldglorian
Gudomen och energierna
Gudomens upplevelse av livet
X1 och illusionsprinciperna X2 och X3
Jaget – en blind fläck i vår kosmiska struktur
Jagets indirekta upplevelse av den fasta punkten
Svend Åge Rossen om jaget, X1, och psyket, X3
Svend Åge Rossens beskrivning av jaget, psykets och livsupplevelsens mekanismer
Mäster Eckhart och begreppen Gudomen och Gud
Urbegäret, moderenergin och den högsta elden

Kapitel 3 ----- s.69

Mäster Eckhart – Guds födelse i människan och människans inträngande i själens grund
Mäster Eckhart – kort historik, gudsbegrepp och själens gnista
Fadern föder sin Son i all evighet
Urgrunden – Gud bortom Gud
Gud och Gudomen
Gud verkar, Gudomen verkar inte
Gud i människan

Kapitel 4 ----- s 88

Gud föder sig själv i människans medvetande
I begynnelsen var ordet
Rörelsens allavgörande betydelse för livsupplevelsens upprätthållande
Moderenergin och guldtrådarnas mysterium

Gregorios Palamas och Guds energier

Sammanmältningen med Guds mentalitet

Urbegäret, moderenergin och livsupplevelsens upprinnelse

Kapitel 5 ----- s.100

Martinus om Guds jagstruktur

Världsalltet framträder som ett levande väsen

Den enda existerande "fasta punkten" i världsalltet

Varför de levande väsendena är odödliga

Principen som låter det namnlösa "något" framträda som "den ende" och "de många"

Den helige ande

Den högsta elden – den sexuella principen eller skapelsens ratt

Guldtrådarna – Gudomens samlade medvetande

Guldtrådarna och själens grund

Guldtrådarnas placering

Att erfara extasen i Gudsmötet genom känslokroppens spiralcentrum i X2

X2-principen och rörelsens ursprung

Jagets "längtans" energi

Den högsta elden – extasens energi

Kapitel 6 ----- s.128

Platons dialog Parmenides

Det Ena

Pierre Grimes om Platons och Parmenides förklaringsmodell av det Enas natur

Det Ena och Icke-varandet

Mångfaldens oupphörliga förvandlingsprocesser

Martinus, Världs jaget och Världssjälens

Kapitel 7 ----- s.136

Avslutande diskussion angående likheter och olikheter mellan Plotinos och Martinus syn på det Ena och Gudomen 0X/X1

Det Ena

Den intellektuella principen

Världssjälens

Den gudomliga Treenigheten som en Enhet

Världssjälens och människans del i denna

Begreppet Det Ena hos Martinus

Begreppet 0X

Begreppen X1, X2 och X3

Jaget och de sju grundenergierna

Urbegäret, spiralcentrum och ödeselement

Guds primära och sekundära medvetande

Guds jag

Avslutning ----- s.156

Litteraturlista ----- s.159

Appendix ----- s.160

Dionysios Areopagita och paradoxernas Gud

Martinus – den ende och de många

Mäster Eckhart om gudsfödelsen

Martinus symbol 98 – ”Jagets vändning av rörelsen eller energin”

De tre kosmiska principerna hos Plotinos

Plotinos två triader

Nous – intelligensen, förnuftet, intellektet. Världssjälens

Polförvandlingen och det kommande fredsriket på jorden

Ett internationellt fredsrike under skapande

Inledning

Från den omanifesterade stillhetens urgrund härstammar allt som existerar i den fysiska och andliga världen. Denna urgrund utgör ett oskapat, evigt existerande, transcendent ”något som är”. Det utgör den absoluta Ettheten. Om detta något eller Etthet går det inte att uttala sig, eftersom det inte går att göra sig en bild eller föreställning om det. Ettheten består inte av något materiellt, något delbart eller några förnimbara kontrasterande ting. Ettheten är med andra ord inte ett identifierbart objekt, utan ett substanslöst, icke beskrivbart subjekt in spe.¹ Detta något befinner sig bortom det mänskliga intellektets räckvidd. Det enda man kan säga om denna urgrund, den enda giltiga benämningen eller beskrivningen av den, är att den utgör ett existentiellt ”något som är”.

I denna urgrund existerar inga kontraster, inga motsatsförhållanden eller rörelser. Ingen medvetande- eller tankevärld existerar i denna hyperbalanserade, orörliga och kontrastlösa urgrund. Här i detta gudomliga mörker vilar allting i sig själv, i ett evigt balanserat utillstånd. Gudomens energier befinner sig likaledes här i ett vilande, inaktivt, balanserat tillstånd. De utgör nu potentiella skaparmöjligheter, vilka genom en impuls från Gudomen omsätts till livsupplevelse via den treenig funktionsprincipens skaparprinciper.

I nedanstående text benämns denna urgrund, detta gudomliga mörker det Ena, Gud bortom Gud eller X- något som är. Det Ena är nyplatonikern Plotinos (204–270) benämning av den icke beskrivbara källan till allt liv. Gud bortom Gud är ett uttryck som härstammar från den medeltida mystikern och teologen Mäster Eckhart (1260–1328). Han använde den formuleringen när han talade om Gudomen eller Gud bortom vår föreställningsförmåga. Detta ämnesområde kommer jag att behandla i kapitel 3.

X eller 0X är ett uttryck som användes av Martinus (1890–1981) när han talar om Gudomen eller det allestädes närvarande jaget. Detta genomtränger och definierar allt som existerar. En i mina ögon utmärkt beteckning på den immateriella, icke definierbara entitet, Gudomen, vilken i sin kosmiska struktur härbärgerar och utlöser alla rörelsearter, materiekombinationer och manifestationsuttryck i den fysiska världen genom den treeniga principen X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, det skapade.² Jaget, 0X och X1 utgör samma jag, då det bara finns ett odelbart jag. Världs-jaget eller 0X utgör det icke verksamma, *existentiella* något som är – själva urgrunden för allt som existerar i den fysiska och andliga världen. Den treeniga principen, X1, X2 och X3 utgör den dynamiska, verksamma och därmed *funktionella*, subjektiva och livsupplevande principen, i den alltomfattande gudomliga, existentiella urgrundens – 0X:s, struktur.

Gudomens unika, egenartade existensform utgör den enda i sitt slag. Denna urgrund utgör en slags blind fläck för medvetandet, då den inte är observerbar på grund av sin oskapade, immateriella natur. Det finns inget här för medvetandet att uppleva. Om eller när vi möter denna entitet, Gudomen, upplevs denne som ett totalt, ogenomträngligt mörker. Det är som att

¹ I denna Etthet finns ingen rörelse eller förvandling, därför heller inte ett tänkande subjekt. Det tänkande subjektet, vilket finns i Ettheten, men verkar ”utanför” denna (via ett antal kosmiska skaparprinciper), träder i funktion genom en inomgudomlig funktionsprincip. Det är denna funktionsprincip som upprätthåller rörelsen och därmed medvetandet. Martinus benämner denna funktionsprincip ”den treeniga principen”. Plotinos benämner den ”Nous eller Intellektet”. Detta ämnesområde kommer att behandlas löpande under textens gång.

² Bokstaven X används också som bekant inom matematiken som beteckning på en obekant storhet.

befinna sig på en plats eller i ett oändligt vidsträckt rum där endast mörker råder. Inget annat. Till denna urgrund existerar ingen motsvarighet, ingen variant eller liknande. Den utgör helt enkelt det innersta av det innersta – den alltomfattande Gudomens väsens kärna – vilken utgör sin egen självrefererande utgångspunkt.³ Härifrån startar rörelsen⁴ och därmed livsupplevelsen genom en skapelseimpuls från den dynamiska aspekten av Gudomen, X1 eller jaget. Denna skapelse- eller energiimpuls har initialt inga konkreta uttrycksformer, utan måste bearbetas och utformas av eller genom X2-principen eller skaparförmågan. Så här uttrycker sig Martinus om dessa energiimpulser i *Livets bog* del 6:

”För att helt kunna förstå detta bör man komma ihåg, att allt tänkande försiggår genom impulser som utlöses av jaget genom dess övermedvetande. Dessa impulser är i sig själva bara helt vanliga energiimpulser. I detta sitt första tillstånd utgör de inte alls någon form av tanke. Det är först genom en upparbetad organisation av dessa impulser som jaget blir i stånd att binda den omgivande andliga materien.” (*Livets Bog* del 6, st. 1950)

Denna bearbetning och utformning av energiimpulsen verkställs genom jagets, X1:s, utnyttjande av de kosmiska skaparprinciperna i X2. Genom dessa skaparprinciper och övriga livsbefrämjande komponenterna och funktionerna i X2, organiseras och struktureras den initialt neutrala energiimpulsen, och får så de specifika uttrycksformer eller kännetecken som utgör varje skapat tings speciella egen- eller särart.

Denna utformade och strukturerade energis sär- eller egenart förs sedan vidare till energiomsättningens domän, X3, det skapandes område. Där, på själva livsscenen – X3, upplever X1 (jaget) via X2 (skapar- och upplevelseförmågan) nu livet genom myriader av organismers och tings diversifierade former och medvetandeuttryck. Formernas och medvetandets beståndsdelar utgörs av specifikt sammansatta materie- och rörelskombinationer, vilka kan varieras i det oändliga allt efter behov och ändamål. Vad gäller rörelsen, menar Martinus att den utgör livets främsta kännetecken. Utan rörelse och förvandling, utan början och slut, utan tingens kontrasterande och särskiljande egenskaper, ingen livsupplevelse.

Lösningen på rörelsens, tankemateriens, uppkomst finner vi stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*. Där redogör Martinus för guldglorian och den däri framkomna nya glorian, som enligt honom utgör börjar på ande, dvs. medvetande. Detta medvetande håller rörelsen i gång. Martinus skriver följande:

”Med denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta igång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff. Men vi måste här förstå att ingen rörelse av något slag sätter igång. Den har pågått i all evighet. Den kan inte annat än pågå.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

³ Martinus benämner Gudomen jag 0X i *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 134 och 135. Detta begrepp, 0X, kommer att behandlas kapitel 2 och 7.

⁴ Eller rättare sagt, härifrån hålls rörelsen i gång, då den alltid har existerat. Rörelsen utgör en evig kosmisk princip i den gudomliga strukturen.

Vi får anledning att återkomma till denna helt centrala information angående rörelsens och tankestoftets synonyma karaktär och ursprung längre fram i texten.

Kosmologiskt axiom:

Ur den bottenlösa urgrunden, 0X, härstammar allt förnimbart, alla rörelser, alla timliga skapelser. Denna urgrund utgör sin egen definition (Plotinos: "the self-defined", *The Enneads*, 6.9.3). Den har inget annat ursprung eller förklaring än sig själv – dvs. sin egen outgrundliga existensform.

Urgrunden utgör både hos Martinus och Plotinos den eviga företeelse i vilken alla timliga skapelser och former har sitt ursprung. Hos Martinus benämns den 0X och hos Plotinos det Ena.

Plotinos och det Ena

Det Ena utgör en icke definierbar, icke-tänkande transcendent monad – ett singulärt vardande bortom det mänskliga intellektets räckvidd. Plotinos menar att det Ena inte kan tänka. Det beror enligt honom på att den utgör en odelbar etthet utan särskiljande egenskaper eller kontrasterande rörelse- eller materiekombinationer av något slag. Denna etthet omfattar allt som existerar. Ja, den utgör existensens grundläggande förutsättning. Det finns inget utanför eller bortom det Ena som det kan kontrastera och särskilja sig mot. I och med sin existentiella tomhet och substanslösa natur, utgör det Ena inte ett objekt eller ett ting. Det Ena är helt igenom transcendent, obeskrivbart och ogripbart. Ett något *bortom* existensen – ett *icke-vara* bortom varat.

Nous och Själen

Tänkandet ombesörjes enligt Plotinos av Nous eller Intellektet. Denna del utgör en dyad, där ett subjekt kan särskilja sig från ett objekt och därigenom registrera otaliga manifestationer av objektiv art. Då den överflödande perfektionens emanationer i det Ena strömmar ut och rör sig genom Nous och Själen, vilken sedan verkställer skapelseintentionerna i Universum, utför dessa, av energi bestående emanationer, sedan en cirkelrörelse tillbaka till det Ena via Själen och Nous. Genom denna cirkelrörelse, menar Plotinos, uppstår tänkandet med dess intellektuella, förnuftsmässiga och analytiskt särpräglade egenskaper och förmågor. Det Ena kan nu genom Nous eller Intellektet reflektera över upplevelserna i Universum med dess oändliga mångfald av differentierade och särpräglade materie- och rörelseformationer. Dessa myriader av materie- och rörelseformationer är det samma som livsyttringar, vilka kommer till uttryck genom alla organismer och växter i biosfärens djur- och växtrike, dess fiskar, insekter och övriga djurarter på land och i havet, likaväl som planeter, solar, vintergator och galaxer.

I Nous finns de perfekta, fulländade formerna och arketyperna. Dessa former och arketyper tar sig manifesterade uttryck genom Världssjälen skapande verksamhet i den timliga, skapade världen. Dock inte i lika perfekta former eller utgåvor som de som finns i Nous. Det finns med andra ord enligt Plotinos, ett avtagande i perfektion ju längre bort tingen eller skapelserna kommer från det Ena och Nous.

Materien

Längst ned på den imperfekta skalan finns materien, vilken helt saknar egen manifestationsförmåga. Därmed blir materien, i sig själv, ett livlöst något som finns som byggmaterial för de högre liggande skapande strukturerna eller livsformerna. Människan utgör ett sådant exempel. Hon kan genom sin jagfunktion laborera med materien vid uppbyggandet av den livsmiljö som främjar hennes livsupplevelse. Likaså kan människan skapa diverse destruktiva företeelser av materien, t ex vapen och krigsmateriel, vilkas användande allt som oftast får den motsatta negativa effekten på hennes livsmiljö vid väpnade konflikter. Vårt skapande av nya organismer vid varje ny inkarnation, är också ett exempel på människans konstruktiva bruk av sin jagfunktion och skaparförmåga.

Den ontologiska principen för livsupplevelsens uppkomst hos Plotinos bygger alltså på en hierarkisk ordning där Nous eller Intellectet emanerar ur det Ena och Världssjälen emanerar ur Nous. Ur Världssjälen emanerar i sin tur Universum med alla dess formskapande beståndsdelar. Det är med andra ord Världssjälen som förverkligar det Enas och Nous skapelseintentioner i fysisk materia. Människans själ utgör hos Plotinos en del av Världssjälen.

Martinus världsbild

Hos Martinus benämns, som tidigare nämnts, det alltomfattande jaget 0X. Det har en treenig funktionsprincip, X1, X2, X3, till sitt förfogande för skapandet och upprätthållandet av medvetandet, vilket är lika med rörelsens vidmakthållande och i förlängningen av det, skapandet av själva livsupplevelsen. Det sker initialt genom den nya glorians framträdande i guldglorian, ”platsen” där rörelsen, och därmed medvetandet, upprätthålls via kristusväsendenas kosmiska talangkärnor.⁵ Denna rörelseskapande verksamhet utgör alltså själva grundstommen eller grundförutsättningen för Gudomens och de levande väsendenas livsupplevelse. Det är genom, eller tack vare, differentierade subjektivt uppfattade rörelseaktivitetens skiftande sammansättningar och kombinationer, som de levande väsendena upplever sina olika mentala tillstånd i åtskilda medvetandevärldar.

Dessa högt utvecklade kristusväsen utgör Gudomens manifestationsredskap för detta livsuppehållande ändamål. De är hemmahörande i de högsta andliga världarnas områden eller tillvaroplan. Dessa kristusväsen är på alla tänkbara sätt ett med Gudomen i sitt tänkande och handlande. De är till en viss del detsamma som Gudomen, dock utan att förlora sin individualitet vilken är varje individs eviga, suveräna och okränkbara egendom.⁶

Vi kommer under beskrivningen av Martinus världsbild gå igenom några av de bärande kosmiska principer som enligt honom möjliggör en evig livsupplevelse och därigenom få en övergripande bild av hur verkligheten är beskaffad. Det Martinus beskriver i sina analyser är på ett flertal områden ny och epokgörande information. Här får läsaren, bland mycket annat, en möjlighet att sätta sig in i de faktorer som styr och reglerar de levande väsendenas

⁵ Se *Den intellektualiserade kristendomen*, stycke 11.

⁶ Se gärna artikeln ”Himmelriket eller det kosmiska livstemplett” st. 14 och 15, *Kosmos* 7/2018. Där beskriver Martinus att det är X2 (den andra principen i den treeniga principen) som garanterar individen dess eviga individualitet.

vandring genom de sex tillvaroplanen i det kosmiska spiralkretsloppet.⁷ Det är också de levande väsendenas livsvandring genom universums otaliga spiralkretslopp, som enligt Martinus utgör Gudomens livsupplevelse.

När det gäller det kosmiska spiralkretsloppet med dess sex tillvaroplan, är det ett exempel på den nya information om livet och livsupplevelsens tekniska struktur och utformning som Martinus delger läsaren i sina huvudverk *Livets Bog* 1–7 och *Den eviga världsbilden* 1–6, de så kallade symbolböckerna. I dessa böcker finns det en mängd intressanta detaljer att ta fasta på, vilka ger läsaren en gedigen grund att stå på vid utforskandet av det stora mysterium som människan och Gudomen utgör. Inte minst när det gäller den inre psyko-sexuella förvandlingsprocess som varje människa genomgår under sin passage genom djurriket – det andra av sex tillvaroplan i spiralkretsloppet. Martinus benämner denna process polförvandlingen och beskriver den fredliga utveckling som väntar mänskligheten i takt med att fler och fler människor uppnår en mental balans mellan sin maskulina och feminina pol. Dessa båda poler utgör ett slags mentala kraftcentra och spelar en avgörande roll i varje människas fysiska och mentala framträdande, i deras beteende gentemot andra och vad gäller deras förmåga att utföra onda respektive goda eller livsbejakande handlingar.⁸

Plotinos liv och gärning

Plotinos föddes i Lycopolis, Egypten år 204 och avled i Rom, Italien år 270. Han var en senantik filosof och anses allmänt vara nyplatonismens mest framträdande gestalt. Plotinos fick ett stort, för att inte säga avgörande inflytande på medeltidens religiösa tankevärld och skolastiken.

I motsats till sin föregångare Platon framlägger inte Plotinos någon samhälls- eller statslära. I stället presenterar han en djuplodande och omfångsrik beskrivning av tillvarons existentiella urgrund, uppbyggnad och konstruktion. Plotinos ontologiska världsbild bygger på en tredelad princip bestående av det Ena, Nous eller Intellectet och Världssjälén. Det Ena utgör en transcendent och icke beskrivbar urgrund från vilken Nous - intellektet, tänkandets och formernas värld emanerar, samt Världssjälén från vilken universum emanerar. Plotinos tankar kom att inspirera tänkare inom kristen, judisk och islamisk filosofi och mysticism.

Plotinos studerade i Alexandria, där han undervisades av Ammonios Sakkas. Porfyrios, vilken var hans lärjunge och levnadstecknare, skriver att Plotinos var så obekväm med att vara bunden vid sin fysiska kropp, att han varken berättade om sin födelseplats, sin härkomst eller födelsedag. Plotinos ville inte bli avbildad av vare sig skulptörer eller tecknare. Han firade aldrig sin egen födelsedag, men när Platon och Sokrates födelsedagar firades ställde han till med gästabad.

Plotinos var professor i filosofi i Alexandria, berättar Porfyrios, men hade börjat misströsta, när han blev rekommenderad att lyssnade till en föreläsning av Ammonios Sakkas. Det blev

⁷ Se gärna [Symbol 14 \(martinus.dk\)](http://martinus.dk) ”Det kosmiska spiralkretsloppet 1”

⁸ Under rubriken *Appendix* finns det några korta texter som behandlar utvecklandet av de själsliga krafter som kommer att leda människa fram till ett kommande fredsriket på jorden. Denna inre själsliga process benämner Martinus polförvandlingen. Martinus ägnar för övrigt del 5 i *Livets Bog* åt detta ämne. Han beskriver där denna inre förvandlingsprocess mentala och fysiska skeenden, yttringar och konsekvenser både på en personlig och en samhällelig nivå, samt framväxten av ett tredje kön – den dubbelpoliga människan. Det organiskt utvecklade fredsväsendet.

en avgörande vändpunkt i Plotinos liv. Han följde sedan sin nyfunne mästare i elva år. Bland Ammonios Sakkas andra trogna lärjungar fanns Origenes och Erennius. De hade samtliga avgivit ett löfte att aldrig sprida dennes lära vidare. Ett löfte som ingen av dem höll, vilket eftervärlden har all anledning att vara dem tacksamma för.

Efter elva år tillsammans med sin lärare ville Plotinos resa för att kunna studera persisk och indisk filosofi. För att kunna göra detta deltog han i en militär expedition under ledning av kejsare Gordian III till Persien år 234. Men expeditionen avbröts då kejsaren blev mördad av sina egna trupper. Plotinos övergav då sin plan och flyttade till Rom. Där stannade han till sin död år 270.

Porfyrios informerar oss att under de första tio åren i Rom undervisade Plotinos enbart sina elever i den filosofi han hade studerat hos Ammonios Sakkas. Han föreläste ur minnet. Under den här perioden skrev Plotinos ingenting. Porfyrios berättar, att när han själv anlände till Rom år 263 var de första 21 lärosatser nedtecknade. De återstående 54 delarna av *Enneaderna* skrevs ned de sista sju, åtta åren av Plotinos liv.

Plotinos fick flera lärjungar i Rom. Av dem var Porfyrios den mest inflytelserike. Denne samlade och sammanställde Plotinos skrifter i sex band med titeln *Enneaderna*. Författarfrågan är därmed komplicerad, eftersom det är svårt att avgöra huruvida Porfyrios lagt till egna tolkningar eller idéer, och likaså att avgöra i hur hög grad Plotinos återgett Ammonios lära. Det förekommer att såväl Ammonios som Porfyrios ses som verkets medarbetare, i likhet med hur man ser förhållandet mellan Sokrates och Platon. Men att verket huvudsakligen bär omisskännliga spår av Plotinos tankevärld torde ingen kunna ifrågasätta.

Plotinos bildade en skola i Rom. Han var så inflytelserik att kejsare Gallienus planerade att låta honom återuppbygga den förfallna staden Campania med namnet *Platonopolis*, men projektet havererade. Bland hans många lärjungar fanns män från olika nationer och samhällsklasser. En av dem var senator Rogatianus som blev så djupt berörd att han lämnade allt han ägde och sin karriär. Plotinos berömde honom mycket för detta. Longinos i Grekland blev också influerad, genom att han var bekant med Porfyrios. Det fanns även kvinnor som blev nyplatoniker, som Gemina, hos vilken Plotinos bodde under en tid, samt hennes dotter med samma namn. Flera av hans lärjungar var förmögna och testamenterade såväl sina rikedomar som vården av sina barn till Plotinos. Hans hem var fullt av unga människor och Plotinos tog själv hand om deras utbildning.

Hans död var något dramatisk. Han hade väntat besök som var försenat, och när gästen kom, låg Plotinos på en bädd och sade: ”Jag har väntat dig en lång stund. Nu är jag begiven att lämna tillbaka det gudomliga i mig, till det Gudomliga i Alltet.” En orm kröp då från hans bädd, och plötsligt var han död.⁹

Ytterligare information om Plotinos liv och gärning för den intresserade:

Plotinos – Life and Writings

Porphyry's biography reveals a man at once otherworldly and deeply practical. The former is hardly surprising in a philosopher but the latter deserves to be noted and is impressively indicated by the fact that a number of Plotinus' acquaintances appointed him as guardian to their children when they died.

⁹ Informationen till denna biografi (i något bearbetad form) är hämtad från [Plotinos – Wikipedia](#)

Plotinus' writings were edited by Porphyry (there was perhaps another edition by Plotinus' physician, Eustochius, though all traces of it are lost). It is to Porphyry that we owe the somewhat artificial division of the writings into six groups of nine (hence the name *Enneads* from the Greek word for 'nine'). In fact, there are somewhat fewer than 54 (Porphyry artificially divided some of them into separately numbered 'treatises'), and the actual number of these is of no significance. The arrangement of the treatises is also owing to Porphyry and does evince an ordering principle. *Ennead* I contains, roughly, ethical discussions; *Enneads* II–III contain discussions of natural philosophy and cosmology (though III 4, 5, 7, 8 do not fit into this rubric so easily); *Ennead* IV is devoted to matters of psychology; *Ennead* V, to epistemological matters, especially the intellect; and *Ennead* VI, to numbers, being in general, and the One above intellect, the first principle of all. It is to be emphasized that the ordering is Porphyry's. The actual chronological ordering, which Porphyry also provides for us, does not correspond at all to the ordering in the edition. For example, *Ennead* I 1 is the 53rd treatise chronologically, one of the last things Plotinus wrote.

These works vary in size from a couple of pages to over a hundred. They seem to be occasional writings in the sense that they constitute written responses by Plotinus to questions and problems raised in his regular seminars. Sometimes these questions and problems guide the entire discussion, so that it is sometimes difficult to tell when Plotinus is writing in his own voice or expressing the views of someone else. Typically, Plotinus would at his seminars have read out passages from Platonic or Aristotelian commentators, it being assumed that the members of the seminar were already familiar with the primary texts. Then a discussion of the text along with the problems it raised occurred.

One must not suppose that the study of Aristotle at these seminars belonged to a separate 'course' on the great successor of Plato. After Plotinus, in fact Aristotle was studied on his own as preparation for studying Plato. But with Plotinus, Aristotle, it seems, was assumed to be himself one of the most effective expositors of Plato. Studying both Aristotle's own philosophy as explained by commentators such as Alexander of Aphrodisias (2nd – early 3rd c. C.E.) and his explicit objections to Plato was a powerful aid in understanding the master's philosophy. In part, this was owing to the fact that Aristotle was assumed to know Plato's philosophy at first hand and to have recorded it, including Plato's 'unwritten teachings'. In addition, later Greek historians of philosophy tell us that Plotinus' teacher, Ammonius Saccas, was among those Platonists who assumed that in some sense Aristotle's philosophy was in harmony with Platonism. This harmony did not preclude disagreements between Aristotle and Plato. Nor did it serve to prevent misunderstandings of Platonism on Aristotle's part. Nevertheless, Plotinus' wholesale adoption of many Aristotelian arguments and distinctions will seem less puzzling when we realize that he took these both as compatible with Platonism and as useful for articulating the Platonic position, especially in areas in which Plato was himself not explicit.¹⁰

¹⁰ Texten är hämtad från [Plotinus \(Stanford Encyclopedia of Philosophy\)](#)

Textens övergripande syfte

I denna text kommer jag att jämföra Plotinos och Martinus syn på den gudomliga urgrunden, samt hur skapelsen och därmed livsupplevelsen blir till. Dvs. vilka bärande kosmiska aspekter, komponenter och principer som möjliggör dessa båda företeelser. Jag kommer också att ge utrymmer åt Mäster Eckharts tankar om "Gud bortom Gud", där den utsägliga, *icke-verkande* urgrunden, Gudomen, genom sin dynamiska, *verkande* aspekt, Gud, skapar liv och livsupplevelse genom den evigt pågående "Fader och Son-födelsen". Vidare kommer jag att ge plats åt Platons lära om "det Ena", formernas värld och det skapade.

Likaså kommer jag kort att belysa Dionysios Areopagitas paradoxala gudsbild – det är på samma gång möjligt och omöjligt att säga något om Gud. Hans dialektiska tänkande pendlar mellan ljus och mörker, stillhet och rörelse, enhet och mångfald. Här kommer främst Dionysios Areopagitas bok *De gudomliga namnen* att ligga till grund för hans beskrivning av Gud. Denna text återfinns i *Appendix*.

Jag inleder denna text med att redogöra för några grundläggande begrepp och principer i Plotinos metafysiska bygge eller världsbild. Min redogörelse bygger på min läsning av Antoon Geels text "Människans väg till Gud" (*Mystik och Verklighet. En festskrift till Hans Hof Bokförlaget Åsak, Delsbo 1987*). Citaten från *The Enneads* är hämtade från Geels text.

Kapitel 1

Plotinos gudomliga triad – det Ena, Nous och Världssjälén

Hos Plotinos finns en principiell hierarkisk ordning i tillvaron. Verkligheten startar med det Ena. Det Ena utgör själva definitionen av begreppet Etthet. Den är singulär och transcendent till sin natur, består inte av delar. Det Ena är ren godhet, ren makt. Det Ena är källan till alla ting, fysiska som icke-fysiska. Ur denna källa emanerar allt som existerar. Det Ena vilar i sig själv, i sitt namnlösa vara bortom existensen i ett tillstånd av icke-manifestation, stillhet och orörlighet. Det Ena är till sin natur obeskrivbar, ett mörker bortom mänsklig begriplighet och beröring.

Det Ena – tillvarons urgrund

De Ena finns ovanför eller bortom existensen. Det går att beskriva det Ena som Plotinos överordnade icke-skapande Gud.

Det Ena är enkel i sin utformning – saknar attribut, egenskaper och särskiljande beståndsdelar.

Det Ena karakteriseras av sin odelbara Etthet.

Det Ena är transcendent, bortom mångfald och manifestation - saknar med andra ord ett differentierat innehåll.

Det Ena tänker inte, då det är en Etthet utan differentierad mångfald. För att kunna tänka fordras mångfald, en dyad – ett sinne, subjektet, och ett objekt, ett eller flera ting som särskiljer sig från Ettheten, vilket ger upphov till kontraster. Detta saknar det Ena.

Det Ena är bortom beskrivning på grund av sin innehållslösa Etthet. Det utgör helt enkelt ett något som är.

Det Ena är allsmäktig, allkärleksfull, men *inte* allvetande.

Det Ena är inte intelligent, har inte ett sinne, är inte en person. Det Ena är med andra ord opersonlig och saknar därmed ett tänkande någots omtänksamhet.

Nous eller Intellectet

Tänkandet befordras av Nous, Intellectet, eller det gudomliga Sinnet – Plotinos dynamiska och skapande Gud.

Hos Plotinos finns det gudomliga Sinnet, vilket i Platons anda formerar tingen. I Sinnet eller Intellectet finns prototypen eller ur bilden – arketyperna – för alla skapade ting. Sinnet eller Intellectet hos Plotinos kan liknas vid Platons värld av former. Här finns allt som existerar och kommer att existera. I Intellectet finns Guds kunskap om sig själv. Intellectet existerar i ett evigt nu bortom tid och rum.

Genom Intellectets tänkande manifesteras skapelser och formationer via själen i den kausala världen.

Det Ena och Intellectet utgör kosmiska överordnade principer, vilka befinner sig i ett icke-materiellt tillstånd bortom tid och rum, bortom manifestation, bortom rörelse och manifestation i ett evigt nu.¹¹

Själen

Själen finns mellan Intellectet och den fysiska världen. Den handhar känslor, emotioner och liknande själsliga fenomen – själva livet och livsupplevelsen.

Alla levande varelser har eller är en själ, vilken utgör en del av den övergripande Världssjälen bortom tid och rum.

Världssjälen använder formerna, arketyperna, i Intellectet och överför dem till den fysiska världen, där det framträder som skapade timliga ting och organismer.

Själen animerar livet via Intellectet. Det är själen som ger liv och känslomässigt innehåll åt Intellectets arketyper och former. Det är själen som gör oss till kännande och upplevande varelser.

Emanation – en evig kosmisk princip

¹¹ Det Ena är inte Gud enligt kristen terminologi, men blir det när nyplatonismen omformas i kristen terminolog eller teologi. Det Ena och Intellectet blir då den tänkande och allsmäktiga Gudomen. I den kristna teologin slogs det Ena och Intellectet ihop till en tänkande Gud. Den abrahamitiska guden är denna perfekta gud – en intellektuell, tänkande gud. Det Ena blir då Fadern, det gudomliga Sinnet blir Sonen och Världssjälen blir den helige Ande.

Det Ena är inte en manifesterande Gud, skapar därför inte tingen. Men ur det Ena emanerar, som en evig naturgiven process, de olika elementen som skapar tingen – Intellectet och Världssjälén. Från Själén manifesteras tingen i universums oändliga djup, i dess obegränsade manifestationsutrymme. Här ser vi alltså en vertikal kosmisk hierarki med det Ena i toppen, följd av Nous eller Intellectet och Världssjälén, genom vilken den mänskliga själen utgör en självständig del.

Det Ena och emanationens kosmiska struktur

Det första som emanerar ur det Ena är alltså Nous, det gudomliga Sinnet eller Intellectet. Ur denna emanerar Världssjälén. Ur Världssjälén emanerar sedan Universum med sina olika gudar, planeter, människor, djur, fiskar och slutligen mineraler. Längst ner eller underst i Universum, i den hierarkiska vertikala ordningen, finns materien. Materien utgör den lägsta formen eller emanationen av det Enas makt. Den har ingen egen verkande kraft, utan finns där som ett osjälvständigt redskap för skapelse och manifestation i den fysiska världen.¹²

Det Enas och Intellectets funktionella egenskaper – seendet och tänkandet

Allt som rör sig har ett objekt mot vilket det rör sig. Det Ena har inget sådant objekt, då det är immateriellt och orörligt till sin natur. Det Ena är inte uppdelat i mindre delar eller förvandlingsbara materiella enheter. Därför kan det inte tillskrivas någon rörelseaktivitet. Av den anledningen förekommer inget tänkande i det Ena, enligt Plotinos. Tänkandet fordrar en kontrastskapande rörelseaktivitet av något slag. Något sådant finns inte i det Ena. Hos Plotinos är det Nous eller Intellectet som ombesörjer tänkandet.¹³

Det Ena ser. Det är detta seende som konstituerar Intellectet. Vi kan betrakta det Ena som en punkt. Den symboliska ringen runt punkten kan jämföras med ljuset runt solen, vilket oavbrutet strålar ut från punkten.

Cirkeln representerar det Enas outtömliga potential. Från punkten utgår en tänkt linje, vilken utgör individens vision eller upplevelse. Linjen utgör det Enas emanation. Denna linje representerar Intellectet – den linje som enar existensen.

När den skapande kraften skapar former ser Intellectet tillbaka på sin källa, det Ena, där de fullkomliga formerna finns. Intellectet kontemplerar över dessa fullkomliga former, som sedan i varierande grad och intensitet kommer till uttryck i Universum genom Själéns skapande verksamhet. Den Intellectuella principen skapar oavbrutet icke-rumsliga positioner eller lägen för dessa former. Formerna ligger sedan till grund för dyader, tvåfaldighet eller mångfald, och de finns i alla intellektuella och känslomässiga företeelser och yttringar hos de i materien inkarnerade individerna.

¹² En geocentrisk världsbild, med materien och jorden i centrum, var det dominerande tanke- och synsättet inom kyrkan och den kristna teologin från medeltiden och fram till modern tid, då naturvetenskapen på allvar gjorde sitt inträde på den ontologiska scenen och korrigerade, kompletterade och utvidgade den något inskränkta, men i grunden sanna, kyrkliga förklaringsmodellen till livets och universums uppkomst.

¹³ I Martinus förklaringsmodell äger tänkandet rum i och genom strålformig materia. Det är genom denna andliga materia som jaget upplever och registrerar, dvs. medvetandegör, olika rörelsekombinationers möten med varandra i den fysiska och andliga världen. Mer om detta längre fram i texten.

Det Ena, Nous och Världssjälens – komplettering och fördjupning

Plotinos om det Ena, Nous och Världssjälens

Kosmos har emanerat ur det Ena – källan till allt som existerar. Emanation och aspiration eller återgång till källan, är en evigt pågående cykel eller process. Existensens alla former och faser flödar från skapelsens källa, och alla strävar de efter att återvända dit.

Det negerande mörkret och det Ena

Hos Plotinos startar allting med en negation. Ett icke identifierbart mörker, vilket utgör ett transcendent och obeskrivbart något som är. Detta något negerar sig själv, dvs. det utgör sin egen icke beskrivbara form- och substanslösa förutsättning. Detta negerade något utgör alltings början, alltings utgångspunkt och kan symboliseras med en nolla: start- eller utgångspunkten i Plotinos hierarkiska system.

Detta mörker eller omanifesterade något kan inte vara ett ingenting, dvs. något som inte existerar. Något sådant finns inte. Det måste utgöra ett något, då detta någots underliggande beståndsdelar, Nous och Själens, inte kan komma eller emanera ur ett ingenting. Detta något, det Ena, finns ovanför eller bortom själva existensen och utgör ett ”något som är”. Ja, det är själva existensens ur-element. Dess natur är anonym och ofattbar, ett mörker som är dolt av överflödande ljus, för att nu tala med författaren och teologen Vladimir Lossky.

” The non-being that negates itself and somehow makes being be.”

https://www.youtube.com/watch?v=i4i_tpWmDCI

Ur detta negerande mörker kommer så det Ena. Men det Ena är inte det samma som Gud hos Plotinos.¹⁴

Enligt Plotinos är det omöjligt att säga något om det Ena. Man kan endast tala om vad det inte är.

” We can and do state what it is not, while we are silent to what it is.” (5.3.14)

Men, för att kunna tala om denna företeelse, det Ena, måste den namnges –”since name it we must” (6-9-5).

” Thus the One is in truth beyond all statement/---/. We can but try to indicate, in our own feeble way, something concerning it” (5.3.13).

¹⁴ Peter Adamson (professor i forntida och medeltida filosofi vid King’s College i London) menar att det går att betrakta det Ena som Plotinos första Gud och Nous som dennes andra Gud. Enligt Plotinos kan det Ena inte tänka (då det utgör en enhet utan särskiljande egenskaper och förmågor), vilket Nous, the Divine mind, kan göra, då det frammanar ett objekt som skiljer sig från subjektet. Dvs. mångfald eller en differentierad upplevbar verklighet.

På ett ställe i *The Enneads* jämför Plotinos det Absoluta med den livgivande principen i ett stort träd:

” It is the giver of the entire and manifold life of the tree, but remains unmoved itself, not manifold but the Principle of that manifold life” (3.8.10)

Även Martinus har en liknande definition av det gudomliga något som är – ”Den orörlige röraren”, till vilken jag återkommer i presentationen av Martinus begreppsvärld.

Ett något bortom mänsklig begriplighet

Den yttersta grunden, det Ena, är bortom alla begrepp, föreställningar eller definitioner. Om det Ena kan människan inte bilda sig en uppfattning, då denna entitet är substanslös, immateriell, saknar attribut och särskiljande egenskaper.

Med andra ord är den inte del- eller förvandlingsbar. Det Ena innefattar inga kontraster eller motsatsförhållanden. Det Ena utgör, precis som benämningen antyder, ett enda odelbart något som är.

Det Ena är perfekt; är i fullständig balans, jämvikt och harmoni. Det är denna perfektion som gör att det Ena flödar över till Nous och Själen, enligt Plotinos. I det Ena förekommer ingen aktivitet eller skapelse.

Det Ena utgör sin egen definition; den är självrefererande till sin natur och har ingen annan orsak än sig själv. Från det Ena emanerar allt som finns till. Det som emanerar ur det Ena skiljer sig helt från det, men är på samma gång *det samma som* det Ena. Detta faktum utgör en kosmisk paradox av rang. För att få den fulla förståelsen för denna paradox krävs något annat än intelligensförmågan - nämligen en fullt utvecklad intuitionsförmåga. En sådan intuitionsförmåga får varje människa tillgång till i samband med förvärvandet av det kosmiska medvetandet. Mer om detta evolutionära, psyko-sexuella, utvecklingssteg längre fram i texten.

Överförd på fysikens område skulle man kunna beskriva det Ena som en singularitet eller punkt i rymden, vars skapelsepotential eller manifestationsförmåga är oändlig.

Då det Ena inte uppvisar något observerbart för sinnen, kan vi inte uttala oss om dess natur.¹⁵ Vi blir nödsakade att säga vad inte är i enlighet med den apofatiska eller negativa teologin. Bara detta att det benämns det Ena eller Etthet – som ju inte är ett ting eller ett objekt av något slag – visar att vi har rört oss bortom denna entitets egenskapslösa natur. Men, om vi ska kunna prata om det Ena måste vi benämna det. Till exempel som ett *något som är*, vilket beskriver det som en odefinierbar företeelse av objektiv natur. Närmare än så torde vara svårt att komma.

Nous – Förnuftet eller Intellectet

På nästa nivå i den hierarkiska emanationsprocessen finner vi det Plotinos benämner Nous – Förnuftet, Anden, Sinnet, Medvetandet eller Intellectet. Plotinos menar att detta Nous flödar

¹⁵ Se Vladimir Losskys beskrivning ovan av det anonyma och ofattbara gudomliga mörkret.

ut ur det Ena i en aldrig sinande ström. Plotinos menar vidare att det utflödet utgör en inre nödvändighet. Han beskriver Intellectets uppkomst ur det Ena som "the primal act of generation" (5.2.1).

" Seeking nothing, possessing nothing, lacking nothing, the One is perfect and, in our metaphor, has overflowed, and its exuberance has produced the new: this product has turned to its begetter and been filled and has become its contemplator and so an Intellectual-Principal" (5.2.1)

Intellectet skapas alltså av en inre nödvändighet. Det Ena kan inte vara ensam i sitt oskapade eller omanifesterade tillstånd. Av detta ursprungliga icke verkande tillstånd allena kan ingen livsupplevelse skapas. Den måste innehålla kontrasterade företeelser av andlig eller fysisk materiell beskaffenhet för att kunna registreras av sinnena.

Förnuftets eller Intellectets överflödande process kan enligt Plotinos liknas vid följande analoga företeelse: "like water from a spring" (3.8.10).

Det Ena är perfekt – det söker ingenting, besitter ingenting, saknar ingenting. Dess överflöd har skapat det nya. Denna produkt har återvänt till sin givare, har blivit det Enas registrerade upplevelse. Denna företeelse, denna cirkelrörelse av ut- och ingående energier utgör grunden för den Intellectuella Principens förmåga att tänka.

I och med intellectets eller förnuftets utflöde ur det Ena tar, enligt Plotinos, mångfalden sin början. I denna mångfald finns totaliteten av Guds tankar, menar han. Helt i linje med Platons arketytiska idévärld, där alla skapelsens möjligheter finns som eviga Arketyper eller prototyper. Denna mångfald bildar i Plotinos idélära eller skapelseberättelse en enhet bortom tid och rum i ett evigt pågående nu.

Hos Plotinos utgör Förnuftet eller Intellectet det Enas aktiviteter:

" For the Intellectual-Principle/---/ is the Activity presiding over the outflowing of the universal Order (3.8.9).

Plotinos menar, som tidigare nämnt, att skapelsen av Intellectet utgör en inre nödvändighet. Det Ena kan inte vara ensam, ty då skulle ingen av det Enas oändliga skaparpotential bli synlig för denna entitet. Därmed skulle själva livsupplevelsen, som ju bygger på upplevelsen av perspektiviska förhållanden mellan ett och flera skapade ting, inte vara möjlig.

Nous utgör den första principen efter det Ena. Nous utgör ett medvetande, en "kunskapsbank", där kunskapen om allting finns. Nous befinner sig utanför tid och rum. Det utgör en fullkomlig enhet med kunskap om allting på en och samma gång. Inte på detaljnivå, utan en kunskapsbank där essensen av allting finns samlad – en numerär singularitet. Nous innefattar alla arketyper för skapelse. Det kanske vore mer rätt att kalla Nous för det Ena, vilket ibland förekommer. Det är ju i denna andra del i Plotinos tredelade system som rörelsen och tänkandet, det medvetna livet, uppstår.

Det Ena har sin egen unika existensform, utan att den har någon form. Det Ena befinner sig

bortom konceptet det Ena. Det enda man kan säga om det Ena, är vad det inte är. Dvs. det går inte, annat än som ett teoretiskt resonemang, att betrakta det Ena som en separat eller självständig del. Det skulle i så fall vara ett objekt, ett ting, som skiljer sig från allt annat, vilket inte är möjligt enligt Plotinos.

Plotinos beskriver ibland det Ena som Gud. Men i själva verket är Nous mera det som vi associerar med begreppet eller konceptet Gud. Nous är själva varandet.

Nous är på ett teologiskt språk Gud och formerna är Guds tankar, såsom han känner sig själv - en kunskap som är identisk med Gud själv.

Nous kontempera över sig själv och över det Ena, vilket från ett mänskligt perspektiv inte är möjligt, då det Ena är form-, detalj- och kontrastlöst och därmed inte identifierbart. Här räcker inte intelligensen till som analysredskap. För att kunna förstå eller "se" det Ena krävs det intuition.¹⁶

Nous är vetande, den som vet och den som omsätter detta vetande. Allt vetande finns samlat i Nous, vilken bildar en fullkomlig enhet. Nous är "platsen" för formerna, för arketyperna, i enlighet med Platons idévärld.

Hos Martinus finner vi uttrycket "guldkopior" – essensen av skapelser och upplevelser från den fysiska och den andliga världen.¹⁷ Denna essens finns lagrad i mikroskopisk form i separata enheter eller så kallade guldkopior. Dessa guldkopior finns samlade i det Martinus benämner "Visdomsocean", tillika Guds samlade vetande om sig själv. Man skulle, om man så vill, kunna likna visdomsoceanen vid en databank med obegränsade lagringsmöjligheter.

Guldkopiorna utgör ett slags facit, ett kunskapskoncentrat, av allt som har skapats och skett under tidernas gång. I dessa guldkopior, essensen av fysiska såväl som andliga upplevelser, är alla minnen av lidandeupplevelser eliminerade.¹⁸ Kvar finns endast den gudomliga

¹⁶ Intuitionen är individens högsta synförmåga. Intuitionsförmågan utgör ett hundra procentigt andligt eller psykiskt sinne, enligt Martinus. Om dess funktion skriver han följande i *Livets Bog* del 6:

"Dess funktion består bland annat av att föra kunskapsimpulser från väsendets innersta kosmiska struktur fram till dess undermedvetande och vidare fram till dess vakna dagsmedvetande. Med intuitionsförmågans utveckling får väsendet alltså förmåga att förnimma inåt på det fält som ligger bortom den fysiska världen." (*Livets Bog* del 6, st. 2189)

¹⁷ "Eftersom guldkopiorna egentligen utgör den essens som blir kvar när en upplevelse har spelat ut sin roll eller fullgjort uppgiften att ge erfarenheter, och det av erfarenheten efterlämnade minnet blivit så renat, att den verkliga idén eller kärnan, det vill säga själva facit av erfarenheten, blottats, så är varje guldkopia identisk med facit av den djupaste orsaken eller idén till den handling eller manifestation som skapade erfarenheten. *Alla andliga guldkopior existerar alltså som 'facit'*. Den kosmiska klarsynen skiljer sig från den fysiska synen – som ju bara utgör *en förmåga att "se manifestationer"* – på så sätt att den är identisk *med förmågan att "se manifestationers facit"*. *Med intuitionen eller den kosmiska synen "ser" man alltså inte föremålen, utan de i föremålen inkarnerade idéerna och orsakerna.*" (*Livets Bog* del 1, st. 216)

¹⁸ "Det är nämligen med 'minnen' som med frukter. De kan vara 'sura' under sin växt och tillblivelse, men genom tillräckligt inflytande från sol, värme och näring blir de 'mogna', vilket innebär att de når en kulmination

kärleksfulla avsikten och tanken bakom all skapelse, bakom alla skeden och händelser, onda som goda. I denna visdomsocean finns endast kärleksresultatet av all skapelse i världsalltet. Detta kärleksresultat är Gudomens avsikt med all skapelse. All skapelse utgår från Gudomen och utgör dennes egennatur. Gudomen hämtar alla skapelseidéer från sig själv och förverkligar dem utifrån sina inomgudomliga skaparprinciper. Gudomen är källan till den absoluta, rena kärleken som styr och reglerar all aktivitet i världsalltet. All skapelse är en fråga om gudomlig kärlek, från idéstadiet till förverkligandet och upplevandet av dessa, till antalet oräkneliga manifestationer och formationer, i tid och rum.

Vad handlar då denna skapelseakt om på ett djupare plan? Vad fyller den för gudomlig funktion? Vad använder denna ensamma och totalt orörliga entitet - det Ena eller Gudomen – denna skapande, dynamiska aktivitet till?

På detta svarar Plotinos att det handlar om det Enas oavbrutna kontemplation över sig själv. Gudomen upplever sig själv genom sig själv. Om det ska kunna finnas en intellektuell aktivitet måste det finnas en skillnad mellan subjekt och objekt, även om det på ett djupare plan rör sig om ett och det samma – Gudomen eller det Ena.¹⁹ Denna intellektuella aktivitet äger rum inom Nous ramar. Det är genom och i Nous som det subjektiva jagets upplevande och urskiljande förmåga blir till. Det är genom Nous eller Intellectets formskapande aktiviteter som det Ena eller Gudomen blir ett tänkande och handlande subjekt.

Plotinos skriver följande angående detta faktum:

” similarly there must also be identity (since in perfect knowing subject and object are identical” 5.1.4).

Gällande detta paradoxala faktum att subjektet och objektet är identiska, konstaterar Antoon Geels följande:

“Förklaringen till detta paradoxala förhållande är att det inom den andliga världen finns enhetliga relationer, som inte kan förenas i vår vardagliga erfarenhet, relationer som tanken och dess objekt, identitet och åtskillnad, förändring och permanens.” (Geels, s. 279)

eller det stadium i sitt kretslopp som var deras mål. /----/ När 'minnen' 'mognar', kommer det 'sura' det vill säga taggen, förargelsen, bitterheten och nedstämdheten som 'minnena' var inhöljda i, att efter hand avlägsnas. Tanken på den smärta och det lidande, den sorg och det bekymmer som vållades av de händelser som 'minnena' var 'kopior' av, kommer att försvagas, det vill säga 'glömmas'. Det är nämligen 'minneskroppens' eller 'minnesorganets' uppgift att sortera 'minnena' eller 'upplevelsekopiernas' innehåll så att allt 'obehag' i en upplevelse 'glöms' och allt 'behag' 'minns'. /----/ 'Minnesförmågan' är således i själva verket ett slags mental förgyllningsförmåga. Den avlägsnar det oädla eller osanna och bevarar det sanna i "minnena". *Dessa identitet som 'kopior' av originalupplevelserna kan därför i sitt 'mogna' tillstånd endast framträda som mentala 'guldkopior'.*” (Livets Bog del 4, s. 1109. Min kursivering.)

¹⁹ Djupast sett existerar endast det Ena eller Gudomen, vilken tar av sig själv och förverkligar sig själv genom sig själv, i sig själv, vid skapandet av livsupplevelsen.

Ja, om det nu endast finns ett väsen i världsalltet, det Ena eller Gudomen, finns det inget annat alternativ till identiteten mellan subjektet och objektet, än att Gudomen utgör båda dessa delar. Gudomen uppfyller och utgör ju allt som existerar i den fysiska och andliga världen. Denna entitet hämtar med andra ord all kunskap om existensen från sitt vetande om sig själv. Gudomen utgör därmed sin egen kunskapskälla. Någon annan kunskapskälla existerar inte.

Gudomen upplever vidare sitt objektiva existentiella vara genom sig själv, genom sin subjektivt verkande del - Nous hos Plotinos och den treeniga principen hos Martinus.

Förnuftets födelse

Den andra nivån i den gudomliga emanationsprocessen kallar Plotinos Förnuftet (Nous), Anden eller Intellectet. Andens uppkomst ur det Ena beskriver Plotinos som ”överflöd” eller ”översvälla” – ”the primal act of generation”.

Det Ena är perfekt – det söker ingenting, besitter ingenting, saknar ingenting. Dess överflöd har skapat det nya. Denna produkt har sedan återvänt till sin givare, har blivit det Enas registrerade upplevelse. Denna företeelse utgör den Intellectuella Principen.

Plotinos menar att skapelsen av Intellectet utgör en inre nödvändighet.

”Det Ena kan inte vara ensam. Om så vore, skulle alla ting vara/förbli gömda och inte ha någon form i det Ena.” (Plotinos, *Enneaderna*)

Förnuftet föds ”som vattnet från en källa”.²⁰ Här börjar mångfalden, totaliteten av gudomliga tankar, läromästaren Platons idévärld. Hela skapelsen finns här som möjligheter, som eviga Arketyper. Men denna mångfald bildar samtidigt en enhet, bortom tid i ett evigt nu.

Förnuftet motsvarar hos Plotinos det Enas aktivitet: ”Den Intellectuella Principen är den aktivitet som styr över/reglerar/är överordnad utflödet av den universella ordningen.”

Dynamiken hos Förnuftet ligger i en evig kontemplation över sig själv. Men det finns ändå en identitet mellan tänkandet och dess objekt. Å ena sidan måste det finnas en distinktion mellan subjekt och objekt ”om det ska finnas ett intellekt”, men ”similarly there must also be identity (since in perfect knowing subject and objekt are identical)”.

²⁰ I kapitel 3 fördjupar jag mig i Mäster Eckharts födelsemystik och hans begrepp ”Grunden”, ”Själens gnista”, ”Gud bortom Gud” och ”Intets intet”. Här finns intressanta likheter med Plotinos världsmodell gällande den gudomliga urgrunden och skapelsens dynamiska principer.

I kapitel 2 utvecklar jag min hypotes att Gudomen, om vilken Eckhart talar när han använder uttrycket ”Gud bortom Gud”, motsvarar begreppet 0X hos Martinus - Gudomens icke-verkande jag-totalitet, och att Gud hos Eckhart motsvarar begreppet X1 hos Martinus - den treeniga principens dynamiska och verkande jag. Jaget, X1, har ”illusionsprinciperna” X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, skapelsens och energiomsättningens domän, till sitt förfogande för skapandet av livsupplevelsen.

Tilläggs bör, att det endast finns *ett* alltomfattande jag, X, i världsalltet. Jag menar därför jag att 0X och X1 utgör *samma jag*, men att 0X har en renodlat *existentiell* funktion och utgör ett obeskrivbart, onåbart ”något som är”, medan X1 har en *funktionell*, dynamisk och skapande funktion inom den treeniga principens ramar.

Antoon Geels, professor i religionshistoria och religionspsykologi vid Lunds universitet, uttrycker sig på följande sätt angående släktskapet mellan Mäster Eckharts och Plotinos syn på Gud och Förnuftet:

”Vid en första anblick förefaller Eckharts beskrivning av Gud vara annorlunda än Förnuftet hos Plotinos. Det som förvillar är att Eckhart använder sig av den kristna treenighetsläran för att beskriva aktiviteten på Guds plan. Han talar ständigt om att fadern föder sin Son. Men när vi närmare studerar vad detta innebär upptäcker vi en häpnadsväckande släktskap mellan nyplatonismens skapare och den store dominikanläraren. För även på Guds plan finns urbilderna, idéerna, till hela skapelsen i ett evigt nu. Förhållandet mellan Gudomen och Gud är att Gud väller fram ur Gudomens grund såsom ur en källa, Vi möter här samma emanationsterminologi som hos Plotinos.

Inom Gud uppstår sedan en dynamik som Eckhart beskriver som en födelse. När Eckhart fick frågan vad fadern gör i himmelen, svarade han: ’han föder sin son och detta verk är för honom så lustfyllt och behagar honom så väl, att han aldrig gör något annat än föder sin son och båda utstrålar de den helige anden.’ Denna födelseprocess innehåller som i en summa hela skapelsen. I en av sina predikningar refererar Eckhart, som han så ofta gör, till en ’mästare’ som säger: ’Gud är ett förnuft som lever enbart i kunskap om sig själv och blott står fast i sig själv, där ingenting har berört honom, ty där är han ensam i sin stillhet. I sin kunskap om sig själv känner Gud sig själv i sig själv.’

Dessa ord har en kraftig nyplatonisk klang. Gud kontemplerar över sig själv, liksom hos Plotinos, och Eckhart för ett likartat resonemang kring denna process. Sonen är inget annat än ett objekt för Guds självbetraktelse. Självmedvetandet förutsätter nämligen ett objekt att rikta sin tanke på. Hela denna process sker med en inre nödvändighet, den kan inte hejdas.”
(Antoon Geels ”Människans väg till Gud” *Mystik och verklighet* 1987)

Världssjälens och sinnevärlden

Hos Plotinos har själen, skriver Geels i ”Människans väg till Gud”, ett janusansikte. Det innebär att ena sidan är vänd mot Nous, Förnuftet eller Intellectet, och den andra sidan är vänd mot världen, vilket innebär skapande. Hela tillvaron förutom det Ena är präglad av ett sådant janusansikte ”eller en dubbel relation uppåt och nedåt”:

”Själen skapar idéer, även den bör alltså giva dessa, som den har fått av Förnuftet, vidare” (2.3.17). ”Varje själ skall besinna, att själen har skapat alla levande varelser /---/, det är hon, som skapat denna väldiga himlarymd /---/, hon som själv är av en annan natur” (5.1.2).

Geels fortsätter:

”Världssjälén bär visserligen upp hela kosmos, men kan inte påverkas av fenomenvärlden. Den är inte i världen, utan världen vilar snarare i Världssjälén. Det är frågan om en samtidig immanens och transcendens. Universum inte kan existera utan Världssjälén, som tillhör den eviga, gudomliga världen.” (Geels 1987)

Själén mottar information från Nous och omsätter den till aktivt skapande. Precis som Nous tittar ”tillbaka på” det Ena, så tittar själén ”tillbaka på” Nous. Själén kontemplerar över Nous och detta leder till skapelsen av universum, naturen, fenomenens eller mångfaldens värld, tid och rum. Det är under själéns nivå som allt vi känner till och upplever existerar, inklusive våra individuella själar. Den yttre, förnimbara världen är en icke perfekt kopia av det perfekta Nous. Allt det vi erfar existerar i en perfekt kopia i Nous, bortom former, dualitet, timlighet eller världslighet.

All emanation äger rum utanför tid och rum. Tid existerar inte, förutom på nivån under själén i den förnimbara fysiska världen. Det är inte en fråga om en stegvis process, utan allt sker på en och samma gång. Det handlar om ett evigt ”tillstånd”, en evig existensform. Det finns ingen separation mellan dessa delar, Nous och Själén. De utgör en enhet, en enda realitet. Det handlar med andra ord om en uppbyggnad av något som inte består av separata delar. Allt är ett, en enhet.

Det finns dock enligt Plotinos en skillnad mellan det Ena, Nous och Själén, men det utgör delar i en enda realitet. Alla de uppräknade delarna från Nous via själén till den fysiska världen, ”vecklar ut sig” i det Ena. Delarna utgör ett kontinuum inom det Ena. Det handlar om en metafysisk realitet bortom tid och rum.

Människan är inte separerad från den noetiska, intuitiva eller intellektuella verkligheten – Nous eller från det Ena. Allt levande befinner sig inuti Nous och det Ena. Vi *är* Nous och det Ena, även om vi inte förstår det. Det är ett djupt integrerat system, en kontinuitet mellan den lägsta och en högsta formen eller aspekten av verklighet. Allt äger rum inuti sig själv, inuti det Ena.

Plotinos filosofi erbjuder en möjlighet att förstå verkligheten som den är och vårt sanna själv. Detta genom att mentalt röra sig från de lägsta delarna, den fysiska kroppen, upp till Nous. En inre resa som kan leda till en förening med Nous, den noetiska världen, och ge en förståelse för att människan hela tiden är det samma som Nous, är en del av denna.

Enligt Plotinos kan vi förenas med det Ena. Vi kan uppleva en mental resa från den ”ensamme till den ensamme” och därigenom återvända till det Ena. Allt flödar ut ur det Ena och återvänder dit. En evig kosmisk in- och utandningsprocess. Människans sanna hem är i Nous. Den yttre fysiska formen är ett tillfälligt skal.

För Plotinos är inte materien eller den fysiska världen av ondo, till skillnad från gnostikerna som menade att kroppen och den fysiska världen är ett fängelse. Gnostikerna menar att den fysiska världen är skapad av en ond skaparkraft - Demiurgen (även kallad hantverkaren). Plotinos bejakar skapelsen och menar att den fysiska världen är en kopia av det perfekta

Nous, som upplevs i tid och rum på ett icke perfekt sätt. Nous innehåller allt som existera på ett perfekt sätt och människan är hela tiden förankrad i Nous, är en del av denna.

Enligt Plotinos finns det ingen verklig yttre värld, i vilken det finns sinnen. Den externa världen finns inne i sinnet, i Nous eller medvetandet. Nous är verkligheten och den fysiska världen vecklar ut sig inne i denna, inne i medvetandet. Men det finns ändå en hierarki – den fysiska världen är inte lika perfekt som Nous.

Det finns en djupare del av oss själva som är förankrad i Nous och aldrig lämnar det. Plotinos menar också att det är möjligt att, som tidigare nämnts, förenas med och bli det Ena. Att uppleva en förening och ett ett-blivande med det Ena, är ingen upplevelse alls. Den upplevelsen är bortom erfarenheten eller detta att erfara. Den utgör ett icke-vetande.

Det Ena döljs av ett absolut, apofatiskt mörker. Inget kan sägas om det, då det befinner sig bortom intellektets eller förståndets räckvidd. Det Ena är helt enkelt onåbart. Det dväls i det onämnbare, ja, det utgör det onämnbare mörker bortom beskrivning eller upplevelse.

När Plotinos talar om det Ena ger han oss inte en beskrivning av det. I stället bryter han ner vår förståelse tills det inte återstår någonting, förutom ett icke-vetande. För det är där, i icke-vetandets mörker, som vi kan få en glimt av vad det Ena är för något.

Det Ena finns i allt, samtidigt som det inte finns i något som helst. Eftersom det Ena både är och inte är, utgör det ett något annat i förhållande till allt. Det Ena är utanför allt, men är samtidigt förenad med allt genom sin omnipotens. Det Ena är inte ett ting eller objekt. Därför kan det inte vara något som helst i den fysiska eller andliga världen, förutom dess källa eller urgrund. Vi kan inte förenas med det, då det utgör ett ingenting. Men vi kan själva bli ett ingenting genom att skala av oss allting. Vi är inte det Ena, det Ena är sig självt. Det Ena är ingenting, det är sig självt – det är.

Upplevelsen av det Ena är ingen upplevelse, då det inte finns något att uppleva. Ett möte med det Ena fordrar en absolut renhet som är helt fri från alla intellektuella, själsliga och fysiska beståndsdelar och attribut. Endast medvetandet återstår. Ett medvetande som enbart är fokuserat på nuet. Inga minnen från det förflutna, inga spekulationer eller antaganden om framtiden upptar plats i medvetandet. Endast det rena nuet existerar. Hela denna icke-upplevelse är lika med salighet. Hela en själv är uppfylld av salighet. Livets eviga puls är detta: en evig in- och utandningsprocess; in och ut ur det Ena eller ”ingenting”.

Plotinos har haft en massiv inverkan på speciellt kristna och muslimska mystiker, däribland Dionysios Aeropagita, Nicolaus Cusanus, Mäster Eckhart, Ibn Sina, Ibn Arabi, al-Gazhali och den Judiska Kabbalah.

Sammanfattning – verklighetens beskaffenhet enligt Plotinos

Verkligheten börjar med en Etthet – det Ena

Det Ena är Enkel – består inte av några delar

Det Ena är Ren Godhet

Det Ena är Ren Makt

Det Ena är källan till Allting

Det Ena är en existentiell opersonlig Gud

Det Ena är ovanför existensen

Har allmakten

Är allkärleksfull

Tänker inte

Är därmed inte:

allvetande

intelligent

en person

omtänksam

Nous är en funktionell Gud genom sitt tänkande

Gud existerar

Har allmakten

Är allkärleksfull

Är allvetande

Är intelligent

Är en person dvs. är personlig

Är omtänksam

Det Ena skapar ingenting. Det Ena emanerar företeelser genom en konstruktiv makt såsom:

Det Gudomliga Sinnet

Världssjälen

Världsalltet eller universum

Materien är inte fysisk, utan snarare en begränsad utgåva av det Ena, har ingen egen existens

Den stora kedjan av Varande. Det Ena – Super-Varandet, är oändligt och obeskrivbart

Det Ena

Det gudomliga Sinnet

Världssjälen

Världsalltet eller universum

Stjärnor och Gudar

Människor

Djur

Insekter och växter

Stenar och mineraler

Det manifesterade varandet är till sin natur ändligt - skapas genom det gudomliga Sinnet och Själen enligt följande hierarkisk ordning och innehåll:

Världssjälen

Världsalltet eller universum

Stjärnor och gudar

Människor

Djur

Insekter och växter

Stenar och mineraler

Icke-varandet är lika med Materien, den existerar inte av egen kraft

Materien utgör den sista och lägsta emanationen av den kreativa makten hos Världssjälen.

Kapitel 2

Några grundläggande livgivande principer hos Martinus

Finns det något som överensstämmer med Plotinos världsbild hos Martinus syn på verkligheten? Ja, det gör det i allra högsta grad. Inte minst vad gäller den treeniga principen hos Plotinos – det Ena, Nous och Världssjälen, på vilken hela hans världsbild eller kosmologi bygger. Här finns det en principiell samstämmighet med Martinus världsbild genom hans analyser av världsalltets, Gudomen, och det levande väsendets strukturella uppbyggnad i form av en treenig princip: X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, det skapade. Så vitt jag kan bedöma är dock Martinus analyser av livets och livsupplevelsens uppkomst och fortgående betydligt mer omfattande än hos Plotinos. Till exempel utgör Martinus beskrivning av X2-principen eller skaparförmågan (Nous hos Plotinos), spiralkretsloppet sex tillvaroplan och polförvandlingen, den psyko-sexuella utvecklingsprocessen mot ett kommande tredje kön, något helt unikt i sitt slag. Vidare har ingen annan person i världshistorien beskrivit mikrokosmos på det detaljerade och omfattande sätt som Martinus gör i sina analyser. Det finns ytterligare detaljer i Martinus världsbild som här kan framhållas, men de kommer att belysas fortlöpande under textens gång.

Låt oss börja från början. Vi startar med Gudomen, källan till allt som existerar - den entitet som Martinus benämner 0X i boken *Den intellektualiserade kristendomen*, stycke 134 och 135.

I Martinus beskrivning av verkligheten finns det endas ett väsen i världsalltet – Gudomen. I denna Gudom finns ett område som framträder som ett immateriellt något som utgör Guds jag.

”Detta jag besjälur hela världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det. Det utgör det evigt levande något. /---/ Detta immateriella något – 0X – som alltså inte är materia och enbart kan uttryckas som ”immateriellt”, eftersom det inte kan förnimmas, bildar Guds jag och framträder på så sätt att det också bildar jaget i varje levande väsen”. (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 134)

Varje levande väsen är evigt förbunden med Gud. Vad betyder det, frågar sig Martinus?

”Det betyder att Guds jag lika orubbligt är uppdelat i en oändlig ocean av jag. Världsalltets materia eller fysiska och andliga stoffområde är genomsyrat av det ”immateriella något”, 0X, som också här bildar en fast punkt och ett fundament som behärskar materien för det lilla materieområde eller den del av Guds jag som det är knutet till. Detta framträder då liksom själva världsalltet som ”ett levande väsen”. Det har ett jag och det har en andlig och fysisk organism. Rent tekniskt framträder således det levande väsendet i princip redan som `Guds avbild`.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 135)

Varje levande väsen utgör med andra ord något av Guds jag och något av Guds andliga och fysiska kropp. Detta innebär att vi alla framträder med en synlig fysiska struktur och osynlig andlig struktur av immateriell natur. Denna konstruktion utgör själva grunden för livsupplevelsen både för Gudomens och för det levande väsendets del. De är för evig beroende av varandra för att kunna uppleva livet på det fysiska och det andliga planet.

Guds primära och sekundära medvetandeområde

I det gudomliga totalväsendet finns det enligt Martinus ett område där mörkret dominerar eller kommer till uttryck och ett område där ljuset dominerar eller kommer till uttryck. Martinus skriver följande i stycke 136:

”Alla existerande levande väsen befinner sig alltså i ett evigt samspel med Gud. Detta samspel med Gud är helt oberoende av hur väsendet är. Det är helt oberoende om det är förbrytare eller helgon, djävulsväsen eller kristusväsen. Det är sak samma om det är djur eller människor, växter eller mineralväsen. /---/ Det finns inget som helst levande väsen utanför Guds medvetande.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 136)

Guds medvetande omfamnar alla levande väsen i världsalltet. Ja, de utgör en del, en variant av Guds medvetande. Hur kan Gud bestå av alla dessa mångskiftande yttringar av gott och ont? Ja, det finns ju som sagt inget utanför Gud, utanför dennes räckvidd eller manifestationsförmåga. Därför måste Gud innefatta alla dessa olika manifestationsformer,

onda såväl som goda. Det finns bara Gud. Alla manifestationer och skapelser utgör yttringar av Guds medvetande, utgör dennes framträdande som andlig eller fysisk varelse. Guds medvetande är, enligt Martinus, det mest kärleksfulla medvetande som existerar. Det kulminerar i skönhet, visdom, intelligens och intuition. Hur går detta till?

”Men då Guds jag består av alla levande väsens jag, måste en del av dessa levande väsen befinna sig i det mörka och djävulska medvetandeområdet hos Gudomen, och andra befinna sig i de ljusa och lyckliga områdena. Guds medvetande är alltså indelat i två områden. Det ena området är hemvisten för allt som är ofullkomligt och som därmed hör till allt som vi kallar djävulskt, mörker eller helvete, blandat med mer eller mindre färdigskapade ljusa ting. Detta gigantområde av Gud är hela den fysiska världen. Den utgör, som vi ska se, Guds livsförnyelseredskap. Här skapar och vidmakthåller Gud sitt eviga liv. Detta område av Gud utgör det som jag kallar Guds sekundära medvetande.”
(*Den intellektualiserade kristendomen* st. 136)

De färdigutvecklade väsendena träder efter hand ut ur detta sekundära medvetandeområde, den fysiska världen, när kunskapen om ont och gott är internaliserad i deras medvetande och de inte längre kan eller vill annat än att vara till största möjliga glädje för sin omgivning. En moralisk hållning med ett budord: att dagligen tjäna andra efter bästa förmåga.

Genom en organiskt utvecklad balans mellan den maskulina och den feminina polen, vilken uppnås genom en stark känslö- och intelligensmässig utveckling av själskrafterna och sinnet i human riktning, har nu individen uppnått det etiskt och moraliskt högtstående dubbelpoliga²¹ utvecklingsstadiet.

Därmed är den själsliga strukturen hos vederbörande redo för att ta emot intuitionsenergin²² vid individens öppnade av sitt kosmiska medvetande. Denne utgör därefter det Martinus kallar

²¹ Martinus ägnar *Livets Bog* del 5 åt människans sexuella och etisk-moraliska utvecklingsprocess från det djuriska tvåkönade fortplantningsstadiet fram till den riktiga människans enkönade stadie - det riktiga människoriket. På detta tredje tillvaroplan i spiralkretsloppet kommer människan succesivt bemästra konsten att framträda i fysisk form genom materialisation. Det riktiga människoriket utgör en övergångszon mellan den fysiska världen och den andliga världen, där människan under det indelade skedet alltjämt kommer att födas av kvinnor. Men efterhand som utvecklingen fortskrider kommer dessa djuriska födslar att upphöra, då de endast fyller sin funktion inom djurrikets rammar. Människorna kommer då mer och mer att identifiera sig med sin andliga natur. Det är endast i djurriket, och i början av det riktiga människoriket, som människan manifesterar sig genom fysiska organismer. På de övriga fyra tillvaroplanen i spiralkretsloppet lever och framträder människan i en andlig tillvaroform – hennes sanna kosmiska identitet. Den riktiga människan är ett hundra procentigt fredsväsen som lever i ett diametralt motsatt mentalt klimat än det som råder i djurriket, där kampen för överlevnad har högsta prioritet. Den riktiga människan utgör nu en kärlekscell och en kanal i Gudomens medvetandestruktur för manifesterandet av gudomlig kärlek, vilken riktar sig mot allt och alla.

²² Intuitionsenergin utgör det kosmiska klarseendets synförmåga. Det är genom den energin som individen nu av egen kraft kan skåda in i de andliga världarna och där få svaren på vilken fråga som helst. Individen har nu, genom sin hundra procentigt kärleksfulla inställning till allt och alla, fått fri tillgång till det Martinus benämner ”Visdomsoceanen” - Guds samlade vetande om sig själv. Vidare information om detta ämnesområde kommer längre fram i texten.

en "kristusmänniska",²³ vilken representerar utvecklingens högsta stadie i den fysiska världen och därmed slutmålet för den nuvarande enpoliga människans strapatsrika tillvaro i djurriket.

I *Livets Bog* del 3 stycke 837 under rubriken "Två stora utvecklingsepokers möte med varandra. Världsåterlösaren och det äktenskapliga monopolet", får vi en inblick i skillnaden mellan den enpoliga och den dubbelpoliga sexualiteten, samt vad skillnaden är mellan det mentala klimat som råder i djurriket och det riktiga människoriket. Här beskriver Martinus också delar av den dubbelpoliga kristusmänniskans sexuella natur:

"Vad är det vi här bevittnar? Är Världsåterlösarens påbud abnormt, är hans väsen och hans icke äktenskapliga framträdande abnormt? Eller är de gamla vedertagna dogmerna abnorma? Nej, varken Världsåterlösarens tillstånd eller de äktenskapliga dogmerna är abnorma, men de är i allra högsta grad uttryck för två stora, helt olika utvecklingsepokers möte med varandra. Vi befinner oss på gränsen mellan två helt skilda mentala sfärer, nämligen 'djurriket' och 'det riktiga människoriket'. De gamla äktenskapliga eller sexuella dogmerna är lagen eller betingelserna för bevarandet och upprätthållandet av det i jordmänniskan från hennes urtillstånd nedärvda 'enpoliga' väsenstillståndet och den tillhörande fortplantningsprincipen, medan Världsåterlösarens väsen och manifestation uttrycker lagen för beskydd och utveckling av det i jordmänniskan begynnande 'dubbelpoliga' tillståndet, vilket ligger till grund för den nya intressesfären. Medan dogmerna är upplevda genom enpoliga väsens medvetanden, är kristusväsendets påbud upplevda genom ett dubbelpoligt väsens medvetande. Eftersom det enpoliga väsendet endast är ett 'halvväsen', som endast kan uppnå den högsta livsförnimmelsen genom intim anknytning till ett 'halvväsen' av motsatt kön, är det givet att det enpoliga väsendets alla lagar och föreskrifter om livet måste syfta till en stimulering och ett fullkommande av denna anknytning. Då Världsåterlösaren däremot är ett dubbelpoligt väsen, utgör han ett 'helväsen'. Hans livs fullhet kan därför inte utgöras av den intima anknytningen till ett 'halvväsen' av motsatt kön. Då han alltså inom sig själv till fullkomlighet äger det motsatta könet och därigenom är lika dagsmedveten i båda polerna som det enpoliga väsendet är i sin ena pol, finns det inte något motsatt kön som han kan känna äktenskaplig anknytningslängtan till. Ett sådant väsen är lika frigjort från båda slagen av 'halvväsen', från såväl män som kvinnor. Dess intima sexuella liv och könsliga utlösning försiggår i stor utsträckning på mental väg, eftersom 'den riktiga människokroppen', det vill säga den speciella organismen för detta dubbelkönade väsen, ännu inte är färdigutvecklad på jorden. Alla människor som föds på jorden måste därför fortfarande, utan hänsyn till sin större eller mindre dubbelpolighet, framträda i den speciella 'hanorganism' eller 'honorganism', efter vars fysiska yttre vi

²³ I *Livets Bog* del 5 beskriver Martinus utvecklingens gång från det enpoliga manliga och kvinnliga stadiet fram till det dubbelpoliga, etiskt och moraliskt fullkomliga stadiet – kristusmänniskan.

betecknar upphoven bakom dem som 'män' respektive 'kvinnor'." (*Livets Bog* del 3, st. 837)

Vid den tidpunkten har en sådan färdigutvecklad individ levt ut den enpoliga fortplantnings- och kampinriktade sidan av sitt psyke, vilken var den dominerade och styrande mentala inställningen till omgivningen under passagen genom djurriket (spiralkretsloppets andra tillvaroplan). I djurrikets avslutande del, där människorna i civilisationens begynnelse levde i små familjebetonade eller klanliknande sammanslutningar, fram till våra dagars krig, miljökatastrofer och svårartade ekonomiska orättvisor, handlade det till att börja med om att beskydda makan, avkomman och de närmast sörjande. Vidare att genom kamp och krig erövra mark- och betesområden, samt att försvara egendomsrätten med sitt liv om så krävdes.

I våra dagar handlar det om imperiebyggande erövringskrig, stora flyktingströmmar av krigs- och miljöskäl, en eskalerande och olycksbådande global uppvärmning, nationalpolitiska fantasier med fascistiska förtecken, en kasinokapitalism – där enorma summor dagligen valsar runt på börserna till de redan välbeställdas förmån, samt militär upprustning, för att nu nämna några av de mer iögonfallande utmaningarna som mänskligheten står inför och måste hitta lösningar på.

Efter utträdet ur den fysiska världen framlever de levande väsendena sedan sina dagar under eoner av tid i Guds primära medvetandeområde – de andliga världarna. Nästa tillvaroplan för människans vidkommande benämner Martinus "det riktiga människoriket",²⁴ det tredje tillvaroplanet i spiralkretsloppet. Ett tillvaroplan där de kosmiskt medvetna individernas handlingar och tankestrukturer genomsyras av Gudomens allkärleksfulla kraft.²⁵

Den eviga livskärnan

Martinus beskriver i *Den intellektualiserade kristendomen* något han kallar "den eviga livskärnan":

²⁴ "Jordmänniskorna befinner sig alltså i en utvecklingszon, där känslö- och intelligensenergi kämpar med tyngdenergin om herraväldet. Eftersom tyngdenergin är huvudfaktorn i djurriket eller den materiella världen, och de två andra nämnda energiformerna utgör de bärande faktorerna i det rike som kommer efter djurriket, nämligen det riktiga människoriket, ser vi hur det just är bekämpandet av de djuriska tendenserna och utvecklingen av de mänskliga tendenserna som äger rum här. Och efter hand som väsendena närmar sig det riktiga människorikets stadium, ingår känsla och intelligens i en allt större harmoni med varandra och blir alltmer till kärleksenergi. Denna binder i sin tur tyngdenergin, och det riktiga människoriket eller kärlekszonen uppstår. Efter hand som jordmänskligheten under sin utveckling alltmer närmar sig denna zon, möter den också mer och mer av dess atmosfär eller doft, som i stora, med vissa mellanrum kommande vågor eller impulser rullar in över mänskligheten. Dessa impulser har vi redan lärt känna under benämningen 'kosmiska världsimpulser', och vi har också fått kunskap om att jorden för närvarande är i färd med att ta emot en ny stor sådan impuls, liksom den fortfarande intill en viss grad behärskas av en tidigare impuls, som vi har benämnt 'den gamla världsimpulsen'." (*Livets Bog* del 1, st. 169)

²⁵ Här rekommenderar jag en läsning av *Livets Bog* del 1 för vidare kännedom om detta tillvaroplans kärleksfulla levnadssätt, där kärleken till nästan, till allt och alla, slår ut i full blom.

”Guds jag består som nämnts av ett immateriellt något som i verkligheten inte är immateriellt,²⁶ utan endast befinner sig i ett sådant tillstånd, att det är absolut otillgängligt för förnimmelse och således avviker från alla detaljer av fysiskt och andligt stoff eller materia. Detta ger sig till känna genom stoffets eller materiens logiska styrning och skapelse. Det avslöjar sig självt som det levande, logiska, behärskande och skapande i stoffet eller materien.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 137)

Vad består då denna eviga livskärna av?

”Eftersom det är ’en jagdel’ av världsalltets jag, och detta avslöjar att det är en enhet som utgör medvetandeförmågorna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne, urbegäret och en annan energi som står över dessa energier, och som vi har kallat ’moderenergin’, har vi här det eviga jaget eller den eviga livskärnan i alla levande väsen. Dessa utgör alltså tillsammans Guds jag. Härtill kommer att jaget är den verkliga ’fasta punkten’ i det levande väsendets rörelse, livsupplevelse, manifestation och skapelse. Dessa X-energier är i sig själva lika immateriella som själva jaget. De kan liksom jaget bara uppfattas genom sina verkningar i stoffet eller materien. De har den verkan att de utgör de levande väsendenas mentalitet och förnimmelse- och skaparförmåga, och kommer därmed att framträda för förnimmelsen som levande väsen av vilken art som helst som existerar, fysiskt eller psykiskt. Därtill kommer att det är tack vare samma gudomliga ’jagdel’ som vi själva existerar och kan uppleva och skapa.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 137)

Vilken funktion har dessa X-energier? Martinus skriver i stycke 144 att världsalltets energi- och rörelsefunktion utgör Guds tanke och skaparfunktion.

”Rörelsernas ombildning till dessa funktioner befordras på det fysiska planet med hjälp av de fysiska levande väsendena. Tack vare detta tillstånd får de levande väsendena erfarenheter och upplevelser som i verkligheten är detsamma som Guds medvetande.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 144)

²⁶ På ett rådsmöte den 12 april 1977 konfronterades Martinus med frågan om jagets natur, att det är ”lite konstigt att föreställa sig att något som inte består av energi, kan utsända energi”. På det svarade Martinus: ”Men det består av energi. Ja, men det är helt utanför vår räckvidd. Vi nödsakas att säga, att det är något som finns till. Men det finns inte något, vi kan jämföra det med.”

Min hypotes är att 0X, det alltomfattande icke-verkande Världsjaget, härbärgera all energi i balanserad, vilande form som *potentiell energi* – att det är denna energi som Martinus här talar om. Den potentiella energin används av X1, det verkande jaget, genom X2- och X3-principernas strukturerande funktion och formskapande verksamhet. Med andra ord, Guds jag *består* av energi.

I Per Bruus-Jensens bok *Sol & Måne* (2023) återges nio symboler från Martinus så kallade skissbok från åren 1925–1929. På symbol fyra, sidan 102, har Martinus, ner till höger på symbolen, illustrerat det han benämner ”Uttryck för den omanifesterade energin”. Det är, menar jag, den energin som finns i 0X som potentiell energi.

Detta skapande av erfarenheter genom olika upplevelser har ett betydligt större och vidare ändamål än den enskilda individens livsupplevelse:

”Varför är skapelsen av människan till Guds avbild så gigantisk att den överstiger de ännu inte färdiga människornas fattningsförmåga? Det är för att skapelseprocessen inte enbart är till för människornas skull. Den stora skapelseprocessen är också ett upprätthållande av Guds medvetande. Därför måste alla levande väsen utvecklas till fullständigt allvetande, allsmäktighet och allkärlek. Om väsendena inte utvecklades till denna kapacitet i sitt medvetande, vore de ju inte Guds avbild. Och om de inte vore Guds avbild, skulle Guds allvetande, allsmäktighet och allkärlek inte vidmakthållas. Men ett sådant tillstånd är en total omöjlighet, eftersom all skapelse av medvetande är bunden i orubbliga, logiskt betingade kretslopp.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 144)

Ja, här ser vi den eviga kosmiska sammanbundenheten mellan de levande väsendena och Gudomen beskriven med all önskvärd tydlighet. Vi, alla levande väsen i världsalltet, utgör Gudomens upplevelseredskap. Hur denna tillhörighet till Gudomen som dennes upplevelseredskap är uppbyggd återkommer jag till längre fram i texten. Likaså vad gäller vår eviga individualitet.

Viljan – jagets energi

Om jagets förmåga att påverka rörelsen genom sin vilja, redogör Martinus för i artikeln ”Den kosmiska läroanstalten”. Det kan till synes vara en paradox att stillheten, jaget, och rörelsen, energin, kan fungera som en enhet och att stillhet och rörelse utgör varandras förutsättning - ja, att de på ett övergripande plan utgör ett och det samma.

För inte sant, hur skulle jaget kunna påverka eller omstrukturera de energi- eller rörelsekombinationer som det oavbrutet skapar genom sin skaparförmåga, X2, om dess natur enbart utgjordes av immateriell tomhet och ingen energi? Det är ju genom en rörelsekombination (energi) som jaget påverkar eller omstrukturerar en annan rörelsekombination (energi).

Vad är det som gör att jaget kan påverka rörelsen? Svaret på frågan finner vi i det faktum att jaget *består* av energi (se *fotnot 26* på föregående sida).

Evighetskroppen

”Det levande väsendets grundstruktur är i sin princip alltså ett evigt centrum som utsänder rörelsearter som kommer tillbaka till samma centrum”, skriver Martinus i *Den eviga världsbilden* del 1, st. 16.7.

Jaget, X1, [centrum] med sin skapar- och upplevelseförmåga, X2, [rörelsearterna] utgör tillsammans det Martinus benämner ”Evighetskroppen”, jagets innersta kärna.

Martinus skriver i *Den eviga världsbilden* del 1 att evighetskroppen består av alla existerande rörelsearter:

”Det levande väsendets grundstruktur är i sin princip alltså ett evigt centrum som utsänder rörelsearter som kommer tillbaka till samma centrum. Det är alltså evigt inhöljt i en mängd kretsloppsrörelser som det självt är upphov till och därmed avsändare och mottagare av. Denna struktur omkring det levande väsendets jag är evig, eftersom varje kretsloppsrörelses avslutning resulterar i en ny kretsloppsrörelse, och så fortsätter det. Då alla kretsloppsrörelser, och därmed också den kretsloppsrörelse vi känner som det fysiska jordelivet, således var för sig vid sitt slut resulterar i en ny kretsloppsrörelse, och då denna rörelsestruktur omkring jaget därigenom är evig, har vi betecknat den som jagets ’evighetskropp’. Vi ser alltså här jaget i en struktur som aldrig någonsin kan upphöra eller förgå. Denna struktur är jagets högsta och eviga struktur eller kropp. För denna eviga rörelsestruktur eller kropp utgör jaget den absoluta, fasta punkten. Då alla energi- och rörelsearter utgår åt alla håll från denna fasta punkt och i kretslopp återvänder hit, bildar dessa rörelsearter tillsammans en klotform. Denna klotform utgör en evig, orubblig balansprincip, i vilken jagets samlade energi- och rörelsemassa evigt existerar. Denna jagets klotformade evighetskropp består av alla de energi- och rörelsearter som utgör jagets samlade livsupplevelse, dess tankar och känslor, dess manifestation och skapande, dess organ och kroppar, dess öde. Det är de rena energi- och rörelsearterna bakom alla dessa skapade företeelser som utgör evighetskroppen, av vilken de alla är resultat. Och det är endast genom dessa resultat som evighetskroppen kan uppfattas med sinnena. I sin egen renodlade form är den otillgänglig för vanlig förnimmelse. Den kan upplevas direkt endast genom högpsykisk förnimmelse, det vill säga intuitivt eller kosmiskt.” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 16.7)

Jaget (stillheten) utgör det som Martinus benämner *den fasta punkten*.²⁷ Det är kring, eller snarare i det gudomliga jaget, detta eviga centrum, som alla rörelsearter och materiekombinationer går i kretslopp. Det är vidare genom dessa, till antalet oändliga kretslopp, som Gudomen upplever livet.

Stillheten och rörelsen

I stycke 1 i artikeln ”Den kosmiska läroanstalten” kan vi läsa följande om stillheten och rörelsen:

²⁷ ”Att kombinera materia, är detsamma som att utlösa rörelse. Att utlösa rörelse, är detsamma som att flytta materia. Att flytta materia, kan endast ske på basis av energi eller kraft. Kraft är i sin högsta kosmiska analys en medvetandeegenskap. Då medvetandeegenskaper endast kan vara knutna till ett jag, blir det alltså jaget som är den ’fasta punkten’ för all materia, för all rörelse, all skapelse eller upplevelse.” (*Livets Bog* del 2, st. 381)

För ytterligare information om jaget som varande den fasta punkten, se texten under rubriken ”Den fasta punkten”.

”Energiutveckling är detsamma som ’rörelse’ och utgör kontrasten till begreppet ’stillhet’. Dessa båda företeelser, stillhet och rörelse, utgör tillsammans den enhet som vi kallar livet eller den eviga tillvaron. Somliga menar kanske att stillhet utesluter rörelse och att rörelse gör det omöjligt för stillheten att existera, men det är endast en illusion. De kan bara upplevas tack vare varandras existens och all livsupplevelse är djupast sett en upplevelse av grader av stillhet respektive rörelse.” (”Den kosmiska läroanstalten” *Kosmos* nr 1/1986)

Martinus ställer sig några rader längre fram frågan: ”Kan energi och stillhet verkligen utgöra en enhet?” På denna fråga svarar han följande:

”Ja, när två kontraster blir en enhet, uppstår det en företeelse som kan inverka på sinnena som ett tillkännagivande av existens, som manifestation eller uppenbarelse. Manifestation eller uppenbarelse är detsamma som upplevelse av livet. En upplevelse av livet vore en komplett omöjlighet om inte liv utgjorde en enhet kombinerad av rörelse och stillhet. Men hur kan rörelse och stillhet kombineras till en enhet? *Det kan de av den enkla anledningen att stillheten eller rörelsens kontrast också är energi. Det är en motvikt eller ett tryck som kan ställas mot rörelsen.* Det är detta mottryck mot rörelsen som åstadkommer att denna framträder i olika grader av hastighet. [...] Detta mottryck sätter sin prägel på rörelsen och gör den snabb eller långsam och skapar därmed allt det som inom den fysiska vetenskapen uttrycks som frekvenser eller våglängder, vilka har olika inverkningar på de levande väsendenas sinnesorgan. *Då detta mottryck är detsamma som det levande väsendets vilja*, är alla former av rörelse och energiutlösningar och därmed alla former av manifestation eller skapelse något som utlöses i ett levande väsens medvetande. Universums otaliga vintergatssystem med deras solar och klot såväl som dess 40 atomsystem med elektroner och protoner är rörelser, som utlöses och regleras av viljeförande krafters mottryck.” (”Den kosmiska läroanstalten” *Kosmos* nr 1/1986. Min kursivering.)

Konklusion: Jaget kan alltså, genom att det består av energi, skapa ett mottryck (energi) mot rörelsen (energi) genom sin vilja (energi), då *viljan är lika med jagets energi*.

Men, stillhetens och rörelsens gemensamma identitet – detta att de inte utesluter varandra, utan tvärtom utgör varandras förutsättning – förblir trots allt en icke upplevbar paradox inom tid- och rums dimensionen. Jaget befinner sig ju utanför tid och rum och kan därför inte förnimmas eller upplevas inom tids- och rumsdimensionen. Jaget kan endast förnimmas eller upplevas genom intuitionen (den andliga synförmågan) i stillheten bortom rörelsens och formernas värld. En dagsmedveten jagförnimmelse, dvs. en självsyn av stillhetens och rörelsens gemensamma identitet, är förbehållen en person med kosmiskt medvetande. Så fram tills dess att vi uppnår den dubbelpoliga kristusmänniskans utvecklingsnivå, får vi nöja oss med en teoretisk insikt i den ovannämnda paradoxens mysterium.

Den fasta punkten

Martinus ställer i *Den intellektualiserade kristendomen*, stycke 125, sig frågan:

”Vad är då ’den fasta punkten’ eller ’det fundament’ som hela världsalltet vilar på. Det kan inte vila på ingenting?”

Martinus slår till att börja med fast att världsalltet uppfyller allt som existerar och att det är oändligt till sin natur. Han fortsätter:

”Vi har sett att det är en fysisk kropp, och att vi ser att det genom denna utförs ett oändligt, logiskt skaparflöde som ovillkorligen är bevis för ett världsmedvetande. Detta har vi inte funnit och därmed inte heller dess identitet eller verkliga ’själv’ eller ’jag’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 125)

Det vi ser i världsalltet är bara rörelse och skapade ting såsom stjärnor, planeter och allehanda organismer. Dvs. redskap för livsupplevelse i den fysiska världen. Varför existerar då upphovet till världsalltets alla skapelser som mystik eller livets största gåta? På detta svarar Martinus följande:

”När världsalltets upphov i så hög grad är höljt i mystik, beror det som nämnts på att det som är det verkligt livgivande eller ’livsuppehållande något’ inte består av stoff eller materia. Det är därför helt otillgängligt för all förnimmelse. Det är i sig självt immateriellt’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 125)

Själva skapelseprocessen är till tillgänglig för förnimmelse och likaså resultatet av denna, det vill säga det skapade tingen, fortsätter Martinus. Till detta hör även alla levande väsens organismer från ”alla de tre kosmos: makrokosmos, mikrokosmos och mellankosmos” (st. 125).

”Då alla dessa kosmos består av en ocean av olika rörelsearter, som alla är logiska, vilket betyder att de är uppbyggda för att kunna uppfylla ett nyttigt eller ändamålsenligt syfte, är det ett ju ett faktum att det existerar ’något levande’ bakom den allomfattande skapelseprocessen. Hur kan skapelseprocessen annars vara logisk eller ändamålsenligt? Lösningen ligger i det tidigare omtalade ’immateriella’ området. Man måste lära sig förstå att världsalltet inte upphör där den fysiska förnimmelseförmågan slutar. Detta skulle vara högst olyckligt, för då skulle inget levande väsen äga någon som helst grad av ’medvetande’. Men utan ’medvetande’ skulle det över huvud taget inte existera, ja, något världsallt skulle inte finnas till.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 125)

Martinus skriver vidare att:

”Mänskligheten måste vänja sig vid och förstå att det existerar något mer än det som kan förnimmas. Detta ’något’ kan vi kalla ’medvetandetalanger’, som utgör en värld för sig. De är i sig själva inte ’stoff’ eller ’materia’, och de utgör inte heller i sig själva vare sig vibration eller rörelse. Däremot är de världsalltets absoluta eller verkliga ’fasta punkt’. /---/ De kan enbart uppfattas genom de verkningar som synliggjorts genom sinnesförmågorna. Och här finns den som livskärnan i alla levande väsen. Detta betyder att den är det levande väsendets högsta ’själv’ eller ’jag’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 125)

Den orsakslösa orsaken

Vi kan nu konstatera att vårt högsta ”själv” eller ”jag” inte befinner sig på det fysiska planet. På det fysiska planet finns endast rörelser eller vibrationer. Det levande väsendets kärna finns bortom tid och rum, i en egen existensform. Alla skapade ting utgör kedjereaktioner från tingens första orsak – jaget. Det finns alltså inte ett enda skapat ting, eller någon rörelseart, som inte har sitt ursprung i jaget – ”den orsakslösa orsaken” eller något som är. Den ”orsakslösa orsaken” har inte blivit skapad; den har inte tillkommit genom tänkande eller planläggning, utan utgör en evig realitet.

”Den kan därför aldrig ha börjat, och den kan aldrig upphöra. Denna eviga orsakslösa orsak utgör alltså alla skapade tings ’första’ och absoluta orsak. Om inte den existerade, hade det inte funnits något världsallt. Denna orsakslösa orsak utgör alltså världsalltets allsmäktiga ’upphov’ och ’skapare’.” (*Den intellektualiserade kristendomen st. 126*)

Martinus fortsätter sin analys av jaget i stycke 126 genom att förklara, att varje levande väsen består av olika materiekombinationer som är knutna till det omanifesterade och namnlösa jaget – den fasta punkten. Denna fasta punkt är alltså inte möjlig att förnimma, då den inte består av materia eller kontrasterade rörelsearter. Jaget utgör absolut stillhet. Det finns med andra ord inget för sinnen att reagera på.

Tvärtom är det så att detta jag utgör rörelsekombinationernas eller organismernas ursprung, startpunkt och behärskare. Martinus kallar jaget för en ”helige struktur”. Det är denna heliga strukturs främsta uppgift att skapa liv och livsupplevelse för sig själv. Därigenom får Gudomen en bekräftelse på sin egen existens som skapare och upplevare.

Livet är inte något som i sig själv är levande. Det är något som måste skapas. Det är genom jagstrukturens, 0X, behärskande av rörelsen och materien (*administrerad* av den *inogudomliga* treeniga, funktionella principen X1, X2 och X3), som jaget kan bryta sin initiala isolering.

Jaget och livsförnyelsen

”Vi måste här först klargöra att ’livet’ i sig själv inte är levande, utan något som skapas. Det kräver förnyelse. Gud avslöjar att det genom sina verkningar befinner sig i en evig, oavbruten, permanent förnyelse. Guds medvetande rymmer ett organ eller redskap för denna eviga förnyelse. Detta organ är själva den fysiska världen. Som vi ska se är detta gigantiska område således ett livsförnyelseorgan i Guds medvetande. Från detta utgår verkningar som kan iakttas när de kommer till uttryck i den fysiska materien. Dessa energier är inte materia. De tillhör jaget och är liksom detta ’immateriellt’. De utgör det medel genom vilket Gud kan forma den fysiska materien. Det är denna omformning av

materien som vi kallar 'skapande'. ” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 127)

Martinus redogör för relationen mellan jaget, energierna och materien genom att komma in på vår andliga organismstruktur:

”Med jaget kan Gud, trots dess immateriella tillstånd, liksom ta materien i besittning, ge liv åt den och ombilda den till manifestations- och upplevelseredskap genom en organismstruktur som är ägnad att ge väsendet en andlig tillvaro. Vi kallar en sådan materia som jaget har tagit i besittning för en fysisk organism. Denna organismstruktur är alltså inte fysisk, utan psykisk, och kallas väsendets andliga struktur eller kropp. Vi finner alltså i denna kropp organ som ger väsendet möjlighet att manifesteras och uppleva. /---/

Vi måste komma ihåg att jagets fysiska kropp är skapad av fysisk materia och därför är underkastad tid och rum, och precis som alla andra skapade ting är förgänglig. Men jagets andliga struktur är underkastad väsendets tankeförmåga. Den andliga världens materia lyder under tankekraften. Manifestation i den andliga världen sker alltså oberoende av fysisk tyngdkraft. Väsendet kan därför här skapa sina upplevelser eller manifestationer med stor lätthet. Men det måste först lära sig att skapa dem i fysisk materia.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 127)

Vad är det då som gör att jaget eller den fasta punkten kan skapa? Ja, då jaget i sin natur är immateriellt,²⁸ har det till sitt förfogande immateriella krafter som ger medvetande eller mentalitet. De är också i sig själva immateriella och har sitt säte i jagets immateriella struktur.

²⁸ Jaget består inte av materia, dvs. något förvandlingsbar som kan skapa perspektiviska eller kontrasterande upplevelser. Materien finns, så att säga, ”utanför” jaget. Materien skapas och formas av jaget genom energiernas samspel i X2, jagets skapar- och upplevelseförmåga. Jaget i sig själv utgör ett evigt vara, ett namn- och formlost ”något som är”. Närmare i beskrivningen, eller definierandet av jaget än så, går det inte att komma. Jaget är och förblir tillvarons största mysterium: den fasta punkten - stillhetens eviga centrum.

Angående jagets immateriella natur uttrycker sig Hans Hof, professor i religionsfilosofi, på följande sätt om det gudomliga Ett i boken *Meditation och mystik* s. 179 (AB Verbum 1972):

”Gud är – i sin urgrund – utan egenskaper, omöjlig att fatta i bilder, utanför alla språkets och tankens kategorier. Eckharts specialuttryck för denna Guds oåtkomlighet för kunskap och språk är ordet 'ren'.”

Sedan ger han ordet till Mäster Eckhart:

”Gudomen är ett 'rent' ETT; gudomen är 'Själva Renheten' eller 'den första Renheten'. ETT är något som är RENARE än godhet och sanning. Godhet och sanning (som egenskaper hos Gudomen) tillägger (Gud) något, det gör ett tillägg i *tanken*. Då man föreställer sig detta, då blir det ett tillägg. 'ETT' däremot tillägger inte (Gud) något.” (*Die deutschen Werke* (DW) 1, 361)

Med andra ord: enligt Mäster Eckhart finns alla attribut, egenskaper, språkliga kategorier och kvaliteter som man tillskriver Gudomen i den Gud som verkar, som skapar - i den Gud som vi människor försöker göra oss en bild av. Gudomen eller ”Gud bortom Gud” saknar alla dessa ting. Denne utgör ett existentiellt vara bortom språk och tanke. Gudomen utgör ett Rent ETT, fri från allting utom sig själv, sin urgrund, sin Rena existens.

Dessa energier benämner Martinus instinktenergin, tyngdenergin, känslöenergin, intelligensenergin, intuitionsenergin och minnesenergin. Till dessa energier kommer också moderenergin och urbegärets energi. Dessa energier bildar tillsammans ett organ som Martinus benämner ödeselementet, där de är förankrade. Även ödeselementet är av immateriell natur, dvs. otillgängligt för förnimmelse:

”Från detta element utstrålar deras verkan genom de levande väsendenas organismer och bildar här jagets manifestationer, vilja och förnimmande. Denna funktion finns således i varje levande väsen och bildar dess ’medvetande’. Länken mellan det levande väsendets organismområde och jagområdet är ’urbegäret’. Det är också ’urbegäret’ som gör att det levande väsendet fruktar döden. Det håller livsbegäret vid liv, det begär att leva.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

Vad gäller energierna har de sitt säte eller hemvist i det immateriella något, jaget, och ödeselementet.

”Här bildar dessa energier tillsammans det högsta, heliga organet som utgör varje levande väsens ’själv’ eller ’jag’. Det är härifrån som allt blir tillgängligt för fysisk förnimmelse. Det gudomliga, immateriella något eller jaget är världsaltets ’fasta punkt’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

På de efterföljande raderna beskriver Martinus moderenergin centrala roll. Moderenergin utgör den övergripande energiform med vilken jaget strukturerar och styr världsaltets oändliga mångfald av manifestationer. De sex andra energierna, av Martinus benämnda som grundenergi eller undermedvetandeenergi, är utlöpare från moderenergin och utgör sex separata kvaliteter av, eller egenskaper hos, moderenergin. Moderenergin är Guds medvetandeenergi. Den är också ansvarig för Gudomens uppdelning eller spaltning av sitt jag i ett oändligt antal livsenheter, levande väsen, genom vilka Gudomen kan uppleva sig själv i ett oändligt antal manifesterade utgåvor.

”Med hjälp av moderenergin är denna fasta punkt uppdelad i myriader av ’fasta punkter’. I var och en av dessa punkter finns de nämnda grundenergierna, och punkterna utgör var för sig ett levande väsens eviga, oförgängliga ’jag’ eller allra högsta ’själv’. Detta är alltså otillgängligt för vanlig förnimmelse. Det är däremot inte dematerialiserat för jaget självt. Det upplever i verkligheten jaget eller sitt verkliga ’själv’ varje ögonblick det lever.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

Här är Martinus inne på ett spørsmål av avgörande existentiell art eller betydelse. Vi, alla levande väsen i universums oändliga djup, kan inte se jaget, men förnimma det. Hur går det till? Vad är det som gör detta till ett orubbligt faktum? Så här beskriver Martinus dessa djupgående, abstrakta, existentiella grundförutsättningar:

”Men då det är dess eget jag eller själv, kan det inte upplevas såsom det upplever ting som hör till jaget. Dessa upplevs genom påverkan utifrån, medan jagets jagupplevelse eller upplevelse av sitt eget själv inte har någon sådan

påverkan på dess eget själv eller jag. Jaget kan enbart påverka sitt eget upphovs tankevärld. Denna påverkan skiljer sig därför från den vanliga påverkan via sinnesorganen utifrån, genom att den saknar en sådan påverkan. Därför har jagupplevelsen inga tankebilder eller minnesbilder av sitt eget jag. Det upplever däremot sig självt som 'något som är'. Denna upplevelse kan väsendet inte bli medveten i förrän dess förnimmelsetförmåga når det kosmiska planet, även om väsendet i själva verket upplever den varje ögonblick det lever och är dagsmedvetet. I verkligheten är varje levande väsens dagliga upplevelse att oavbrutet ge order och likaså att ta emot tal och påverkan från andra och från naturen." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

Denna djupsinniga förklaringsmodell får vi anledning att återkomma till längre fram i texten.

Vad gäller minnesenergin, den sjätte grundenergin, vet vi att denna energi har en helt central roll vid lagringen av minneskopior. Men vad gäller upplevelsen eller minnet av jaget, har minnesenergi här ingen inverkan alls. De sex grundenergiernas arbetsområde är ju förlagda "utanför"²⁹ jagets domän, där de regleras och styrs av det immateriella jagets skaparimpulser genom urbegäret – jagets eviga motivationsfaktor.

Det kan inte ske någon skapelse i något som inte består av materia. Därför kan det heller inte skapas några minnesbilder av jaget. Minnesbilderna består ju av minnesenergi, vilken alltså inte har någon ingång till jaget. Minnesenergin och de fem övriga undermedvetandeenergierna befinner sig således "utanför" jaget. Där kommer de till uttryck i manifesterad form allt efter jagets önskemål och behov. Jagets domän utgör en slags frizon från allt vad skapelse, förvandling eller förändring heter. Jaget är i sitt orörliga majestät höjt över alla de skapade tingen och företeelserna av timlig natur.³⁰

Gudomens jag, det existentiella 0X, är och förblir oskapat, omanifesterat och därmed orörligt. Men dess dynamiska aspekt, den treeniga principen med X1 i spetsen - den aktiva och skapande jagprincipen i 0X, åstadkommer, i intim samverkan med X2 (0X/X1:s skapar- och upplevelseförmåga), den nödvändiga kontrasten till 0X:s absoluta stillhetsnatur.³¹

²⁹ Jag har satt citattecken runt ordet *utanför*, på grund av att det inte finns något utanför jaget. Alla materie- och rörelsekombinationers reaktioner och yttringar, dvs. skapelsen av livsupplevelsen genom de sju grundenergiernas verksamhet, äger rum *i* jaget. Plotinos är här av samma uppfattning som Martinus. Plotinos menar att allt som existerar av skapelser och formationer vecklar ut sig *i* det Ena – att Gudomen upplever sig själv *i* sig själv, genom sig själv.

³⁰ *Återigen*: Det finns bara ett odelbart jag, X. 0X och X1 utgör alltså samma jag, men med olika funktioner. 0X utgör den existentiella urgrunden, det alltomfattande världsjaget, medan X1, i samspel med X2 och X3, utgör den dynamiska, skapande och därmed upplevande sidan av 0X.

³¹ X1 är lika orörligt till sin natur som 0X. Men ur X1 *strömmar* moderenergin, som *delvis* är identisk med jaget. Moderenergin, vilken utgör jagets eviga energifaktor, fördelar eller "förgrenar" sig till X3-området via sex olika spiralcentra. Dessa spiralcentra, ett slags kosmiska omkopplingsstationer för moderenergin i X2, handhar var sin grundenergi.

Detta sker just genom de olika rörelsearternas eviga förvandlingsprocesser i X3, dvs. skapelsen av materia eller rörelse genom energiomsättning, vilket alltså sker genom X1:s och X2:s samspel. Jagets initialt ”neutrala”³² skaparimpulser bearbetas och struktureras genom skaparprinciperna i X2 till konkreta ting och företeelser i den skapade världen, X3 (nivån under Världssjälens i Plotinos kosmonogi). Det är denna materiella förvandlingsprocess som benämns ’Mayas slöja’ i den hinduistiska traditionen.³³ Det är just Mayas slöja – den rörelseskapande verksamheten, som döljer den initiala verkligheten: den absoluta tomheten.

På nedanstående rader slår Martinus fast att inget som helst skapat ting kan utgöra det levande och bestämmande jaget eller självet.

”Att tro att det är hjärnan som är det högsta i hennes inre, eller något annat fysiskt eller andligt organ, är det samma som att uppfatta sig själv som huvudlös. Dessa ting är alla skapade ting och utgör enbart sammansatta rörelsearter som inte kan ha medvetande. Inte något som helst skapat eller tids- och rumsdimensionellt ting kan utgöra det levande, det bestämmande i ’jaget’ eller det levande väsendets ’själv’. ’Jaget’ med dess eviga struktur, urbegäret, moderenergin, instinktenergin, tyngdenergin, känslöenergin, intelligensenergin, intuitionsenergin och minnesenergin, bildar ett evigt livsskapande tillstånd. Jaget är således det levande väsendets ’fasta punkt’. Det utgör det allra högsta något som finns och är därför livets källa och livets största ljus, och vi kallar det i mina verk för ’det eviga ljuset’ eller ’Guds heliga ande’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

Det eviga ljuset

Urbegärets energi utgör jagets eviga motivationsfaktor. Denna energi *strömmar* precis som moderenergin ut ur jaget, med vilket den *delvis* också är identiskt. Det är genom dessa energier, urbegärets energi och moderenergin, som 0X/X1 kan skapa, uppleva och kommunicera med världssalltets alla livsenheter och därmed få en existentiell bekräftelse på sin existens som skapare och upplevare.

Det är detta som hela det kosmiska livsupplevelseprojektet går ut på: att Gudomen, X, får sin existens bekräftad i all evighet genom skapandet av illusoriska, timliga kontraster till sin absoluta stillhetsnatur genom världssalltets samtliga livsenheters dagliga liv och leverne. Det är också det som Plotinos talar om när han likställer denna upplevelseprocess med att det Ena, av en inre nödvändighet, flödar över likt en källa, till vilken all skapat återvänder.

³² ”Dessa impulser är i sig själva bara helt vanliga energiimpulser. I detta sitt första tillstånd utgör de inte alls någon form av tanke. Det är först genom en utarbetad organisation av dessa impulser som jaget blir i stånd att binda den omgivande andliga materien. Genom dessa impulser starkare eller svagare, längre eller kortare anknytning till denna materia antar den i motsvarande grad fastare eller svagare, långvarigare eller kortvarigare former. Dessa genom jagets tankeimpulser uppkomna bundna former av den andliga materien utgör de första livsyttringarna eller manifestationerna för jagets omgivning på detta av den andliga materien bestående tillvaroplan. Det är detta plan vi kallar ’den andliga världen’.” (*Livets Bog* del 6, st. 1950)

³³ Ordet maya syftar på sinnevärdens universum som skapats av Brahman. Mayas slöjor är enligt hinduismen en illusion som döljer den fundamentala verklighetens enhet bakom den skenbara verkligheten.

Martinus skriver i *Livets Bog* del 6, st. 2087–2100 om detta 'eviga ljus' eller Guds heliga ande; om mötet med Gudomen eller Fadern. Denna högst märkliga upplevelse var en del av Martinus kosmiska invigning. I stycke 2087 skriver han följande om sammansmältningen med Gud utanför tid och rum:

”Det börjar med att vi får uppleva ett omätligt tomrum. Allting har plötsligt försvunnit från vår tillvaro. Till, och med våra organismer, de psykiska såväl som den fysiska, är avlägsnad från vår sinnesförmåelse. Då det inte alls finns några detaljer eller någon rörelse i detta skenbara 'intet' eller ändlösa tomrum, förekommer här inte heller några förvandlingar eller något skapat. Men där intet skapande är, där finns heller inte tid eller rum. Dock markeras här rummet genom att det är genomstrålat av en gigantisk ljusocean. Ljuset har fullständigt guldets färg. Det är som om rummet genomträngdes av lysande guldtrådar. /---/ I denna ljusocean av tindrande guldtrådar har man blott en enda förmåelse, och det är känslan av att vara 'ett med Gud'. I sanning, här i livstemplets allra heligaste är vi 'ett med den evige Fadern'. Allting lyser i guld, guld och åter guld.” (*Livets Bog* del 6, st. 2087)

Avskalad från alla yttre attribut och former, utanför organismernas, ja, utanför alla skapade tings domän, befinner individen sig nu i ett ändlöst tomrum, ett skenbart "intet". Ett "intet" som tycks bestå av lysande guldtrådarna. Dessa guldtrådar uppfyller hela tomrummet med sitt glittrande, vibrerande gyllene ljus:

”I detta de gyllene trådarnas tomrum befann sig gudasonen utanför formernas, utanför organismernas, ja, utanför alla skapade tings värld. Därför måste rummet vara absolut tomt, vara ett "intet". Men han själv då? Han fanns ju alltså till, men var inte uppenbarad i någon som helst synlig eller för sinnena tillgänglig materia. Men upplevelsen av de lysande trådarna i tomrummet eller i det stora "intet" existerade ju och upplevdes av honom själv. Men vem var "han" eller detta "själv"? Han hade ingen organism. Han var inte i besittning av något synligt som kunde markera hans närvaro eller existens. Inte desto mindre var det ett faktum att han existerade. Han upplevde ju guldtrådarna och tomrummet eller det stora "intet". Förutom guldtrådarna fanns alltså endast detta "intet" till. Han var inte själv dessa lysande, mentala guldtrådar. Vad var han då? Nu ljöd åter den evige Faderns röst genom rymden till den förvånade gudasonen:

”Min käre son! Denna de gyllene trådarnas ljusocean som du för ögonblicket befinner dig i, är en passage i den stora invigningen, genom vilken jag skänker den för invigning fullmogne sonen 'kosmiskt medvetande' såsom ett permanent vaket dagsmedvetandetillstånd. De gyllene trådarna är min eviga ande över 'vattnet', med vilken din ande nu är fullständigt sammansmält. De är samtidigt uttryck för ditt övermedvetande på dess eget existensplan. 'Vattnet', det vill säga den fysiska och psykiska materiella världen, de skapade tingens eller formernas domän och ditt i denna domän arbetande undermedvetande, är här avlägsnad från ditt förmåelseområde. Det är därför som du här inte upplever någon tid eller något rum. Men där ingen tid och inget rum finns, där existerar

inte heller något som är skapat. Bortom tiden och rummet eller det skapade existerar endast oändligheten och evigheten. Men oändligheten och evigheten är inte något som är skapat genom sinnen och kan därför inte heller upplevas genom sinnen. Därför måste oändligheten och evigheten visa sig i sinnenas värld som ett absolut 'intet'.

Men detta 'intet' kan inte vara livsmysteriets sanna lösning, ty du ser hur du tillsammans med mig här i de gyllene trådarnas domän konstaterar och upplever detta 'intet'. Då du liksom jag inte är detsamma som vår organism – den har vi ju frambringat av materia – har vi alltså en existens utanför denna. Hur skulle vi annars ha kunnat frambringa den? Men vi är heller inte enbart 'övermedvetande'. Detta är ju endast ett redskap, en evig förmåga, som vi har för att kunna frambringa organismer och andra skapade ting, däribland tiden och rummet. Om det inte vore på detta sätt, hur skulle då tiden och rummet ha blivit till? Men då vi inte är 'övermedvetandet' och inte är organismerna eller de skapade tingen, vad är vi då? Ja, min käre älskade son! Du ser här på livets tinnar de lysande guldtrådarna framför dig, ser dem vibrera i det omätliga tomrummet eller intet. Ditt och mitt jag kan således absolut endast vara detta 'intet'." (*Livets Bog* del 6, st. 2093)

Vad upplever man det gyllene guldtrådarna med eller genom? Det enda som återstår är individens medvetande. Upplevelsen är koncentrerad till de högsta andliga energiernas område – till de högsta medvetandeenergierna.

Men varför visar sig vårt jag för oss som ett intet?

"Här måste jag svara dig, att eftersom våra jag inte utgör 'det skapade', vilket endast kan existera som organiserat i genom olika hastigheter framträdande rörelser, så kan våra jag endast vara identiska med absolut stillhet. Men absolut stillhet kan omöjligt reagera inför våra sinnen. Sinnena är i sig själva våglängder som reagerar inför andra våglängder, de utgör rörelser som mer eller mindre kolliderar med andra rörelser. Det är kollisioner som blir till tanke, medvetande och manifestationer, som återigen är det samma som tid och rum. Denna absoluta stillhet måste således bli det samma som omanifestation. /---/ Vårt jag, vars närvaro vi inte kan bortförklara, är sålunda ett 'omannifesterat något', som i sig självt skiljer sig från det manifesterade eller det skapade genom att vara höjt över varje form av direkt manifestation. Det kan sålunda blott visa sig för oss såsom ett 'intet'." (*Livets Bog* del 6, st. 2093)

Martinus menar att ett absolut "intet" inte kan förekomma i tillvaron. Han menar vidare att vårt jag utgör ett element som genom sitt upphöjda tillstånd utanför tid och rum uppfyller alltets manifesterade tomrum och existerar som det "något" som finns bakom alla skapade tids- och rumsdimensionella ting och företeelser i världsalltet. Martinus slår därmed fast att vårt jag uppfyller allt rum och all tid. Det betyder, fortsätter han i stycke 2093, att vårt jags "obegränsade element är själva oändligheten och evigheten."

Martinus fortsätter sin förklaring av relationen mellan vårt otillgängliga jag och det eviga ljuset i stycke 2099, genom att förklara att guldtrådarna är det samma som moderenergin:

”De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör en allra första eller högsta formen för förnimmande av din och min eviga struktur. Ett höger förnimmande kan inte äga rum. De utgör sålunda det manifesterades allra högsta horisontrand. Bortom denna horisontrand existerar bara ditt och mitt jag samt all rörelses allra första begynnelse. Men denna rörelse är här bortom de gyllene trådarnas domän otillgänglig för förnimmande och skall därför evigt förbli omanifesterad. /---/ Här från detta vårt eviga vara bakom livstinnarna sänder vi till den materiella världen ut alla våra livsimpulser och får från samma värld tillbaka återverkningarna eller reaktionerna av dessa våra impulsers möte med denna världts impulser. Dessa reaktioner är detsamma som vår livsupplevelse.” (Livets Bog del 6, st. 2099)

Och nu till *det gyllene ljusets uppkomst* – vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område.

”De gyllene trådarna utgör sålunda reaktionen av vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början eller slut, utan tid och rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vårt högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten. Under denna vår högsta synliggörande och tillgänglighet för förnimmelse ligger alla våra andra, i tids- och rumsdimensionella former, färger och ting manifesterade tillkännagivanden eller uppenbaranden av vår existens.

/---/ Men bortom eller över de gyllene trådarnas ljusrand existerar alltså det område av oss, dig och mig, som inte är tillgängligt för förnimmelse: vårt eviga jag och den omanifesterade eller för förnimmelse otillgängliga delen av moderenergin område. Jaget och denna del av vårt självs struktur utgör sålunda vår eviga, över reinkarnationen eller liv och död höjda, orörliga väsenkärna. I denna väsenkärna existerar alltså vårt allra högsta medvetande och vår högsta livsstruktur eller det som du lärt känna som ’övermedvetandet’.” (Livets Bog del 6, st. 2099)

Symbol 6 - ”Det levande väsendet 1”

På symbol 6, ”Det levande väsendet 1” kan vi se ”den omanifesterade eller för förnimmelse otillgängliga delen av moderenergin område”. Symbol 6 är tredelad och symboliserar det levande väsendets treeniga struktur. Den översta delen utgör X1, jaget, den andra delen utgör

X2, skaparförmågan och den tredje delen utgör X3, det skapade. På den övre delen av X2-området, vid gränsen mot X1, kan vi se att jaget (vit färg), sträcker sig in i, och utgör början av, X2-området (violett färg). Där, i övergången mellan X1 och en bit in i X2, menar jag att den otillgängliga delen av moderenergin har sin placering.

Symbolens två översta delar, X1 och X2, utgör den jagstruktur som Martinus benämner övermedvetandet eller evighetskroppen. Den nedersta tredje delen av symbolen illustrerar X3, undermedvetandet, med sina sex grundenergier, den fysiska kroppen (orange ring) och individens eviga andliga struktur (de i grå och vit färg illustrerade korset och strålarna inom den orange ringen).

I jagstrukturen, X1 och X2, finns alltså den otillgängliga delen av moderenergin och den lika otillgängliga energi som härstammar från jagets urbegär (visas inte på symbolen), samt de övriga kosmiska principer och livsupplevelseskapande strukturer som gör Gudomen till ett levande väsen (visas inte på symbolen). ([Symbol 6 \(martinus.dk\)](#))

Jag avslutar Martinus beskrivning av jaget, guldtrådarna och moderenergin ”passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade”, med en sammanfattande beskrivning av vår allra högsta andliga struktur genom att återge delar av stycke 2100:

”Vår eviga väsenkärna består sålunda av vårt jag och moderenergin. Vårt jag är alltså förbundet med något som blott delvis är manifesterat. Det har vibrationsförmåga nedåt i den manifesterade världen, men uppåt gränsar det in i jaget eller det omanifesterade och blir i motsvarande grad självt omanifesterat. Detta något eller moderenergin bildar därigenom en bro från vårt jags suveräna omanifestation och in i den skapade världen, in i det tids- och rumsdimensionella området. I denna bro, som alltså är detsamma som vårt övermedvetande, existerar, som du redan vet, vårt ödeselement och våra talankärnor. Och härifrån bildas och upprätthålls vårt undermedvetande med sin skapade organism, bestående av de fysiska och psykiska huvudorganen eller kropparna, genom vilka vårt jag upplever dags- och nattmedvetande i den tids- och rumsdimensionella världen.” (*Livets Bog* del 6, st. 2100)

Hur ser då världsalltet ut från den högsta horisonten, det som Martinus benämner kosmiskt medvetande?

”Hur ser världsalltet ut för en högt utvecklad eller kosmiskt medveten människa?³⁴ Varför kan den kosmiskt medvetna människan se Gud? Hon uppfyller den allkärlek i sättet att vara som måste till för att upplevelsen ska äga rum. Hon kan nämligen inte analysera sig själv i verklig kosmisk mening utan att se att hon utgör ett livsbetingande organ i Guds organism, medvetande och existens. Men om det levande väsendet inte utgjorde detta, hade varken Gud eller de levande väsendena funnit till och därmed inget liv alls. Gudomen och

³⁴ Se boken *Kosmiskt medvetande*, artikel 1 kapitel 15 och artikel 2 kapitel 1, där Martinus beskriver vad det innebär för upplevelseförmågan att ha kosmiskt medvetande.

det levande väsendet befinner sig i en livsnödvändig oskiljaktighet och samhörighet. Gud har alltså alla existerande levande väsen till livsorgan. /---/ Världsalltet består alltså av det vi kallar 'materia' och av 'det något' som är immateriellt. Denna immateriella del är dock, vilket vi just berört, inte så immateriellt att vi kan kalla den ett absolut 'intet'. Även om den inte på något sätt ger sig till känna som 'stoff', skapar den ändå verkningar som vida övergår stoffet eller materien. Den har förmåga att skapa och utforma materien." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 131)

Frågan om Gudomens icke helt immateriella natur återkommer jag till vid en djupare analys av den existentiella och den funktionella "jagdelen", 0X och X1, samt den högsta eldens avgörande inflytande på människans upplevelse av ont och gott, ljus och mörker, glädje och sorg. Ja, av livsupplevelsen på det hela taget.³⁵

Martinus diskuterar vidare om Guds medvetande, jaget och materien i stycke 133. Där skriver han att världsalltets fasta punkt är immateriellt till sin natur, att den utgör ett något som är. Detta något framträder i en uppbyggd struktur, vilken utgör Guds jag – sätet för hela världsalltets medvetande. Detta område benämner Martinus världsalltets övermedvetande eller jag.

"Guds jag består alltså av ett jag som genom sin särskilda struktur och förbindelse med stoffet eller materien utgör världsalltets övermedvetande och dess allhärskare." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 132)

Hur kan Gud framträda som universums eviga allhärskare, vilken oavbrutet förnyar sin livsupplevelse? På denna existentiellt centrala fråga svarar Martinus följande:

"I sitt immateriella område är Gud fri från rums- och tidsdimensionen. Han behöver inte plats eller rum. Det är inte stoff i den mening människornas sinnen kan uppfatta det. Då Gud, vilket vi ska se, är själva skaparen, är plats, tid och rum något han skapar och därför är höjd över. Han måste existera före varje skapelse. /---/ Liv i sig självt är inte evigt, det är något som skapas. Men Gud och därmed världsalltet har likväl evigt liv, eftersom det i honom automatiskt har en oavbruten förnyelseprocess, en förnyelsekälla. Det finns således absolut inte något uppehåll eller stillastående i denna livets förnyelseprocess, och därmed heller inte i upplevelsen av livet." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 133)

0X eller Gudomens jag

Nu kommer vi till något ytterst intressant, nämligen Martinus benämning av Gudomens jag som 0X, i stycke 134 och 135 i *Den intellektualiserade kristendomen*. För egen del är den

³⁵ Jag återger några kortare stycken från *Livets Bog* del 4 i slutet av kapitel 2, där Martinus redogör för den högsta elden och dess fundamentala inverka på livsupplevelsens mentala eller psykiska kvalitet och utformning.

beteckningen – tillägget av 0X i den teoretiska analysraden, den avgörande pusselbiten i Martinus världsbild för min förståelse av Gudomen som varande en alltomfattande *existentiell, objektiv* och *icke-verkande* entitet, 0X, vilken vilar i sig själv i sin urgrund – det gudomliga mörkret, *samtidigt* som Gudomen utgör ett *personligt, skapande och upplevande subjekt*, X1, vilket gör denne till en *verkande* Gudom, genom sin inomgudomliga aktiva, *funktionella* treeniga princip – X1, X2, och X3.³⁶

Det går att betrakta Gudomen från ett metafysiskt eller ontologiskt perspektiv på olika sätt. Till exempel utifrån ett *panteistiskt* synsätt, där naturen, världen och universum är besjälade av ett transcendent andligt väsen, i vilken allt är ett. Eller utifrån ett *panenteistiskt* synsätt, där man menar att Gud omfattar hela universum och transcenderar detsamma. Enligt panenteisterna är det möjligt att ha en personlig relation till Gud som inte är förenlig med den konventionella förståelsen av panteismen.

Den första tanken i panenteismen, där man likställer Gud och universum, har inspirerats av panteismen. Den senare tanken, att Gud även är något mer och större än universum, är snarare teistisk. Dvs. tanken att det finns en transcendent, personlig Gud – en kraft i sig själv som inte är utspridd, som är översinnlig och omöjlig att uppfatta eller förstå. Denne är upphovet till universum, vars främsta uppgift är att ge människorna en tro.

Hos Martinus finner vi ett ontologiskt synsätt där han, som ett exempel, menar att Gudomens jag utgör det enda existerande jaget – det enda levande väsen i världssalltet. Allt annat utgörs av illusioner: skapade materiella företeelser och ting. Det gudomliga jaget utgör existensens grund, den *högsta sanningsnivå*, den *absoluta* verkligheten.

Hur vi, var och en, uppfattar Gudomen korrelerar med vår etiska och moraliska utvecklingsnivå.

Med andra ord: ju högre moraliskt utvecklade en individ är – dvs. att denne uppvisar en hög grad av osjälviskhet tillsammans med ett välutvecklat altruistiskt sinnelag – desto klarare bild

³⁶ Rent principiellt upplever Gudomens sig själv, sin egen existens, genom alla levande väsen eller livsenheter i världssalltet utifrån en treenig princip, ett antal kosmiska skaparprinciper och livssubstanser - beståndsdelar vilka utgör de "ingredienser" varav livet och livsupplevelsen består. Livsupplevelsens primära grundförutsättning utgörs av att Gudomen spaltar eller delar upp sitt jag i ett oändligt antal mindre jag - livsenheter. Dessa livsenheter utgör, genom sina egna livsupplevelser, timliga spegelbilder eller reflexer av Gudomens inneboende skaparpotential. Livsenheterna utgör med andra ord Gudomens upplevelseredskap. Angående Gudomens uppspaltning av sitt jag se *Den eviga världsbilden* del 1, symbol 11.

Min hypotes är, att Gudomen utgör både Ettheten, det gudomliga jaget, och en alltomfattande Enhet, bestående av Gudomen och universums samtliga treeniga livsenheter. Vad gäller Gudomens upplevelse av livet genom uppspaltningen av sitt jag, se *Den eviga världsbilden* del 1, symbol 11.4. ([Martinus: Den eviga världsbilden, bok 1, st 11.4.](#))

Förtydligande: Begreppen *icke-verkande* och *verkande* är något jag har lånat från Mäster Eckhart. Eckhart skiljer på Gudomen och Gud. Gudomen, existensens urgrund, benämner Eckhart *icke-verkande*. Den *verkande* sidan benämner Eckhart Gud. Det är den sidan av Gudomen som vi människor försöker göra oss en bild av och som den kristne beskriver i kärleksfulla ordalag.

Mäster Eckhart utgör en av de främsta företrädarna för den apofatiska eller negativa teologin. I kapitel 3 analyserar jag begreppen *icke-verkande* och *verkande* i relation till Martinus beskrivning av Gudomen.

eller förståelse kan vederbörande få av Gudomens jag, dennes urgrund och existentiella vara. Gudomen utgör *kärleken* per se och det är varje individs individuella kärleksförmåga som utgör den korresponderande kraften mellan Gudomen och den enskilde. Ju högre kärleksförmåga en individ besitter, desto intimare kontakt med Gudomen får denne. Att en individ besitter en högt utvecklad kärleksförmåga, får som resultat att fler och fler insikter och svar på existentiella frågor kommer denne till godo, vid studiet av den fysiska och andliga världens realiteter.

X2 och X3 som varande illusionsprinciper

X2 och X3 utgör enligt Martinus tillsammans en "illusionsprincip", skriver Martinus i stycket nedan. Det är dessa båda principer som ligger till grund för "allt som innefattas i begreppet "perspektiv".

"Som du ser, kära läsare, är 'något nr 1' [jaget, X1] det allt dominerande, det enda absolut existerande. Allt annat är och förblir illusioner. Men illusionerna är en oumbärlig faktor i analysen av det levande väsendet, eftersom det inte kan finnas något 'levande väsen' utan dessa. De är livets detaljer. Livet är 'något', som består av illusioner. Detta 'något' är, som vi nu har sett, detsamma som 'något nr 2' och 'något nr 3', som åter i sin högsta analys är detsamma som 'något nr 1'.

Den treeniga principens två principer 'X2' och 'X3' utgör således tillsammans en "illusionsprincip". Det är denna princip vi i den dagliga tillvaron möter i form av allt som innefattas i begreppet 'perspektiv'. (*Livets bog* del 2, st. 549)

En ontologisk slutsats utifrån ovanstående citat:

Djupast sett finns det endast ett levande väsen i världsalltet – Gudomen. Gudomens jag är odelbart till sin natur. Det betyder att universums myriader av livsenheter *inte* har ett eget jag. Livsenheterna har däremot en *förnimmelse* av Guds jag. Detta att varje livsenhet har en evig individualitet genom X2-principen, gör att varje livsenhet har en *upplevelse* av att ha ett eget jag.³⁷

³⁷ I boken *Den intellektualiserade kristendomen* (stycke 134 och 135) argumenterar Martinus för att det finns ett "område hos Gudomen som framträder som ett immateriellt något och som i verkligheten utgör Guds jag. Detta jag besjälar hela världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det. Det utgör ett evigt levande något". Han skriver vidare, att varje levande väsen "evigt och orubbligt är förbundet med Gud." Vad betyder det?

"Det betyder att Guds jag lika orubbligt är uppdelat i en ocean av jag. Världsalltets materia eller fysiska och andliga stoffområde är genomsyrat av det 'immateriella något'. 0X, som också här bildar en fast punkt och ett fundament som behärskar materien för det lilla materieområde eller den del av Guds jag som det är knutet till".

Jag menar, att energin till dessa skapelseakter finns som vilande, potentiell energi i Gudomen - 0X. Denna kvantitativt obegränsade mängd energi frigörs av X1, den aktiva jagsidan hos Gudomen och livsenheterna, och omsätts till materialiserad, konkret livsupplevelse genom X2- och X3 principerna – de gudomliga illusionsprinciperna.

Varje livsenhets livsupplevelser blir till genom den *funktionella* och *aktiva* treeniga principens skapande verksamheter. Detta blir till ett faktum då de skapade produkterna i X3-området, till exempel det biologiska livets alla organismer i den jordiska biosfären, utgör ett resultat av skaparförmågans, X2:s, omsättning av jagets, X1:s, skaparimpulser.

Livsenhetens orubbliga suveränitet gör att koloreringen av livsupplevelsen blir dennes privata ägodel. Varje livsenhet *måste ju skapa* sin egen livsupplevelse. Detta sker genom en aktiv energiutväxlingen mellan den egna jagdelen och medväsendenas jagdelar. Den personliga livsupplevelsens erfarenheter lagras i form av talangkärnor, andliga ”frön”, i ödeselementet i X2. Ödeselementet utgör det andliga organ där dessa talangkärnor – förvärvade fysiska och mentala egenskaper, karaktärsdrag, vetande, böjelser, dygder och laster – förvaras.³⁸

Gudomen och den treeniga principens inbördes relation

Gudomen som varande en passiv, icke-verkande urgrund och en dynamiskt verkande skapare och upplevare

I min förståelse av jaget och dess treeniga princip, är speciellt ett stycke i *Den intellektualiserade kristendomen* av största vikt – stycke 11. Där skriver Martinus om guldglorian och att en *ny gloria* framträder i denna. Den nya glorian är lika med *ande*. Ande är hos Martinus det samma som medvetande.

Till denna andra gloria kopplar Martinus rörelsens eviga upprätthållare: kristusväsendena och deras kosmiska talangkärnor. Det är genom dessa väsen som Gudomen upprätthåller rörelsen, vilken i sin tur ligger till grund för skapande av materien, av medvetandet. Utan rörelse, inga kontraster eller begränsningar och följaktligen inget medvetande.

Ett medvetande behöver för sin funktion något som kontrasterar mot 0X:s stillhetsnatur (*i jaget pågår ingen aktivitet*). Medvetandet måste därför innehålla rörelsekompositioner eller rörelsearter, dvs. materia, så att den funktionella treeniga principen X1, X2 och X3 har något att laborera med vid skapandet av livsupplevelsen. Livsupplevelsen uppstår ju genom att olika rörelsekompositioner möter varandra, vilket skapar en mängd kontrasterande, perspektiviska förhållanden.

Martinus benämner medvetandematerien ”strålformig materia”. Den strålformiga materien utgör det material varav vårt tänkande består.³⁹ Denna materia är andlig till sin natur. Därför är den osynlig för våra fysiska ögon. Den strålformiga materien kan endast konstateras genom intuitionen – det kosmiska medvetandets bärande seendeenergi.

³⁸ Angående ödeselementet, talangkärnor, övermedvetandet och X2, se *Livets Bog* del 1 och 2.

³⁹ ”Individens öde är således helt baserat på jagets manövrerande med materien, det vill säga dess kombination av materier av olika konsistens eller framträdande i de fyra olika kretsloppstillstånden. Med hjälp av materiens ’fasta’, ’flytande’ och ’gasformiga’ tillstånd skapar individen den fysiska delen av sitt öde, såsom den fysiska kroppen eller organismen och de på så sätt frambringade yttre företeelserna eller manifestationerna. Genom det fjärde tillståndet skapar han den medvetandemässiga, ’själsliga’ eller ’andliga’ delen. Genom materiens ’strålformiga’ tillstånd får individen material för skapandet av sina tankar, sitt medvetande och sin viljeföring. Det är i dessa ’strålformiga’ materier som jaget skapar sina ’själsliga’ eller ’andliga’ kroppar, instinkt-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minneskropparna, som i sin tur betingar dess skapande av tyngdkroppen eller den fysiska organismen.” (*Livets Bog* del 2, st. 590)

Det är dessa rörelsekompositioners rörelsekompositioner som ligger till grund för de livsupplevelser som jaget, X1, skapar i tids- och rumsdimensionen genom illusionprinciperna X2 och X3. Dessa illusionprinciper genererar i sin tur den mångfald av perspektiviska uttrycksformer som kolorerar innehållet i livsupplevelsen. Själva livsupplevelsen - tänkandet, iakttagandet och registrerandet av sinnesintryck, äger alltså rum i och genom den strålformiga materien.⁴⁰ Medvetandet formas och bärs upp av den strålformiga materien.

Det är Gudomens subjekt som gör denne till en personlig, upplevande och skapande entitet. Gudomen har inom sig en ”mekanism” med vilken denne kan uppfatta, precis som vilken annan medveten livsenhet som helst, från sig själv avvikande ting och företeelser. Alltså skilja på det egna jaget, subjektet, och de utanför detta jag eller subjekt, skapade materiella och andliga tingen och företeelserna. Det är här som den treeniga principens jagelement, X1, och guldglorian kommer in i bilden.

Min hypotes är att Gudomens subjektiva upplevelseförmåga av sig själv (och därigenom livsenheternas subjektiva livsupplevelseförmåga av sig själv, då allt är en oskiljbar Enhet), har sin grund i den *nya* glorian i guldglorian och dennas rörelse- och medvetandeskapande aspekter och funktioner.

Det betyder att den funktionella treeniga principens första princip – X1, jaget, därigenom kan, som utgörande den *dynamiska* aspekten av Gudomen, genom sina två illusionprinciper X2 och X3 utnyttja den gränslösa energipotential som finns inom Gudomen och genom urbegäret, moderenergin och skaparförmågans expansiva krafter, skapa det mentala eller psykiska rörelsebaserade medvetandeunderlaget för skapandet av den helt centrala upplevelsen av *jag* och *det*. Med andra ord, ”bryta” stillheten och orörligheten genom Gudomens aktiva och dynamiska sida.

Konklusion: Det är genom den nya glorian koppling till kristusväsendenas rörelseuppehållande verksamhet, som medvetandet kan bli en realitet. Detta medvetande utgör Gudomens bärande fundament för skapande och tänkande och kommer till uttryck genom den, i Gudomen, verkande treeniga strukturen X1, X2, X3.

⁴⁰ ”Denna strålformiga materia är således inte enbart en kraftvärld, den är även – förutom att den utgör förbindelseledet mellan vårt laborerande med och vår manifestation i fysisk materia – en bildvärld, en eterisk eller andlig stoffvärld, och utgör den absolut orubbliga hemvisten för all upplevelse av liv. Det är från denna överjordiska ljus- och strålvärld som vår tanke och vilja införs i fysisk materia, så att vi därmed kan skapa fysiska organismer. Och det är till denna värld som vår tanke och vilja återvänder, när de har fullbordat sitt kretslopp eller fullgjort sin uppgift genom denna organism. Och liksom väsendena här från detta livets centrumplan styr och leder sina fysiska organismers manifestationer, så styrs och leds även klotens, solarnas och vintergatornas banor och manifestationer på det fysiska planet genom den strålformiga materien från det överjordiska livsplanet. Detta plan utgör alltså medvetandeplanet, eftersom materien här uteslutande är i ett tillstånd som gör det möjligt för väsendet att av den skapa tankar, vetande, minnen och viljeföring, vilka företeelser å sin sida bildar fundamentet för all upplevelse och manifestation av liv. Därför utgår allt medvetande, all manifestation och skapelse, enbart härifrån. Då medvetande är ande, blir det alltså här för den utvecklade forskaren ett faktum att den andliga världen existerar. Och då den fysiska materien eller världen dikteras här från denna andliga värld eller det nämnda medvetandeplanet, får vi också här som orubblig verklighet sanningen bekräftad i de eviga orden om skapelsen: ’Guds ande svävade över vattnet.’” (*Livets Bog* del 6, st. 2206)

0X utgör ett opersonligt, existentiellt och objektivt något som är. Själva tänkandet, vilket gör 0X till ett skapande och upplevande subjekt, X1, äger med andra ord rum i och igenom den treeniga principens andra princip. X2. Och det tänkta resultatet omsätts i skapade timliga företeelser, produkter och ting i X3. Allt detta skapande och upplevande äger rum i 0X, det allomfattande totalväsendet, då det endast existerar ett väsen - Gudomen. Tillvarons enda existerande realitet.

Hur är då Gudomen och de levande väsendena förbundna med varandra, fråga sig Martinus. På den frågan ger han följande svar i stycke 134 och 135 i *Den intellektualiserade kristendomen*:

”Hur är de levande väsendena och Gudomen förbundna med varandra? För att förstå detta måste vi tillbaka till det område hos Gudomen som framträder som ett immateriellt något och som i verkligheten utgör Guds ’jag’. Detta immateriella något ska vi hädanefter kalla ’0X’. Detta jag besjälar hela världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det. Det utgör det evigt levande något. /---/ Hur skulle det levande väsendets existens vara möjlig, om det inte fanns realiteter som var högre och finare än den fysiska och andliga materia som människorna kan förnimma? Det immateriella något – 0X – som alltså inte är materia och enbart kan uttryckas som immateriellt, eftersom det inte kan förnimmas, bildar Guds jag och framträder på så sätt att det också bildar jaget i varje levande väsen.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 134)

”Vi har här sett att varje levande väsen evigt och orubbligt är förbundet med Gud. Vad betyder det? Det betyder att Guds jag lika orubbligt är uppdelat i en oändlig ocean av jag. Världsalltets materia eller fysiska och andliga stoffområde är genomsyrat av det ’immateriella något’, 0X, som också här bildar en fast punkt eller ett fundament som behärskar materien för det lilla materieområde eller den del av Guds jag som det är knutet till. Detta framträder då liksom själva världsalltet som ’ett levande väsen’. Det har ett jag och det har en andlig och fysisk organism. Rent tekniskt framträder således det levande väsendet i princip redan som ’Guds avbild’. /---/ Vi har alltså kommit fram till att varje levande väsen utgör något av Guds jag och något av Guds andliga kropp eller struktur och även något av Guds fysiska struktur. Dessa kommer således också att framträda med en synlig fysisk struktur och osynlig andlig struktur av immateriell natur.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 135)

Det finns alltså enligt Martinus, ett *immateriellt område* i Gudomen som utgör *Guds jag*. Gudomen har vidare *delat upp* sitt jag i en *oändlig ocean* av jag, som Martinus formulerar det. Detta jag bildar en *fast punkt* hos varje livsenhet, vilken behärskar ett litet område av materia genom vilken det upplever livet. Det framträder då, på samma sätt som världsalltet, som ett levande väsen. Alla utgör vi således *något* av Guds jag och *något* av Guds andliga och fysiska kropp och struktur.

Min hypotetiska slutsats gällande Gudomens skapande och upplevande X1-princip

Min hypotes är att det är X1 i den treeniga principen som utgör Gudomens och livsenheternas *skapande och upplevande* ”jagdel”. Det är denna del av det gudomliga jaget som, tillsammans med jagets skapar- och upplevelseförmåga, X2, gör att Gudomen, 0X, är ett allkärleksfullt, allvist och allvetande *levande* väsen. Gudomens samlade vetande om sig själv finns lagrat i visdomsoceanen i form av guldkopior.⁴¹ Dessa guldkopior är knutna till Gudomens X2, skapar- och upplevelseförmåga.

Det är vidare genom den skapande, *utåtriktade* verksamheten i den treeniga principens *andra del*, X2, som Gudomens livsupplevelse blir ett faktum i X3-området. Detta genom den oavbrutna ström av skaparimpulser som Gudomen, 0X, sänder ut till sin *funktionella, aktiva* jagdel, X1, varefter dessa skaparimpulser omsätts till livsupplevelse genom ”illusionsprinciperna” X2 och X3. Liv är något som hela tiden måste skapas, enligt Martinus. Jag menar att det är genom denna evigt pågående kosmisk-kemiska process, där Gudomens utsända skaparimpulserna omsätts till livsupplevelse genom den inomgudomliga treeniga principens skapande verksamhet, som Gudomen blir ett *skapande och upplevande* ”något som är”.

Kvardröjande fråga angående den nya glorian framträdande i guldglorian

Martinus menar att alla guldtrådarna i guldglorian utgör Gudomens *samlade* medvetande; att de har smält samman i guldglorian till *ett* enda gudomligt medvetande. Som jag förstår det, innebär det att detta medvetande utgör Gudomens *personliga* medvetande.

⁴¹ ”Individens inre värld utgör alltså ett slags arkiv, i vilket alla detaljer i hans förflutna evighetspanorama finns bevarade och framträder i form av kärlekskopior, och denna värld kommer alltså att kunna upplevas helt medvetet av individen, när hans minneskropp blir tillräckligt utvecklad, vilket alltså sker i ’salighetsriket’, det vill säga det fjärde tillvaroplanet efter jordmänniskans nuvarande utvecklingszon, djurriket. Att medvetet kunna uppleva ’guldkopiorna’ av detaljerna i sitt eget eviga livspanorama, är ju detsamma som att kunna erinra sig eller blicka tillbaka i själva ’världsalltets historia’, eftersom man, enligt senare analyser, utgör en av de eviga enheter varav världsalltet består, och följaktligen har varit med i hela världsalltets öde eller eviga existens.” (*Livets Bog* del 1, st. 212)

”Liksom man med sin fysiska syn kan se andra fysiska föremål än sin egen fysiska kropp, så kan man naturligtvis också med intuitionssynen se andra guldkopior än sina egna. Men liksom man med sin känslokropp inte direkt kan känna längre än till områden dit nervtrådarna sträcker sig, och därför inte kan känna den fysiska smärtan i medväsendenas kroppar, så kan man med minneskroppen inte heller känna medväsendenas guldkopior eller minnesmaterial. Med denna kropp kan man alltså absolut bara uppleva sitt eget minnesmaterial. Men genom denna kropp kommer minnesförmågan senare att bli så framträdande, att individen kan förnimma sitt minnesmaterial eller sina guldkopior ända tillbaka till tidigare utvecklingsspiraler. Tills vidare är dock, som nämnts, denna förmåga nästan latent hos jordmänniskan, och detta väsen kan alltså inte ’förnimma’ sina minnen längre tillbaka än till de första levnadsåren av sitt nuvarande liv. Med intuitionskroppen blir hon däremot i stånd att – inte ’förnimma’ – men väl ’se’ sina egna och medväsendenas guldkopior, vilka ju tillsammans utgör ’världsalltets historia’. Med andra ord: ’den kosmiska klarsynen’ eller intuitionskroppen ger individen upplevelsen av evigheten i form av ’syn’, medan minnes- eller salighetskroppen ger individen samma upplevelse, men i form av direkt känsla.” (*Livets Bog* del 1, st. 214)

I guldglorian framträder så en *ny gloria*, vilken är början på ande, dvs medvetande. Om nu guldglorian utgör Gudomens personliga medvetande, för vem eller vilka är i så fall den *nya glorians begynnande medvetande* ämnad?

Då inget enskilt levande väsen kan ta del av Gudomens personliga medvetande (vilket inkluderar upplevandet av alla levande väsens medvetanden på en och samma gång) är min hypotes den, att *den nya glorians begynnande medvetande är ämnad för världsalltets samtliga livsenheter*. Att det är genom den nya glorians *framträdande* som livsenheternas *personliga X1*, med vidhängande jagstruktur, blir ett faktum. En evig kosmisk process som möjliggör för Gudomen att uppleva sig själv som skapare och upplevare, genom livsenheternas *personliga* livsupplevelser.

Konklusions:

Jag menar, att det är genom den nya glorians *framträdande* i guldglorian som Gudomens X1 blir *aktivt verkande*, då denne, genom det uppkomna jagmedvetande hos livsenheterna, kan kommunicerar med världsalltet samtliga X1 eller separata livsenheter.

Jag menar vidare, att det är genom, eller snarare *via* den nya glorian, som Gudomen *kopierar* sin treeniga struktur i en oändlig mängd utgåvor, som livsenheterna så att säga besätter eller intar, med sina personliga jagstrukturer.⁴²

Återigen: Om Gudomen nu redan har ett personligt medvetande genom alla jagenheters uppgående i, och emanerande ur, gulglorian, för vem eller vilka är då den *nya glorians begynnande medvetande* ämnad, om inte för världsalltets myriader av treeniga livsenheter?

Martinus och Mäster Eckharts gemensam beskrivning av begreppen Gudomen och Gud

Följande är värt att notera: Precis som Mäster Eckhart använder Martinus uttrycket Gudomen när han talar om helhetsväsendets, vars jag genomsyrar hela världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det, och Gud när han talar om varje levande väsens delaktighet i Guds jag, i dennes andliga och fysiska struktur.

Begreppet 0X utgör hos Martinus Gudomens eller världsalltets jag. Den treeniga principen X1, jaget, X2, skaparförmågan och X3, det skapade, utgör Gudomens aktiva, funktionella jagdel, vilken genom X1-principen utgör grunden för varje livsenhets jagförmåga och dess framträdande i en andlig och fysisk kropp eller struktur.

Ytterligare några tankar om Martinus och Mäster Eckhart gemensamma beskrivning av Gudomen:

Intressant nog *skiljer* Martinus på Gudomen och Gud i stycke 134 och 135, vilket jag ur ett ontologiskt perspektiv finner både intressant och tankeväckande. Martinus använder därmed två olika begrepp för det gudomliga jaget, 0X.

⁴² En "kopieringsprocess" som naturligtvis är automatiserad och evigt pågående, då den utgör grunden för gudsfödelsen i människan – se kapitel 3 om Mäster Eckhart och gudsfödelsen i människan, samt Martinus symbol nr 11.

Min tolkning gällande Martinus användningen av de båda begreppen är, att när han talar om Gudomen, 0X, så menar han det existentiella, objektivt existerande, självalstrande totalväsendet. Den gudomliga entitet vars jag genomströmmar både den fysiska och den andliga världen.

När Martinus talar om Gud, menar jag att han talar om den dynamiska, skapande och upplevande delen eller sidan av detta totalväsen: X1 - det gudomliga subjektet, det personliga, kommunicerande gudsjaget.

Jag vill noga understryka, att Martinus inte använder sig av begreppen icke-verkande respektive verkande när han talar om Gud och Gudomen. Men för egen del är det fullt logiskt att beteckna den alltomfattande Gudomen, bortom språk och tanke, med begreppet icke-verkande, i Mäster Eckharts anda. På samma sätt är det logiskt menar jag, att benämna den dynamiska, verkande "sidan" eller "delen" av Gudomen som Gud. Den Gud som vi människor efter bästa förmåga försöker göra oss en bild eller föreställning av. Eller rättare sagt dennes fysiska manifestationer, vilka skapas och frambringas av och genom de gudomliga energierna (urbegäret, moderenergin och de sex undermedvetandeenergierna) tillsammans med de kosmiska skaparprinciperna och övriga liv- och medvetandeskapande detaljerna i X2.⁴³

I och med det gudomliga jagets outgrundlighet, blir Gudomen ett studieobjekt med apofatiska förtecken, medan Gud blir ett studieobjekt med katafatiska förtecken.⁴⁴ I Martinus världsbild utgör enligt min mening Gudomen en syntes av dessa begrepp. Något som Mäster Eckhart likaså talade om i sina predikningar och teologiska utläggningar. En tillfällighet?

Gudomen och energierna

Gudomen omfattar allt som existerar. Det innebär att alla motsatsförhållanden jämnar ut sig i denna entitet och blir lika med 0. Det finns inga kontraster, ingen rörelse, inga differentierade eller särskiljande materiekombinationer i Gudomen. Gudomens jag, 0X, utgör ett odelbart ETT, vars enda definition är och förblir: ett något som är.

Världsalltets energier är i fullständig balans och överksamhet i Gudomen. Energierna finns i Gudomen, 0X, som *potentiella krafter* för manifestation och skapelse. Samtidigt är energierna *inte* det samma som Guds väsen. Guds väsen utgör ett transcendent något bortom tid och rum, bortom själva existensen, bortom det mänskliga intellektets och språkets räckvidd. Energierna *emanerar* ur jaget, 0X, men *verkar* "utanför" Guds väsen genom den treeniga principen.⁴⁵

⁴³ Såsom den högsta elden, ödeselements talangkärnor och moderkärnans maskulina och feminina poler.

⁴⁴ Inom den *apofatiska, negativa* teologin talar man om vad Gud *inte* är.

Inom den *katafatiska, affirmativa* teologin talar man om Guds attribut, egenskaper och skapande. Här talar man om vad Gud *tros* vara.

⁴⁵ "I sin grundanalys kan således världsalltet eller den eviga Gudomen med avseende på grundenergierna liknas vid en strålende sol, genom vars frammbrytande färgsymfoni de levande väsendena för evigt knyter sig till den realitet som vi kallar 'livet'." (*Livets Bog* del 1, st. 265)

Där det inte finns några kontraster existera ingen livsupplevelse eller medvetandeprocess. En livsupplevelse fordrar som ett minimum att en rörelsekombination möter en annan rörelsekombination, så att en för jaget förnimbar reaktion uppstår. Det är ju genom rörelsen i materien som medvetandet skapas och därigenom jagets livsupplevelse. Därför, skriver Martinus i *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 142, är Guds medvetande *tids- och rumsdimensionellt*.⁴⁶ Det är ju energiomsättningen, rörelseaktiviteten, och därmed medvetandeaktiviteten, i X3-området som ligger till grund för X1:s upplevelse av livet.

Genom rörelse uppstår en förvandlings- eller förändringsprocess i materien, där det ena upplevbara objektet, tinget eller företeelsen särskiljer sig från ett annat upplevbart objekt, ting eller företeelse. Genom en rörelses specifika, unika materiella sammansättning särskiljer den sig från andra materiella sammansättningar. Denna åtskillnad mellan olika materiesammansättningar medför en för jaget urskiljbar åtskillnad dem emellan. Denna åtskillnad mellan olika objekt eller ting kan nu bearbetas och registreras, vilket är lika med en medvetandegjord livsupplevelse för jaget, X1.

Angående urbegärets och moderenergin helt centrala roll vad gäller Gudomens, 0X, möjlighet att genom X1 åstadkomma rörelse, och därmed livsupplevelse, skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 2:

”Men denna av jaget och ’urbegäret’ bestående enhet är ännu inte något ’levande väsen’. Vi är ännu bara vid analysen av dettas första princip, ’X1’. Det räcker inte att det finns ett ’något’ som kan utstråla tilldragningskraft. Ett jag och en önskan är inte något ’synliggörande’, vare sig av jaget eller dess ’önskan’, och rymmer i sig självt inte någon som helst grad eller form av denna önskans uppfyllelse. Denna del av ’det levande väsendets’ analys ligger ännu helt utanför all observation eller förnimmelse, och därmed utanför allt vi känner till som manifestation och upplevelse.

Enbart jaget med dess ’urbegär’ har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. *Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget ’urbegär’, vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt*

”Denna energi [moderenergin] är alltså i själva verket den kosmiska tillvarons ’solenergi’. Liksom solen i den fysiska tillvaron ligger till grund för alla i dess domäner förekommande fysiska, atmosfäriska förhållanden eller klimat, så ligger ’moderenergin’ till grund för alla i dess domäner förekommande tankeatmosfärer eller tankeklimat, det vill säga alla tänkbara i dessa domäner förekommande former av medvetandeyttringar eller levande väsens manifestationer.” (*Livets Bog* del 2, st. 462)

⁴⁶ ”Eftersom skapelse är ett resultat av medvetande, måste världsupphovet, alltså Gud, ha ’medvetande’. Detta medvetande måste rymma allt som över huvud taget existera av medvetande, och den skaparförmåga som följer av det. Det betyder att Guds medvetande är tids- och rumsdimensionellt, och som redan sagts är det allvist, allsmäktigt och allkärleksfullt”. (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 142)

göra begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva 'urbegäret'. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom 'urbegäret' vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi." (Livets Bog del 2, st. 531. Min kursivering.)

Värt att notera är, att när *Livets Bog* del 2 publicerades 1941, hade Martinus ännu inte introducerat begreppet 0X: beteckningen för Gudomen. På ett sätt kan man ändå säga att begreppet 0X alltid har funnits med i Martinus analysrad, genom det X som står före siffrorna 1, 2 och 3 i den treeniga principens analysrad. Detta X utgör då det, i *Den intellektuella kristendomen* stycke 134 och 135, introducerade begreppet 0X, Gudomens jag, vilket besjälar hela världsalltets fysiska och andliga sida.

Med anledning av mitt resonemang om 0X och den treeniga principen, vill jag återge några rader ur Svend Åge Rossens bok *Martinus' Verdensbillede – Et idéhistorisk studie*. Där framlägger han några intressanta tankegångar om relationen och samspelt mellan 0X och X1, X2, X3.

"I alla sina verk har Martinus genomgående endast använt begreppen X1, X2 och X3 för det levande väsendets grundnatur. Av de tre begreppen har X1 både symboliserat Jaget i det levande väsendet och 'det gudomliga något'. Endast i det icke färdiga, efterlämnade verket 'Den intellektualiserade kristendomen' har han supplerat de tre X:en med ett fjärde: 0X. Om 0X skriver Martinus här, att det är "Guds jag". Vad det verkar är 0X:s definition motstridigt i förhållande till de övriga X:en, därför att X1 redan symboliserar Guds jag. Man skulle kunna tänka sig att X1 symboliserade gudasönernas jag och 0X symboliserade Guds jag. Men det skulle strida mot tesen att Guds jag och gudasönernas jag är ett och det samma. Det är förmodligen riktigare att tolka 0X som det oändliga, odefinierade *gudomliga något*, som är tillvarons egentliga verklighet och högsta sanningsnivå. Att det betecknas som 0X indikerar att det är något som finns innan X1, X2 och X3.

Men detta 0X har i grunden alltid varit närvarande hos Martinus, men endast uttryckt som 'X'. I uttrycken X1, X2 och X3, är 'X' en gemensam faktor. 'X:et' i sig själv kan tolkas som det odefinierade, *gudomliga något*, medan siffrorna uttrycker att detta *gudomliga något* manifesterar sig på tre fundamentala sätt i universum och i det enskilda levande väsendet. Genom att således uppfatta 0X (eller bara 'X') som det absoluta och oändliga gudomliga något, blir alla de tre X:en ett uttryck för olikheter, vilka var och en kan upplevas som motsatser till varandra. Martinus har som nämnt genomgående låtit X1 symbolisera både individens jag och själva det gudomliga något. Men genom att utpeka 0X eller endast X som ett högre begrepp än X1, X2 och X3, kan X1:s betydelse inskränkas till det levande väsendets centrumförmimelse eller jagkänsla, alltså

något som individen upplever som sig själv i motsats till omvärlden.”
(*Martinus' Verdensbillede – Et idéhistorisk studie* 2008. Min översättning.)

Enligt Svend Åge Rossen utgör alltså 0X – det gudomliga något – den egentliga verkligheten eller högsta sanningsnivån, medan X1, X2 och X3 utgör det gudomliga någots tre skilda sätt att manifesteras sig eller uttrycka sig på. Detta är en verklighetsbeskrivning jag delar med honom.⁴⁷

Gudomens upplevelse av livet

För att Gudomen ska kunna uppleva livet måste dennes inre energibalans eller stillhet brytas. Det är här som den treeniga principen X1, X2, X3 kommer in i bilden. I Gudomen finns det, som tidigare nämnts, en *funktionell, verkande treenig princip*.

Det är genom X1-principen i den treeniga principen som Gudomen blir ett aktivt skapande, upplevande och initiativtagande något som är. Vidare är det tack vare X2-principens koordinerande och strukturerande av X1:s skaparimpulser, som livsupplevelsen blir till ett konkret faktum genom den energiomsättning som äger rum i X3.

Gudomens existentiella jag, 0X, blir alltså ett, genom rörelsen i materien, personligt medvetet⁴⁸ och upplevande jag genom X1-principen. X1 använder sig av det Martinus benämner ”illusionsprinciperna” – X2 och X3, för skapandet av livsupplevelsen. Denna, tidigare omtalade process, beskriver Martinus nedan i stycke 549.

⁴⁷ *Återigen*: Inom parentes kan jag nämna att ingen annan än Martinus har, vad jag känner till, så i detalj kunnat beskriva den treeniga principens *andra* del, X2 (den som kommer närmast i det avseendet är Plotinos med sin beskrivning av Nous). Martinus överträffar, menar jag, historiens alla tidigare filosofer och visa män på det området. Hur kan jag veta det? Jo, av den enkla anledningen att ingen av de tidigare stora filosoferna eller vise männen, oavsett religiös eller kulturell kontext, har haft kosmiskt medvetande.

Jag vet att ett sådant påstående låter lite märkligt eller partiskt. Ja, kanske till och med okunnigt. Men jag rekommendera den skeptiske att läsa det Martinus har skrivit om kosmiskt medvetande i sitt huvudverk *Livets Bog*. Har man väl satt sig i vad det innebär att ha kosmiskt medvetande, vad som krävs för att uppnå den höga moraliska utvecklingsnivån, råder det inget som helst tvivel om att Martinus hade kosmiskt medvetande.

I korta ordalag innebär innehavandet av det kosmiska medvetandet, att den personen har uppnått den högsta moraliska utvecklingsnivån och att denne är ett dubbelpoligt väsen. Det innebär för denna persons vidkommande, att denne nu har fri tillgång till visdomsoceanen – Gudomens samlade vetande om sig själv.

Till skeptikerna: Finns det för övrigt någon annan person som har presenterat en världsbild med en sådan bredd vad gäller människan historia, nuvarande situation och kommande utveckling? För att nu inte tala om allt Martinus har skrivit om Gud, universum, mikrokosmos, spiralkretsloppet, den kommande samhällsutvecklingen, medvetandekategorierna, guldglorian, den högsta elden, grundenergierna, jaget, den treeniga principen, livsmysteriets lösning, polförvandlingen, över- och undermedvetandet etcetera, etcetera. Nej, menar jag. Det finns ingen annan person under historiens gång som har presenterat en lika fullständig och heltäckande förklaringsmodell på livets existentiella och funktionella spörsmål, som den världsbild Martinus har presenterat för mänskligheten. På det området är han helt unik.

⁴⁸ Se *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 11, där Martinus beskriver hur rörelsen blir till och upprätthålls genom kristusväsendenas kosmiska talangkärnor.

X1 och illusionprinciperna X2 och X3

Det finns bara ett odelbart jag, vilket betyder att 0X, det gudomliga världsjaget och X1, jaget i alla levande väsen, utgör *samma* jag. Martinus menar att det enda som existerar i tillvaron är jaget eller gudomliga något som är. Allt annat utgör illusoriska reflexer eller spegelbilder av jaget. En kosmisk process som möjliggörs av tre evigt existerande realiteter: jagets urbegär, den obegränsade energitillgången, moderenergin, och jagets lika obegränsade skaparpotential.

”Som du ser, kära läsare, är ’något nr 1’ det allt dominerande, det enda absolut existerande. Allt annat är och förblir illusioner. Men illusionerna är en oundgänglig faktor i analysen av det levande väsendet, eftersom det inte kan finnas något ’levande väsen’ utan dessa. De är livets detaljer. Livet är ’något’, som består av illusioner.

Detta ’något’ är, som vi nu har sett, detsamma som ’något nr 2’ och ’något nr 3’, som åter i sin högsta analys är detsamma som ’något nr 1’.

Den treeniga principens två principer ’X2’ och ’X3’ utgör således tillsammans en ’illusionprincip’. Det är denna princip vi i den dagliga tillvaron möter i form av allt som innefattas i begreppet ’perspektiv’. Vi ska därför här i Livets Bog beteckna denna princip med uttrycket ’perspektivprincipen’. Som vi har sett, skulle all förnimmelse vara omöjlig utan denna princip. Men när all förnimmelse är omöjlig utan denna princip, blir den ju förnimmelens och därmed själva livets eller medvetandets allra högsta analys, eftersom liv och förnimmelse ju är identiska. ’Perspektivprincipen’ är således lösningen på själva ’livets gåta’. Med lösningen eller förståelsen av denna princip finns inte längre något ’livets mysterium’.” (*Livets Bog* del 2, st. 549)

Den yttersta verkligheten är med andra ord något helt annat än det vi till vardags upplever genom våra sinnesorgan. Det som vi dagligen upplever består av en aldrig sinade ström av materiella, fysiska förvandlingsprocesser och mentala skiftningar inom känslolivets breda register av affektiva utlevande eller återhållna uttrycksformer.

Det bakomliggande upplevande jaget går inte att uppleva. Varför, kan man undra. Det beror på att jaget inte är en del av det skapade eller frambragta. Jaget består inte av något förvandlingsbart, något materiellt. Det finns till före all skapelse av ting och företeelser, ja, *bortom* dessa ting och företeelser, i ett tillstånd av absolut stillhet och orörlighet. Martinus beskriver i stycke 128 i *Den intellektualiserade kristendomen*, hur det kommer sig att jaget inte har några minnesbilder av sig själv, varför det inte kan se sig själv.

Jaget – en blind fläck i vår kosmiska struktur

Jaget utgör en blind fläck i vår kosmiska struktur.⁴⁹ Varför kan vi då inte uppleva jaget som ett konkret ting? Detta ontologiska faktum beskriver Martinus på följande sätt:

”Men jaget är inte enbart ’den fasta punkten’. Det rymmer även immateriella heliga krafter som ger medvetande och mentalitet. De är också i sig själva immateriella. Dessa krafter verkar i olikartade kombinationer. De har sitt eviga säte i jagets immateriella struktur. /.../ Till dessa kommer moderenergin och urbegäret. De har alla sitt säte i och bildar tillsammans ett organ som jag har kallat ’ödeselementet’, och som även det är otillgängligt för förnimmelse. Från detta element utstrålar deras verkan genom de levande väsendenas organismer och bildar här jagets manifestationer, vilja och förnimmande. Denna funktion finns således i varje levande väsen och bildar dess ’medvetande’. Länken mellan det levande väsendets organismområde och jagområdet är ’urbegäret’. /.../ Därefter ser vi de sex andra energierna [instinkt-, tyngd-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minnesenergin] göra sig gällande i det levande väsendets organismer. /.../ Dessa energier har ju sin hemvist i det tidigare nämnda immateriella ’något’ som kallas jaget och ödeselementet. Här bildar dessa energier tillsammans det högsta, heliga organet som utgör varje levande väsens ’själv’ eller ’jag’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

Jagets indirekta upplevelse av den fasta punkten

Så kommer då Martinus till den ’fasta punkten’ eller jaget i det levande väsendet, vilket alltså inte är möjligt att förnimma direkt såsom man i vanliga fall upplever ett yttre objekt eller ting. Det är endast möjligt att uppleva jaget indirekt, vilket Martinus förklarar i stycke 128:

”Det gudomliga, immateriella jaget är hela världsalltets ’fasta punkt’. Med hjälp av moderenergin är denna ’fasta punkt’ uppdelad i myriader av ’fasta punkter’. I var och en av dessa punkter finns de nämnda grundenergierna och punkterna utgör var för sig ett levande väsens eviga, oförgängliga ’jag’ eller allra högsta ’jag’. Detta är alltså otillgängligt för vanlig förnimmelse. Det är däremot inte dematerialiserat för jaget självt. Det upplever i verkligheten jaget eller sitt verkliga ’själv’ varje ögonblick det lever. Men då det är dess jag eller själv, kan det inte upplevas såsom det upplever ting som hör till jaget. Dessa upplevs genom påverkan utifrån, medan jagets jagupplevelse eller upplevelse av sitt eget själv inte har någon sådan påverkan på dess själv eller jag. Jaget kan enbart påverka sitt eget upphovs tankevärld. Denna påverkan skiljer sig därför från den vanliga påverkan via sinnesorganen utifrån, genom att den saknar en sådan påverkan. Därför har jagupplevelsen inga tankebilder eller minnesbilder av sig

⁴⁹ För den intresserade kan jag varmt rekommendera *Livets Bog* del 2 för en djupare förståelse av denna vår innersta beståndsdel eller ”blinda fläck”, vilken genom sin immateriella, oföränderliga status, med tillhörande kosmiska principer, garanterar varje levande väsen evigt liv.

själv eller sitt eget jag. Det upplever däremot sig själv som 'något som är'.”
(*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128)

Vi har här fått en kortare beskrivning av Martinus av den mest abstrakta företeelsen som existerar, jaget, och varför det inte är möjligt att se eller uppleva det, annat än på ett indirekt sätt. Att jaget utgör en abstrakt företeelse - som det inte går att se, ta på eller förnimma på något som helst sätt - är inte svårt att inse teoretiskt. Men tanken på jagets osynlighet utgör ändå en slags mild, men inspirerande provaktion. Jaget är ju jag själv, mitt innersta vara, min indirekt förnimbara mittpunkt och inte minst, min direktkoppling till Gudomen. Att det inte skulle vara möjligt att se sitt innersta centrum, att inte direkt förnimma det, triggas mig till vidare studier om det gudomliga något, trots att jag vet att jaget är och förblir osynligt. Av egen erfarenhet *vet jag* att detta osynliga, omanifesterade något visar sig som ett absolut mörker. Det är detta gudomliga mörker som döljs av ett överflödande ljus (se gärna Vladimir Lossky bok *Östkyrkans mystiska teologi*, Artos förlag). Vidare är det detta överflödande ljus som Martinus benämner guldrådarna (se *Livets Bog* del 6, st. 2087).

Det är med andra ord den osynliga, onåbara, men ändå på något sätt förnimbara mittpunkten i mig själv, som gör jaget till det mest intressanta studieobjekt som finns. Det är bara att konstatera att vi tills vidare får nöja oss med att studera effekterna av jagets skapande verksamhet.

Rent teoretiskt tar jag så här långt med mig följande insikter angående jagets inre och yttre rum, jagets onåbara suveränitet, dess absoluta okränkbarhet, kontra skapelseprocessens energibaserade verksamhet i X3-området – via X2-principens livsbefrämjande ”beståndsdelar”; dess eviga skaparprinciper och dito medvetandeskapande energier:

Sinnet och de verksamma energierna, de sex grundenergierna, av vilka sinnet är uppbyggt, har sin domän ”utanför” jaget. Jaget är det samma som vår innersta onåbara, svagt förnimbara centrum. Sinnets aktiviteter utgår från övermedvetandet eller X2 och kommer till uttryck i X3. Det är genom en intim samverkan med talankärnorna i ödeselementets, de sexuella polernas respektive mottagande och avgivande av energi, samt de kosmiska skaparprinciperna (vilka samtliga uppbärs av moderenergin) som sinnet utövar sin skapande och upplevande verksamhet. Övermedvetandet, vilket bland annat utgörs av de ovan nämnda detaljerna, är uppbyggda av moderenergin. Alla dessa detaljer i X2 utgör den enhet som Martinus benämner övermedvetandet. Hela skapelsen blir till, får liv genom denna enhet, vilken alltså styrs och regleras av det evigt icke förnimbara jaget bortom rörelsen och förvandlingen.⁵⁰

Svend Åge Rossen om jaget, X1, och psyket, X3

⁵⁰ ”Världsalltets energi- och rörelsefunktioner utgör Guds tanke och skaparfunktion. Rörelsernas ombildning till dessa funktioner befordras på det fysiska planet med hjälp av de fysiska levande väsendena. Tack vare detta tillstånd får de levande väsendena erfarenheter och upplevelser som i verkligheten är detsamma som Guds medvetande.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 144)

Författaren och psykologen Svend Åge Rossen skriver om relationen mellan jaget, X1, och psyket, X3, i sin bok *Martinus Verdensbillede – Et idéhistorisk studie* (2008). Rossen menar att psyket utgör en privat inre värld; att jaget har en upplevelsedimension i det psykiska rummet; att det skapas medvetande och mening i psyket; att det är i psyket som vi kan skapa och förstå abstraktioner och att psyket utgör en kraftvärld, för att nu nämnda några av psykets funktioner.

Det är enligt Rossen samspelet mellan aktiviteterna i det inre och det yttre rummet som utgör innehållet i vårt livs växlande skådespel. Psyket är varje individs privata inre värld. Det är där det skapas meningsbyggande komponenter för en dialog med omgivningen. Psyket är den ”plats” där vi upplever tidsdimensioner. Det är där vi skapar och förstår abstraktioner. Psyket är också den ”modellverkstad” där vi kan minnas tidigare aktiviteter och planlägga nya. Slutligen utgör psyket individens kraftdimension. Det är där vi kan uppmana den positiva energi, livsglädje som behövs för våra dagliga aktiviteter och göromål, likväl som det är där den negativa energin skapas som kan mynna ut i destruktiva handlingar och beteendemönster, allt ifrån lättare depression till långvariga svårbehandlade psykosjukdomar med inslag av återkommande suicidalt tänkande och handlande.

Rossen skriver att vårt psyke uppfattas som våra minnen, emotioner, kognitioner och intentioner.⁵¹ Psyket är individens kärnområde. Det har sin egen dynamik, där individens individualitet och personlighet primärt manifesterar sig. Psyket utgör ett slags inre rum med krafter som befinner sig närmare jaget än individens organism. Jaget har myndighet över tankarna genom att kunna dra till sig och avlägsna tankar genom individens koncentration.

Rossen menar vidare, att det finns en permanent växelverkan mellan det inre psyket och den yttre förnimmelselförmågan. Det som förnims i den yttre världen uppsamlas i psykets som minnen, och minnen är jagets grund för tänkande, erfarenheter, förståelse, planläggning och andligt arbete, med mera.

De invändiga minneskopiorna av förnimmelselförmågan kallar Martinus för ”ande” och den intellektuella bearbetningen av minneskopiorna benämner han ”tankefunktion” eller ”andligt arbete”. Det är alltså i och genom psyket som uppfattningen av oss själva och vår omvärld formas, härbärgeras och kommer till uttryck i våra handlingar, beteendemönster och vanor.

Martinus beskriver att vår tillvaro utspelas i två ”rum”, ett inre och ett yttre. I *Livets Bog*, del 3, st. 801, skriver han följande:

”Men liksom den ’yttre världen’ genom våra sinnen avspeglar sig i vår ’invändiga värld’, så kan vår ’invändiga värld’ också avspegla sig i den ’yttre världen’. De förändringar vi företar med ’kopiorna’ i vår ’invändiga värld’ kan vi låta bli synliga i den ’yttre världen’, där de då kan beskådas av våra medväsen. Vi måste då här i den ’yttre världens’ materia forma eller skapa ’kopior’ av de kopior eller företeelser som blivit till eller bildats i vår ’invändiga värld’. Det är denna återgivning i den ’yttre världen’ av den ’invändiga världens’ kopior som vi kallar ’manifestation’ eller ’skapelse’. Varje manifestation eller skapelse är alltså i realiteten endast en i den ’yttre världen’

⁵¹ Enligt Martinus utgör dessa krafter individens medvetande.

frambragt kopiering eller återskapelse av de levande väsendenas 'invändiga värld'. Det är denna 'yttre värld' som i sitt grövsta framträdande upplevs som det vi kallar 'den fysiska världen'. Och som läsaren torde förstå, är det denna som vanligtvis blir betraktad som 'den materiella världen'. Men denna 'materiella' värld kan alltså inte i något fall existera eller uppstå annat än som en avspiegling av de levande väsendenas 'inre värld'" (*Livets Bog*, del 3, st. 801).

Svend Åge Rossens beskrivning av jaget, psykets och livsupplevelsens mekanismer

Individens förnimmelser av omvärlden sänder impulser genom organismen, passerar X2 och möter Jaget, där upplevelsen av dem äger rum. De sensoriska förnimmelsebilderna transformeras till mentala minnesbilder i psyket, där jaget blixtnabbt mobiliserar minnen, erfarenheter och vetande om den aktuella situationen. Genom att inordna förnimmelsebilderna i sina mentala referensramar, får jaget kunskap om det som förnims.

Tänkandet över saken kan resultera i att jaget beslutar sig för att handla. Till exempel att säga något. Jaget igångsätter i så fall en process med utgångspunkt i X2:s talangkärnor, vilken fortsätter till individens hjärna och talorgan. Jaget och övermedvetandet befinner sig utanför psyket. Det befinner sig i ett "rum" mellan individens kropp och psyket i X3. Jaget är i sig själv icke-rumsligt och är därför närvarande i de kroppsliga och psykiska rummen i X3. Både det inre och det yttre rummet utgör jagets arbetsområde. Det är jaget som både tänker i det inre rummet och handlar i det yttre rummet. Det är i det inre rummet som förståelsen äger rum som en funktion av tänkandet. Sinnesförnimmelserna i sig själva ger inte någon förståelse, utan endast en materiell upplevelse. Förståelsen är betingad av att individen i förväg innehar minnen och erfarenheter som kan sätta det upplevda i ett sammanhang, inom individens förståelseramar. (Ur *Martinus Verdensbillede – Et idéhistorisk studie*, s. 62)

Psyket eller den inre världen utgör enligt Martinus en helt annan dimension än den yttre världen. Jag avslutar stycket om psyket med ett citat från *Livets Bog* del 6, vilket med önskvärd tydlighet bekräftar Rossens resonemang om vårt inre rum – psyket:

"Som vi här har sett, är den fysiska världens huvudanalys rörelse och rörelsereaktioner samt rörelsereaktioners kombinationer. Att dessa företeelser blir till stoff eller materia, tid och rum eller skapade ting, beror absolut inte på något fysiskt. Det är endast genom sinnen som de blir inregistrerade i de levande väsendenas medvetande såsom varande dessa nämnda företeelser. Då de fysiska sinnena eller de levande väsendenas fysiska organismer också är stoff eller materia och således är identiska med rörelsereaktioners kombinationer och omöjligt kan vara något annat, ser vi alltså här att det fysiska tillvaroplanet ingenting annat är än en väldig ocean av olikartade rörelser och kombinationer av dessa rörelsers reaktioner. Och då det är dessa som framträder för sinnena som materia, stoff och ting, får vi här bevittna att den fysiska världen omöjligt kan rymma hela livsmysteriets lösning. Det är ett orubbligt faktum att det finns något annat och mer än bara rörelse. Livet är något mer än ämnes- och materiekombinationer och dessas reaktioner. Men det som existerar utöver de här nämnda rörelsekombinationerna i form av stoff, materia och skapade ting,

existerar absolut inte på det fysiska planet och är, som vi ska se, absolut inte något fysiskt. Det framträder i en helt annan dimension, som i sig själv är skild från det fysiska genom att utgöra ett självständigt enhetsområde, helt oavhängigt av rörelsen, stoffet eller materien. Men däremot kan varken rörelsen, stoffet eller materien existera utan detta suveräna icke-fysiska område.” (*Livets Bog* del 6, st. 2310)

Mäster Eckhart och begreppen Gudomen och Gud

För att kunna göra Gudomens natur och ”funktionssätt” teoretiskt begripligt är det, menar jag, av utomordentligt stor vikt att skilja på det existentiella, icke-verkande jaget, 0X, och det dynamiska och verkande jaget, X1 – det personliga, skapande och upplevande jaget. Uttrycken *icke-verkande* och *verkande* i min text, har jag lånat av dominikanermunken och mystikern Mäster Eckhart (1260–1328). I sin förnämliga utläggning av det gudomliga mysteriet, skiljer Eckhart på Gudomen och Gud.

Det är en tolkning som jag helt och fullt instämmer i och som jag menar är nödvändig när vi försöker få ett teoretiskt grepp om vad Gudomen eller Gud är för något; hur detta egenskaps- och kontrastlösa evighets- och oändlighetsväsen bortom begriplighet kan ”centrera sig ut ur evigheten” och bli till en, i *tid* och *rum*, kontrast- och rörelseskapande subjektiv, upplevande fast punkt. En fast punkt som genom rörelseskapande aktiviteter upplever livet i en rums- och tidsdimensionell, illusorisk verklighet.⁵²

Svaret på den frågan finns, menar jag, i förståelsen av begreppen Gudomen och Gud såsom Mäster Eckhart beskriver dem. Nedanstående information om Eckharts gudsbegrepp har jag hämtat från Erwin Bischofbergers bok *Mäster Eckharts andliga undervisning* (Katolsk Bokhandel 1994).

Hos Mäster Eckhart är Guds vara liktydigt med innebörden i det centrala begreppet Gudomen, som enligt Eckhart är Gud bortom de tre relationerna, hypostaserna eller personerna, och som är Gudomens absolut vilande urtillstånd eller grund. Eckhart betecknar Gudomen som det absoluta intet, vilken är bortom alla benämningar, bilder och begrepp. Detta är Eckharts existentiella Gud, om vilken man, enligt den apofatiska, negativa teologin, inte kan tala annat än i negationer, dvs. vad Gud inte är.

Gud är den första orsaken – Är varat. Om detta urvara skriver Eckhart följande:

⁵² *Jag repriserar följande rader:* ”Eftersom skapelse är resultatet av medvetande, måste världsupphovet, alltså Gud, ha ’medvetande’. Detta medvetande måste inrymma allt som över huvud taget existerar av medvetande och den skaparförmåga som följer av det. Det betyder att *Guds medvetande är tids- och rumsdimensionellt*, och som redan sagts är det allvinst, allsmäktigt och allkärleksfullt.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 142. Min kursivering.)

”Varat vilar ur sig självt, genom och i sig självt och därigenom är det stabilt. Det verkar hos alla ting en rörelse mot sig själv, genom att framkalla en önskan, ett begär, en hunger efter själva varat för dess egen skull.”

Gud utgör den yttersta verkligheten, den enda verkligheten. Ur varat, tomheten, emanerar tingen. Guds skapande av timliga spegelbilder av sig själv, genom sin obegränsade skaparpotential, drivs av ett begär, av en hunger. Tingens upplevelseskapande verkan på Gud utgör varat för dess egen skull. Gud utgör en omanifesterad entitet som manifesterar sig i timliga spegelbilder av sig själv. Därigenom blir varat till för dess egen skull. Utan detta polära tillstånd, evighet och timlighet, skulle Gud existera som ett livlöst något som är utan kännedom om sig själv.

Om detta skapande av upplevbara, timliga kontraster skriver Eckhart i sin berömda Burgelinpredikan. Här talar Eckhart om ”kraften i själen” som inte har något namn. Eckhart beskriver här den dynamiska, aktiva ”delen” eller ”sidan” av Gudomen – Gud.

”Jag har understundom sagt, att det finns en kraft i anden och att allenast denna kraft är fri. Ibland har jag sagt att den är andens vakt. Jag har sagt att den är andens ljus. Och ibland har jag kallat den en liten gnista. Men nu säger jag: den är varken det ena eller det andra, men likväl är den ett något, som är höjt över allting som himlen är höjd över jorden. Därför nämner jag den nu med det ädlaste namn jag någonsin gjort, och dock är både namnet och ädelheten ett hån, och den är långt upphöjd över sådant. Den är fri från alla namn och saknar alla former, helt obunden och oavhängig, lika väl som Gud själv är obunden och oavhängig i sig själv. Den är så fullständigt ett, som Gud själv är ett och enhet, att man icke på något sätt förmår att se in i den – nämligen den kraft om vilken jag har talat, vari Gud blomstrar och grönskar med hela sin Gudom och Anden i Gud. I denna kraft föder Fadern sin enfödde Son lika sant som i sig själv, ty han lever verkligen i denna kraft. Och Anden föder tillsammans med Fadern samme enfödde Son och föder sig själv som denne Son och är själv i ljus och sanning denne Son. Kunde ni med mitt hjärta fatta vad jag säger, skulle ni förstå det; ty det är sant, och Sanningen säger det själv.” (*Predikningar* I 21f, Bischofberger s. 56)

Urbegäret, moderenergin och den högsta elden

Här finns det en intressant parallell till Martinus beskrivning av det han kallar den första energin, urbegäret, och moderenergin, den sjunde grundenergin.⁵³ Dessa båda energier emanerar ur jaget och är delvis ett med det. De har sitt ursprung i det existentiella namnlösa något som är, 0X, där de likt jaget själv vilar i en evig balans. Dessa energier får enligt min arbetshypotes, sin roll som skapande eller verkande faktorer genom jaget, X1 och

⁵³ Man kan beskriva urbegäret som jagets eviga motivationsfaktor och moderenergin som jagets eviga energifaktor.

skaparförmågan, X2, vilka, genom "frigörandet" av den vilande energin i 0X, åstadkommer energi- och rörelseomvandling, skapelse, i X3- området, vilket är lika med livsupplevelse.

Vi börjar med att titta på vad Martinus skriver om urbegäret i stycke 529 och 530, för att sedan se vad han skriver om moderenergin i stycke 531, om övermedvetandet och ödeselement i stycke 532. Jag har valt att återge styckena i oavkortad form, då de innehåller epokgörande information om jagets kosmiska struktur:

"Bakom alla synliga eller manifesterade företeelser hos det levande väsendet existerar som nämnts 'urbegäret', det vill säga lusten till manifestation, som är detsamma som lusten till livet. Denna lust eller längtan ligger helt utanför individens fysiska dagsmedvetande, eftersom den existerar som permanent vanemedvetande eller är en evig automatfunktion. Detta begär är mycket enkelt i sin analys, eftersom det endast kan vara riktat mot manifestationen i dess helhet. Det söker sig inte mot någon speciell gren eller riktning i materien. Det är en evigt existerande dragning till allt och alla, till gott och ont, till harmoni och disharmoni. Det är det ständiga bindemedlet mellan jaget, dess 'övermedvetande' och 'ödeselement'. Det är urkraften i dess 'evighets kropp'. Det är 'den högsta eldens' grundkälla eller djupaste ursprung. Men här är urbegäret inte i specificerat tillstånd. Det är i det stadium, i vilket det i form av 'X2' ännu är namnlöst till sin natur. Det har ingen annan analys än den, att det ouplösligt knyter samman jaget med 'övermedvetandet' och 'ödeselementet', och därifrån utgår till 'undermedvetandet'. Det har sina rötter i själva 'det gudomliga något'. Ja, det framträder rent av som delvis identiskt med denna namnlösa realitet. Det har sin början i denna." (*Livets Bog* del 2, st. 529)

Vidare om urbegäret:

"Kan då denna realitet vara identisk med energi? Ja, vi vet ju redan att de tre 'X-en' inte är tre åtskilda realiteter, utan tre analyser av ett och samma ting. Detta är 'det gudomliga något'. Detta 'något' kan som nämnts inte existera som en från de två andra 'X-en' åtskild enhet, liksom dessa inte heller kan existera var för sig som åtskilda enheter. All materia utgör 'den treeniga principen', och varje jag är därmed identiskt med 'materia', och all 'materia' utgör i sin djupaste analys 'det gudomliga något'. Därför kan materia endast existera som identisk med liv, och är under alla förhållanden och i varje situation identisk med en kombination av levande väsen (mikroväsen). Världsalltets helhetsanalys är således lika med en ocean av ämnen, vars grundpartiklar är 'treeniga principer', vilka åter är detsamma som 'levande väsen'. Vart och ett av de tre 'X-en' existerar således endast som bestående av, eller identiskt med, de två andra 'X-en'. 'Urbegäret' kan därför endast existera som identiskt med jaget. Jaget framträder därför här med två nya analyser: det nämnda begäret och – dess upphov. När det finns ett begär, är det ett faktum att det också finns 'något' som är begärande. Vi kan således aldrig någonsin komma ifrån detta osynliga eller namnlösa 'något'. Det är orubbligt närvarande i varje grundanalys av

situationer, rörelser, ämnen eller materia. 'Urbegäret' är den första form av energi, genom vilken jagets närvaro eller existens kan konstateras. Vi är därför här vid livets allra innersta och första analys. 'Urbegärets' energi är det material eller den materia, genom vilken allt framträdande eller all uppenbarelse av liv och tillvaro konstfärdigt förtonar in i det eviga, allra högsta 'något' (X1) och blir ett med detta. Här är gränsen för allt synligt, för all skapelse. Här står vi ansikte mot ansikte med själva 'skaparen'. 'Urbegäret' är den sista slöjan mellan forskaren och livets upphov, när han kommer utifrån materien och söker sig inåt mot förklaringen av livet, och den första slöjan när han inifrån detta upphov söker sig utåt mot materien. 'Urbegäret' är hans eget innersta väsen. Det är alla hans tankeklimalts, hela hans medvetandelivs moder, medan jaget är detta hans dagliga väsens fader. Hela hans framträdande, hans tankar, viljande och kunnande, är barn av detta eviga 'kosmiska äktenskap' mellan jaget och 'urbegäret'. Dessa två realiteter framträder således harmoniskt sammansmälta till ett ting med två analyser, en enhet bestående av två principer. Denna enhet utgör jagets sanna analys. Genom 'urbegäret' är jaget rotfäst i materien och materien i jaget. Det existerar därför inte något jag som inte befinner sig i eller är sammansmält med materia, och inte någon materia, i vilken 'detta gudomliga något' inte förekommer." (*Livets Bog* del 2 st. 530)

Martinus om moderenergin:

"Men denna av jaget och 'urbegäret' bestående enhet är ännu inte något 'levande väsen'. Vi är ännu bara vid analysen av dettas första princip, 'X1'. Det räcker inte att det finns ett 'något' som kan utstråla tilldragningskraft. Ett jag och en önskan är inte något 'synliggörande', vare sig av jaget eller dess 'önskan', och rymmer i sig självt inte någon som helst grad eller form av denna önskans uppfyllelse. Denna del av 'det levande väsendets' analys ligger ännu helt utanför all observation eller förnimmelse, och därmed utanför allt vi känner till som manifestation och upplevelse.

Enbart jaget med dess 'urbegär' har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget 'urbegär', vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt göra begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva 'urbegäret'. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom 'urbegäret' vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi." (*Livets Bog* del 2, st. 531)

Övermedvetandet och ödeselementet:

”Men i och med att jaget på så vis blir ett med denna energi, framträder det här för första gången som reaktionsdugligt. Det kan reagera med de övriga sex grundenergierna i tillvaron. Resultatet av detta är ett upprätthållande och vidmakthållande av övermedvetandet. Med hjälp av denna realitet upprätthåller jaget sin eviga ’individualitet’ och utgör en självständig enhet i världssaltet. Övermedvetandets existens beror alltså i första hand på jagets delvisa identitet med ’moderenergin’ och dess härigenom framträdande förmåga att reagera med de övriga energierna i tillvaron. Denna reaktion är desto viktigare för jaget eftersom den utgör hela dess samlade medvetandeliv och gör jaget till ’ett levande väsen’. Övermedvetandet är alltså huvudsätet för detta medvetandeliv. Övermedvetandet åter utgörs, som vi sett, av jaget och dess ’urbegär’ eller eviga vilja till manifestation av liv. ’Urbegäret’ återigen är en realitet som uppstår i kraft av jagets beröring med moderenergin. Då denna beröring är evig, måste jagets ’urbegär’ således också vara evigt. Men då allt begär är detsamma som tilldragning, och ’urbegäret’ utgör inte något undantag, blir resultatet av denna jagets eviga tilldragning av materia (grundenergierna) en motsvarande materieförtätning. Tilldragningen hopar materia kring sitt upphov. Men en sådan materieanhopning sker inte planlöst eller i blindo. Den visar sig vara i allra högsta grad ändamålsenlig. För den ’kosmiska klarsynen’ visar det sig således att ’urbegäret’ utlöses efter en bestämd metod, som ger den nämnda materieanhopningen form och karaktär. Denna form och karaktär är alltid en ’uppfyllelse’ av ’urbegäret’, det vill säga en för upplevelse av liv eller tillvaro fördelaktig realitet. Därigenom framträder materieanhopningen som ett ’redskap’ eller ’organ’.

Jaget upprätthåller alltså här, genom sitt ’urbegär’, ett organ eller redskap för upplevelse av liv. I detta organ har övermedvetandet sitt säte. Organet blir dess ’kropp’. Denna ’kropp’ har vi redan tidigare talat om under benämningen ’ödeselementet’. Det levande väsendets övermedvetande består således av jaget, ’urbegäret’ och ’ödeselementet’. Tillsammans utgör dessa tre realiteter det levande väsendets ’överkommando’. Den huvudsakligen bärande energin här är som nämnts den sjunde grundenergin. Dock gäller det här, som i vissa tidigare fall, att det endast är i analysen som vi kan skilja företeelserna från varandra. I verkligheten förekommer de sammanknutna till en samarbetande enhet, men var och en behåller sin speciella och för samarbetet livsviktiga egenskap.” (*Livets Bog* del 2, st. 532)

Så, vad säger då dessa fyra ovanstående stycken oss angående Mäster Eckharts Burgelinpredikan och talet om en kraft i själen som inte har något namn? Ja, följande kan sägas:

Enligt Martinus är ande lika med medvetande. Här kan man jämföra den namnlösa kraften i Eckharts text med Martinus beskrivning av urbegäret, vilken är lika med det namnlösa jaget eller något som är. Detsamma kan sägas om moderenergin, vilken också emanerar ur jaget

eller Gud. Båda dessa energier är delvis ett med Gud, närmare bestämt den omanifesterade delen av dessa energier. Moderenergin, Guds medvetandeenergi, bygger upp X2-området med alla dess skaparprinciper, ödeselementet med talangkärnorna, spiralcentra – ”stationer” för moderenergin konvertering till de sex grundenergierna – och moderkärnans⁵⁴ båda poler, den maskulina och den feminina polen: ”kraftcentra” för mottagande och avgivande av energi. Ett energimottagande och energiavgivande som ligger till grund för livsupplevelsens tusentals eller miljontals nyanser. Utan rörelse sker ingen förvandling och därmed ingen livsupplevelse i den tids- och rumsdimensionella världen. Rörelse är livets förnämsta kännetecken, enligt Martinus.

Mäster Eckhart:

”Den är fri [kraften i anden] från alla namn och saknar alla former, helt obunden och oavhängig, lika väl som Gud själv är obunden och oavhängig i sig själv. Den är så fullständigt ett, som Gud själv är ett och enhet, att man icke på något sätt förmår att se in i den – nämligen den kraft om vilken jag har talat, vari Gud blomstrar och grönskar med hela sin Gudom och Anden i Gud.” (Ur *Predikningar I* 21f)

Min tolkning av ovanstående rader är, att det är genom urbegäret och moderenergin ömsesidiga samverkan som ”Gud blomstrar och grönskar med hela sin Gudom och Anden i Gud”, som Eckhart skriver i texten. Genom urbegärets och moderenergin samverkan uppstår den skaparkraft som Martinus benämner ”den högsta elden”. Den högsta elden är lika med den sexuella principen. I Martinus världsbild är all skapelse en sexuell akt.

Fortplantningssexualiteten utgör endast en liten del av denna universella skaparkraft och den är endast avsedd för djurrikets invånare, dvs. djur och människor på spiralkretsloppets andra tillvaroplan. Om det sexuella begäret skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 4, stycke 1648, 1472 och 1473:

Den högsta elden:

”Eftersom hela livsfunktionen således handlar om skapandet eller uppnåendet av en känsla av behag eller välbefinnande, och eftersom livet utan detta inte når sin

⁵⁴ ”Bakom dessa två organuppsättningar existerar den reglerande talangkärna som liksom alla övriga talangkärnor i det levande väsendet har sitt säte i ödeselementet i väsendets övermedvetande eller X2. Eftersom alla livsfunktioner har sin allra innersta eller djupaste rot i denna talangkärna, på så vis att alla andra talangkärnor i verkligheten är utlöpare från denna enda stora kärna, ska vi kalla den för ’moderkärnan’ eller ’den eviga livskärnan’. Från detta livets förnämsta organ manifesteras och regleras den sexuella polprincipen och därmed kretsloppet eller själva manifestationen av ’den högsta elden’ i alla dess faser. Det är denna reglering som kommer till uttryck i hela det levande väsendets framträdande i alla dess tusentals eller miljontals nyanser. Studiet av denna reglering visar oss därför, varför de levande väsendena framträder i de speciella mentala och kroppsliga manifestationsformer som fallet är. Varför framträder till exempel ett levande väsen som djur? Varför framträder det som människa? Varför framträder det som en Kristus, en Buddha eller som "Guds avbild"? Ja, svaret är enkelt och klart. Det levande väsendets manifestationsformer är endast de yttre synliga verkningarna av väsendenas sexuella polkonstellationer och de av dessa reglerade sympatianlagen och intellektuella anlagen.” (*Livets Bog* del 5, st. 1929)

kulmination, framgår det här tydligt att denna princip är identisk med den allmänna sexuella principen. Vad gäller denna princip rör det sig också om uppnåendet av den högsta behagsförmågan eller vällustkänslan. Det finns således inte någon skillnad mellan den jordmänniska sexualprincipen och själva den kosmiska livsupplevelseprincipen. Det är endast i den rent yttre strukturen, genom sin anknytning till den köttliga fortplantningsprincipen, som den jordmänniska sexualiteten skiljer sig från huvudprincipen som ett särskilt detaljområde. Hela livsupplevelsen, ja, hela världsstrukturen, är alltså en fråga om behagskänsla. Det är denna behagskänsla som i sin högsta form är "himmelriket", "saligheten", upplevelsen av "odödligheten", upplevelsen av att vara "ett med Fadern", upplevelsen av att vara tidens och rummets herre. Tillfredsställelsen av denna livets högsta behagskänsla är således detsamma som "den högsta elden". Detta tillfredsställelse eller denna "eld" är jagets mentala värmekälla, dess härd, dess vagga, dess grav, dess uppståndelse och eviga liv." (*Livets Bog* del 4, st. 1648)

”Det sexuella begäret och dess tillfredsställelse är den allra högsta formen av hunger och mättnad och blir därigenom hela tillvarons, ’det godas’ och ’det ondas’ alfa och omega. Det utgör den evigt brinnande dynamiska kraft, utan vilken varje form av manifestation och skapelse och därmed varje form av uppenbarelse, varje form av livsupplevelse, skulle vara en omöjlighet. Denna hunger och mättnad har därför här i *Livets Bog* fått benämningen ’den högsta elden’.” (*Livets Bog* del 4, st. 1472)

”Denna ’högsta eld’ är alltså i sig själv helt neutral. Den är varken ’ond’ eller ’god’. Den utgör det namnlösa ’X1:s’ utstrålning av ’något som är’ och är därmed en självbevarelsens eviga urkraft, genom vilken jaget kan uppleva och skapa. Den är själva skaparförmågan eller ’X2:s’ vibrationsdomän, genom vilken jaget eller ’X1’ utformar ’X3’, som därvid blir kulminationen av ’den allra högsta eldens’ tillfredsställelse. Hela tillvaron är en sexuell njutning. Det eviga livet är ett äktenskapligt samliv med Gud. Ja, i sanning, ’kärleken till nästan’ framträder därigenom som uppfyllelsen av alla lagar.” (*Livets Bog* del 4, st. 1473)

Martinus skriver följande i *Livets Bog* del 5, stycke 1858, om den högsta elden - skapelsens rätt:

”Den sexuella principen eller den högsta elden är skapelsens rätt. Med hjälp av denna rätt styrs allt i universum.”

Mäster Eckhart skriver om en ”kraft” i *Predikningar I*:

”I denna kraft föder Fadern sin enfödde Son lika sant som i sig själv, ty han lever verkligen i denna kraft. Och Anden föder tillsammans med Fadern samme enfödde Son och föder sig själv som denne Son och är själv i ljus och sanning denne Son.” (Ur *Predikningar I* 21f).

Vad innebär det att Gud föder sin enfödde Son och samtidigt föder sig själv, och är själv i ljus och sanning denne Son? Hur ska vi förstå det? Vad är det för *kraft* som Eckhart här talar om?

Kapitel 3

Mäster Eckhart – Guds födelse i människan och människans inträngande i själens grund.

Mäster Eckhart – kort historik, gudsbegreppet och själens gnista:

”Eckhart von Hochheim, kallad *Meister (Mäster) Eckhart*, född ca 1260, död 1328, tysk filosof och teolog. Han var dominikanermunk och en av medeltidens mest betydande mystiker.

Under hans levnad kulminerade den högmedeltida mystiken och nyplatonismen. Eckhart tillhörde dominikanorden fast den egentligen mer anslöt sig till de aristoteliska tankarna, medan franciskanerna var mer platonskt inriktade.

Mäster Eckhart var lärare vid ordensskolor om Köln och Paris. Han skilde mellan Gudomen – det fullkomligt annorlunda som man inte begreppsligt kan fatta – och Gud. Gudomens dynamiska aspekt. Denna dynamik uttrycks i födelsemystik: Fadern föder Sonen och samtidigt föds den helige Ande. Enligt Eckhart finns i människans själgrund en *gnista* som förbinder den med Gud. I detta innersta föder Gud sin Son på nytt och förenar sig med själen. Genom avskildhet och ro och att man avstår från att använda själens diskursiva och imaginativa, föreställande förmågor ska medvetandet tömmas på innehåll (ett slags meditativt tillstånd), och genom koncentration och gudshängivelse i människans själ aktiveras denna *gnista* (även kallad *intellectus*, det oskapade suprarationella intellektet).

Mäster Eckhart tycktes ibland vilja utplåna skillnaden mellan Gud och Skapelsen och därför (bland annat) blev han anklagad för kätteri av kyrkan. Hans tankar fördes vidare av Henrik Suso och Johannes Tauler.” ([Eckhart von Hochheim – Wikipedia](#))

Vad säger Mäster Eckhart mer om Gudomen och Gud - den transcendentia verkligen bortom tid och rum? Vi låter Hans Hof (1922–2011), präst och professor i religionsfilosofi, ge sin tolkning av Mäster Eckharts skrifter tillsammans med Erwin Bischofberger, Dr i teologi och jesuit. Texterna är hämtade från Erwin Bischofbergers bok *Mäster Eckharts andliga undervisning* (Katolska Bokförlaget 1994) och från antologin *Meditation och mystik* (Verbum

1972), där Hofs bidrag behandlar Mäster Eckharts mystik, Gud och Gudomen bortom Gud, själens grund och enhetsupplevelsen av Gudomen, ”Intets intet.”⁵⁵

”Den är [Gudomen] inte något (bredvid något annat), den är radikalt annorlunda, så annorlunda att den är ett intet.” (*Mäster Eckharts andliga undervisning* s. 124)

Mäster Eckhart talar om två stora skeenden i den mystiska upplevelsen – Guds födelse i själen och själens inträngande i tillvarons gudomliga urgrund.

- 1) Hos Eckhart är Gud ett skeende i själen
- 2) Gudomen finns bortom en upplevbar Gud.

Innan vi fördjupar oss punkt 1 och 2 kan vi konstatera att Eckhart har en traditionellt kristen uppfattning om en treenig Gud. Gud är fader, Son och helig Ande. Dessa tre personer, hypostaser, är i grund och botten *ett*. Enligt Mäster Eckhart utspelar sig ett skeende mellan dessa tre olika krafter i människans själ, i det skikt av medvetandet där den mystiska upplevelsen äger rum. Detta gudomliga förlopp kallar Eckhart ”gudsfödelsen i själen”,

”Innanför ”dessa krafter, och upplevelsen av det som vi traditionellt kallar för Gud, finns en gudomlig urgrund. I denna urgrund finns det inte någon ”tvåhet”, inga distinktioner, inga relationer, ingen rörelse eller verksamhet. Denna gudomliga urgrund, denna stillhet och enhet, är bortom objektmedvetandet, begrepp och benämningar. Den är med andra ord obeskrivbar. Detta är för Eckhart själva höjdpunkten i den mytiska upplevelsen: själens inträngande in i denna stillhet, tillvarons urgrund. Det kallar Eckhart för ”genombrottet”. Detta är för honom det innersta skeendet i tillvaron: ”själva livsprocessen som föder och blir född, som andas och blir andad.” (Hof s. 178)

Hos Eckhart föder Gud ständigt sin Son i ett evigt pågående nu. Här är Gud den frambringande kraften och Sonen det frambringade eller det som föds inom den gudomliga kraftsfären. Födandet är enligt Eckhart en process i Gud. Det börjar med ett ”utgående”, emanation, från den innersta gudomliga verklighetens innersta (*ex intimis*). Denna process liknar Eckhart vid ett källsprång som svämmar över. I det andra ledet föds Sonen. Visserligen skiljer sig Fadern från Sonen, då denne är en produkt av honom, men det råder en fullständig identitet mellan de båda. Eckhart liknar denna identitet vid förhållandet mellan urbild och avbild.

”I avbilden finns allt det som finns i urbilden; sonen – avbilden är en andra gud-fader (*ipse pater alius*)” (Hof s. 178)

Det är genom denna sonfödelse som Gud blir medveten om sig själv. Här drar Eckhart en gräns mellan de båda gudomliga krafterna, fader- och sonprincipen.

”... fadern (=den bärande kraften i tillvaron) behöver s.a.s. en replik av sig själv för att bli medveten om vad han är; sonen – avbilden är denna replik, ja, han är

⁵⁵ I formeln ’Intets intet’ står det första ’intet’ för den absoluta tomhet på allt innehåll som utmärker mystikens medvetande i den mystiska erfarenheten av Gudomen. Det andra ’intet’ syftar på Gudomen själv.

enligt Eckhart den gudomliga urkraftens medvetande eller kunskap om sig själv.” (Hof s. 178)

Eckhart menar, att när fadern föder sin son, ger han honom allt som han har i sitt väsen och sin natur. Vidare, att i denna emanation, det som sker inom Gud, är det som frambringar och det som frambringas är ett och det samma. Både med hänsyn till väsen, vara, liv, kunskap och vetande. I sin kunskap om sig själv, fortsätter Eckhart, känner Gud sig själv i sig själv – och denna kunskap är sonen.

”Att fadern föder sonen innebär alltså bl.a. att Gud blir medveten om sig själv.”
(Hof s. 178)

Detta konstaterande är helt i linje med Martinus syn på saken: Gudomen upplever sig själv genom alla livsenheters skapande verksamhet i världsalltet.

I texten till Martinus symbol 11, ”Den eviga världsbilden, det levande väsendet 2, den eviga Gudomen och de eviga gudasönerna” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.34), skriver Martinus att det utgår en energistråle från varje livsenhet. Där denna stråle möter Guds strålar, den omgivande naturer och organismerna och deras skapande verksamhet, uppstår livsupplevelsen.⁵⁶

Martinus:

”Gudasonen möter här Gudomens strålar, som är identiska med allt som hör in under begreppet materia eller alla existerande former av stoff, alla naturens skapelseprocesser, medväsendenas alla manifestationer, alla livsformers framträdande, ja, allt vad gudasonen över huvud taget kan förnimma av skapelseprocesser eller manifestationer av liv runt omkring sig. Gudasonens stråle på symbolen är uttryck för hela hans manifestation eller skapande, hela hans uppträdande och tankefunktion. Där gudasonens stråle möter Gudomens strålar uppstår det en reaktion. Denna reaktion är gudasonens upplevelse av livet.” (*Den eviga världsbilden* del 1 st. 11.34).

”Symbol nr 11 symboliserar, som vi nu har sett, hela världsalltet som ett levande väsen. Detta levande väsen utgör ett makroväsen som skiljer sig från alla övriga existerande levande väsen därigenom att det inte samtidigt är mikroväsen i ett ännu större makroväsen, såsom fallet är med alla andra existerande levande väsen. Dessa levande väsen kan därför uteslutande finnas som mikroväsen i detta gigantmakroväsen som utgör världsalltets helhet. Vi har därför här kommit till en situation där vi inte längre kan ta miste på vem som är Gudomen, vem som är alla levande väsens absolut enda och sanna upphov, liksom vi inte heller kan ta miste på vilka som är gudasönerna. Vi ser här livsmysteriets stora lösning

⁵⁶ Se gärna symbol 11 på Martinus Institutets hemsida:

<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-11/index.html>.

i en så enkel analys att vi tack vare denna kan se att det inte finns andra väsen i tillvaron än dessa två livsformer: 'Fadern' och 'sonen'. Därför kan ingen som helst av dessa söner utgöra Fadern och alltså heller inte vara Gudomen. Som följd härav kan de heller aldrig utgöra det verkliga eller absoluta objektet för tillbedjan. I en sådan situation kan de endast vara 'avgudar'. Då alla existerande levande väsen i sin struktur utgör makroväsen för mikroväsen och utgör förenade lokalväsen i den oskiljbara helhet som utgör Gudomen, ser vi här alla dessa makroväsen som Gudomens samlade 'fadersmedvetande'. Genom detta fadersmedvetande utstrålar Fadern hela sin gigantiska i allvisdom och allkärlek ledda allmakt på ett sådant sätt att inte en enda manifestation, stor eller liten, i något som helst fall i sitt slutfacit kan vara annat än till glädje och välsignelse för de mikroväsen för vilka han är högsta makroväsen och därmed det rätta objektet att inställa sig på och tillbedja. Då alla levande väsen i världsalltet är mikroväsen i honom, kan de inte undgå att antingen redan leva i eller efter hand komma att uppleva den kärlek, glädje och välsignelse som hans slutfacit alltid oundgängligen befordrar." (*Den eviga världs bilden* del 1 st. 11.34).

I dessa två citat kan vi se hur Martinus beskriver det ömsesidiga beroendet, samt relationen mellan Gudomen och livsenheterna, "Fadern" och "sonen". Gudomen utgör ur bilden, det samlade fadersmedvetandet, medan livsenheterna utgör av bilden, dvs. Gudomens upplevelseorgan. Hela denna väldiga ocean av skapelseprocesser som vi kan iaktta här på jorden och i världsalltets ändlösa djup, utgör med andra ord Gudomens eller Faderns eviga födande av principen Sonen. Världsalltet utgör, som Martinus skriver, Gudomens kropp eller redskap för medvetandets förnyelse och upprätthållande. Genom dessa gudasöner eller livsenheter – alla manifesterade ting såsom organismer, planeter, stjärnor och galaxer – upplever Gudomen sig själv, i sig själv, genom sig själv.

Fadern föder sin Son i all evighet

Förutsättningen för den gudomliga identiteten mellan Gud och Sonen är enligt Eckhart *själens grund* – där är Fadern och Sonen ett och det samma. Ett och samma väsen – Gudomen. Denna själens grund utgör den gemensamma nämnaren för den gudomliga födelseprocessen mellan Fadern och Sonen hos Eckhart. Och därmed för livsupplevelseprocessen. Det är enligt min mening samma händelse som Martinus talar om när han beskriver att livsupplevelsen uppstår där Gudomens energistrålar möter det levande väsendets energistrålar. Dvs. den "plats" där Gudomen möter sig själv i form av spegelbilder eller reflexer av sin obegränsade skaparpotential.

Jag menar, att den platsen utgörs av den högsta *andliga* delen av det Martinus benämner X3 – en plats som gränsar till X2-området.

Grunden för gudsfödelsen i Gud själv och i människans egen existensgrund är enheten i Gud, skriver Bischofberger. Följande text är helt central för förståelsen av födelsemystiken, så jag återger den i sin helhet:

"Det råder ett dialektiskt förhållande mellan enheten i Gud som säkerställer gudsfödelsens andliga och eviga rytm (i varje Guds andetag som Eckhart också

säger) och gudsfödelsens dynamiska skeende, genom vilket Gud uttrycker sitt eget väsen i sin Son. Enheten i detta mest ursprungliga och i grunden enda-eviga reella skeende är så stor att mångfalden inte har någon chans att bryta sönder det som alltid har skett och alltid kommer att ske.

Mot bakgrund av enheten eller enligt Eckhart rättare ett-heten i Gud förlorar *tre-*ett-heten sina sedvanliga konturer som de så ofta har i den kristna trosreflektionen. De gudomliga relationernas (personernas) egen-skaper träder tillbaka, självfallet utan att försvinna, annars skulle allt tal om gudsfödelsen vara orimligt och meningslöst. Visserligen är Fadern grunden och Sonen den som är grundad och den helige Ande utflödet ur Gud och inflödet i människans lilla fästning, 'så att Sonen kan mottags i oss'.⁵⁷ Men den helige Ande, som är den enfödde och infödde Sonens helige Ande, är också principen för utflödet av gudomligt liv ur människorna, som är Guds söner och döttrar, och detta livets utflöde ur Guds barn strömmar tillbaka in i Guds urgrund. I detta heliga kretslopp störs inte ettheten i Gud, den befästs i stället genom den enda prägling som sker i evigheten: Gud föder sin Son och låter människan genom Andens utflöde bli delaktig i en och samma gudsfödelse.

Gudsfödelsen i människan innebär från människans sida inte bara ett passivt och viljelöst mottagande. Hon är inte bara ett tomt kärl i vilket födelsen sker (fastän hon måste vara tom på störande yttre faktorer som Eckhart så ofta påpekar). Själens kärna är så djupt förenad med Gud – den är själv gudomlig och därför ett i Guds etthet – att den aktivt deltar i födelsen. Genom Andens utflöde ur själsmitten föds Sonen tillbaka till Guds faderliga urgrund.” (Bischofberger s. 66)

Med vetskapen om Eckharts tankar om själens grund, mötesplatsen där Gud och människan föds, som varande fri från allahanda störande moment, kan vi förstå hans uttalanden om den gudomliga Ettheten. Allt är ett i Gud och Gud är ett i allt. Endast Gud existerar och utgör det verkliga skeendet.

Eckhart:

”Guds grund är min grund och min grund är Guds grund”

”Gud Fader föder mig (människan) inte endast som sin Son. Han föder mig som sig och sig som mig och sitt vara och sin natur”

”Gud har från evighet fött mig som sin enfödde Son och sitt eviga faderskaps avbild, så att jag skulle vara fader och föda den av vilken jag själv är född [...] Gud föder sin enfödde Son i själens högsta [yttersta udd eller innersta källa]. I samma andetag då han föder sin enfödde Son i mig föder jag honom tillbaka i Gud”.

⁵⁷ Jmf *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 137, där Martinus skriver om den eviga livskärnan i alla levande väsen.

Med andra ord, Guds födelse i människan är Guds födelse i sig själv, av sig själv. Allt är Ett och detsamma - Gud.

På följande sätt beskriver Martinus denna födelseprocess. Dvs. den process då den inkommande energin från livsenheterna möter jaget, får sin ”stämpel” och blir till medveten upplevelse. Gud möter här sig själv i timlig manifesterad form genom livsenheternas förehavanden i den yttre världen. Allt detta utspelar ju sig inom Gud i dennes inre värld. En reell yttre värld finns inte hos Gud, då denne utgör allt som existerar. Det finns ingenting utanför Gud. All livsupplevelse utspelar sig därför som en inre process i Gud. Allt existerar inom denna entitet.

Styckena nedan är hämtade från *Livets Bog* del 3:

”Denna strålgång, som således utgör hela vårt liv, såväl vår manifestation, vår egen skapelse, som upplevelsen av andra väsens eller Gudomens skapelse, består uteslutande av ’rörelse’. Där denna ’rörelse’ möter ett jag, blir den till upplevelse. Upplevelsen är å sin sida detsamma som medvetande. Men då ’rörelsen’ inte kan existera utan att representera ett sådant möte, måste ’rörelse’ och ’medvetande’ vara identiska. Och då ’medvetande’ är detsamma som ’liv’, måste ’rörelse’ och ’liv’ likaså vara identiska. Varje form av rörelse – oavsett om det är en maskins snurrande hjul, åskans mullrande, ett dånande vattenfall eller det är så mikroskopiska svängnings- eller vibrationsarter att vi inte alls kan se dem som rörelse, utan som fast materia: kristall, granit, guld, platina eller liknande – kan således endast existera som identisk med liv. Rörelsen, antingen den är fast, flytande eller luftformig, utgör det material varav själva medvetandet eller livet består. Allt utgör ’livssubstanser’.” (*Livets Bog* del 3 st. 821)

”Men dessa ’livssubstanser’ skulle aldrig kunna existera eller ha blivit till, om de inte samtidigt hade åsatts ett jags stämpel. Det är denna jagstämpel på ’rörelsen’ som gör den identisk med eller förvandlar den till ’livsyttring’. Hur blir då denna ’stämpel’ åsatt ’rörelsen’? Ja, vi har redan tidigare berört problemet. Denna ’stämpling’ av ’rörelsen’ är nämligen detsamma som den ’vändning’ eller ’vridning’ av ’rörelsen’ som alltid utan undantag äger rum vid dess möte eller beröring med jaget. Det är denna ’vändningsprocess’ som förvandlar alla ’intryck’ till ’uttryck’. ’Intrycken’ är ju upplevelsen av energiernas inåtgående rörelse i medvetandet, medan ’uttrycken’ är energiernas utåtgående rörelse från medvetandet, något som i allra högsta grad också bekräftar rörelsens identitet som ’liv’. Utan ’intryck’ och ’uttryck’ skulle det i verkligheten inte existera något liv.⁵⁸ För vad är väl livet annat än ett laborerande med intryck och uttryck?” (*Livets Bog* del 3 st. 822)

⁵⁸ Här är det moderkärnans feminina pol som tar emot de inkommande ”intrycken” och moderkärnans maskulina pol som avger ett ”uttryck”, efter det att jaget, genom mötet med en inkommande energin eller

”Vi har nu kommit så långt i vår forskning att vi sett, att jaget är en verklig realitet, och att den innersta funktionen i varje levande väsen är detta jags ’vändning’ av rörelsen eller energin. Då denna ’jagets vändning’ av energierna är en absolut nödvändighet för varje form av livsupplevelse, blir den således också en oundgänglig realitet i livets existens. Och vi ska därför kalla denna ’vändning’ för "livssubstans nr 6".” (*Livets Bog* del 3 st. 824)

Om jagets vändning av energin eller rörelsen:

”Nu får man inte tro att denna jagets ’vändning’ av ’rörelsen’ eller energin är av fullständigt samma slag som en gummibolls tillbakastudsande från en vägg eller mur som den kastas emot. Jaget är inte en ’död’ mur, och ’rörelsens’ bana fram till och tillbaka från jaget är inte alls så direkt och enkel som bollens rörelse fram till muren och tillbaka igen. Den utlöser ett ’havandeskap’. Vi står nämligen här inför den allra djupaste analysen av principen ’sexualitet’, som i sin tur bildar fundamentet för allt som innefattas i begreppet ’fortplantning’, och varav arternas fortbestånd eller tingens existens återigen uteslutande beror. I jagets ’vändning’ av en ’rörelse’ eller energi upplever vi såväl en ’befruktning’ och ett ’havandeskap’ som en därpå följande ’födelse’. Genom vårt jags tilldragning och mottagande av en ’rörelseart’ upplever vi en ’befruktning’. I denna ’rörelsearts’ speciella ’vändning’, det vill säga utveckling och förvandling i jagets ägo, upplever vi ett ’havandeskap’. Och i denna förvandlade ’rörelsearts’ frigivning eller tillbakavändande från jaget upplever vi en ’födelse’. Den ’rörelseart’ som jaget genom sitt urbegär drar till sig, utgör alltså ’säden’ eller ’sädesvätskan’. Genom uppsamlingen av denna inom jagets domäner förvandlas den till ett ’foster’. När ’rörelsens’ vändning är fullbordad, det vill säga när den fått jagets fulla påverkan och åter lämnar dettas domäner, har ’fostret’ blivit till ett ’barn’ och ’föds’. Detta barn kan så leva vidare och bli till ny ’säd’, som gör andra jag ’havande’, varefter nya ’foster’ uppstår och blir till ’barn’ som lever vidare som nya medverkande faktorer vid den eviga befruktning och fortplantning som vi kallar ’livet’.” (*Livets Bog* del 3 st. 825)

Ja, här i texten kan vi urskilja några nyckelord, såsom ”befruktning”, ”havandeskap” och ”födelse”, vilka beskriver och ingår i den eviga process där energiernas våglängder - dess innehåll eller budskap, blir medvetandegjort hos jaget, X1. Upplevelsen, de inkommande energierna eller rörelserna, ”kodas av” mot redan gjorda erfarenheter (som finns lagrade i form av talankärnor i ödeselement). Därefter drar jaget vissa slutsatser i relation tidigare gjorda erfarenheter, och bestämmer sig sedan för vilken reaktion, vilket svar, som lämpar sig

rörelsen, har satt sin ”stämpel” på den genom ”vändningen” eller ”vridningen” av energin eller rörelsen. Denna jagets ”vändning”, ”vridning” och ”stämpling” av rörelsen är livsupplevelsens ständigt pågående eller rörliga process - dess perpetuum mobile.

bäst i förhållande till situationens art och natur. Vissa reaktioner sker instinktivt, kommer blixtnabbt, medan andra kräver en stunds betänketid innan jagets respons delges de, i situationen, inblandade personerna.

Dessa tidigare gjorda erfarenheter finns lagrade i talangkärnor – vetande, talanger, böjelser, minnen och färdigheter i ultrakoncentrerad form – i ödeselementet i X2 eller övermedvetandet. I övermedvetandet kan dock ingen upplevelse äga rum, skriver Martinus:

”Men detta ’övermedvetande’ kan inte manifesteras sig, bli till liv och upplevelse för det levande väsendet enbart genom sin egen kraft,⁵⁹ utan endast genom att denna inre kraft får möta en kraft utifrån. Mötet med den främmande kraften kan dock inte äga rum i själva övermedvetandet, eftersom krafterna där ju är bundna i talangkärnor. Och där ingen reaktion äger rum, kan inte heller något förnimmande och därmed ingen direkt synlighet manifesteras. Övermedvetandet är ju jagets närmaste område eller omgivning och är därmed på sätt och vis upphöjt i dettas natur såsom osynligt. Då övermedvetandet alltså utgör en kombination av bundna krafter och därför inte kan utveckla någon energi direkt emot främmande energier, kan det som nämnts inte skapa någon som helst form av direkt rörelse eller reaktion. Men då ju själva tillvaron i det dagliga livet är detsamma som upplevelsen av en hel ocean av reaktioner av olika energiers möten med varandra, är det tydligt för oss att det mellan det levande väsendets övermedvetande och de yttre energierna måste existera ett område, i vilket

⁵⁹ Övermedvetandets alla detaljer är uppbyggda av moderenergin. Denna energi är omanifesterad till sin natur, är evigt den samma, och kan därför inte i renodlad eller odelad form användas av jaget för någon skapande aktivitet, just på grund av denna oföränderlighet. Moderenergin deltar indirekt i skapelsen i uppdelad, men ändå övergripande, form. Det är ju moderenergin delvisa identitet med det omanifesterade jaget och dess funktion som varande källan till de sex grundenergierna, som ligger till grund för dessa energiers skapande verksamhet. Det är med andra ord, moderenergin omanifesterade del, dennas delvisa identitet med jaget, som gör att jaget kan använda moderenergin som en ”hand”, med vilken jaget ingriper och påverkar energiflödet i sin skapelseprocess via handens ”fingrar” – grundenergierna. Detta i intimt samarbete med jagets urbegär.

Moderenergin stabiliserande förmåga, dess för övermedvetandets vidkommande konstituerande ”inåtriktade kapacitet”, används för upprätthållandet av X2:s struktur och funktion. Detta *samtidigt* som moderenergin utgör källan till de sex grundenergierna genom sin utåtgående kraft, emanationen. Denna emanation möjliggör moderenergin uppdelning i sex differentierade versioner av sig själv i X3: instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minnesenergin, där varje grundenergi har sitt specifika funktions- och manifestationssätt, sina specifika egenskaper och kvaliteter.

Det är alltså de sex grundenergierna, vilka går i ett livsbetingande kretslopp både på individ- och spiralkretslopps nivå, som kan ge jaget en skiftande och varierande livsupplevelse genom dessa energiers olika styrkegrader och genomslagskraft, specifika egenskaper och kvaliteter eller ”specialområden”. Det är också grundenergiernas kretslopp – där varje energi utgör den dominerande energin på ett av de sex tillvaroplanen i spiralkretsloppet – som gör att jagets livsupplevelse i all evighet koloreras, skiftar karaktär och aldrig sinar i sin variationsrikedom. Varje fullbordat kretslopp avlöses av ett nytt kretslopp. Denna kosmiska spiralkretsloppsprincip är evig till sin natur.

Angående grundenergiernas kretslopp och spiralkretsloppsprincipen eviga fortsättning, se Martinus symbol 12 ”Grundenergiernas kombinationer” [Symbol 12 \(martinus.dk\)](#) och symbol 14 ”Det kosmiska spiralkretsloppet 1” [Symbol 14 \(martinus.dk\)](#)

jagets bundna krafter kan komma till utlösning, bli till rörelse eller energi och därmed komma i beröring med de yttre krafterna, varigenom de reaktioner kan uppstå som vi kallar 'tankar', 'sinnesintryck', 'manifestation' eller 'skapelse', och som blir till den samlade upplevelsen av livet. Det är detta område som vi redan känner till under beteckningen 'undermedvetandet'." (*Livets Bog* del 3, st. 945)

Konklusion gällande livsupplevelses manifestationsområde

Upplevelsen av livet äger alltså rum i den delen av det levande väsendet som Martinus benämner undermedvetandet eller X3. Detta område kan jämföras med Plotinos själ, dvs. det område under Världssjälen, där varje individs själsliga struktur ligger till grund för livsupplevelsen. Hos Martinus är undermedvetandeområdet, X3, det samma som individens själ i enlighet med hans X-analyser. Denna själ har sex grundenergier, med var sin "specialkompetens", till sitt förfogande för skapandet av organismer och medvetande. Alla grundenergierna eller undermedvetandeenergierna, är utlöpare från moderenergin i X2. Dessa energier är återigen instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne.

Lite förenklat kan man säga att instinkt, tyngd och känslöenergierna i huvudsak är ansvariga för skapandet av organismer och att intelligens, intuition och minnesenergierna är huvudansvariga för skapandet av medvetandet. Man skulle också, som Svend Åge Rossen gör i sin bok *Martinus Verdensbillede*, kunna kalla tyngd- och känslöenergin för dynamiska energier och de resterande fyra energierna, instinkt, intelligens, intuition och minnesenergierna, för konstruktiva energier.⁶⁰

Det är tyngd- och känslöenergin som utgör organismernas materiella underlag, skriver Rossen, medan instinkt, intelligens, intuition och minnesenergierna utgör kroppens förmåelse- och skaparförmåga.

"Kropparnas form och funktioner, och den speciella förmåelse- och skaparförmåga som ger individen dess förhållande till omvärlden, beror på de konstruktiva energierna: instinkt, intelligens, intuition och minnesenergin. Alla sex energierna bidrar mer eller mindre till kroppens form och funktion." (Rossen s. 89. Min översättning.)

Alla inkommande energier går från individens undermedvetande i X3, från dess dagsmedvetande via nattmedvetande⁶¹ till ödeselementet i X2, där tidigare gjorda erfarenheter

⁶⁰ Se Rossen *Martinus Verdensbillede - Et idéhistorisk studie* (2008) s. 86

⁶¹ Nattmedvetandet är alltså ett upplevelsetillstånd som väsendet befinner sig i när dess fysiska kropp är satt ur funktion, befinner sig i vila. Då sker väsendets upplevelse på det så kallade 'andliga planet', som finns bortom det fysiska upplevelseplanet. Men då väsendets minnestillstånd på det fysiska planet inte är avsett att överföra minnena från nattmedvetandet till dagsmedvetandet, har väsendena på detta plan inget minne av sina upplevelser under nattmedvetandet. De icke färdiga eller kosmiskt ännu medvetlösa människorna tror därför felaktigt att de under nattmedvetandet är medvetlösa. Det är därför som tvivlet på det levande väsendets odödlighet uppstår, när de ser att ett medväsendes fysiska kropp blivit ett 'lik'. De förstår inte att det levande väsendet kan leva utan

finns lagrade, och slutligen ”in i” jaget, X1. Det är genom dessa talangkärnor eller tidigare gjorda erfarenheter, både psykiska och fysiska, som de inkommande energierna av jaget kan jämföras, ”vägas” och ”mätas”, innan en utgående reaktion eller svar kan presenteras inför omgivning av jaget.

Urgrunden – Gud bortom Gud

Hos Mäster Eckhart är Gudomens urgrund höjt över alla begrepp, alla kvalitativa och kvantitativa distinktioner. Urgrunden är bortom tankens kategorier. Gudomen är inte ett objekt, ett ting eller något sammansatt. Gudomen är ETT. Ur denna Etthet framträder eller kommer Gud, den treenige.

Hans Hofs tankar om Eckharts definition av begreppen Gudomen och Gud

Guds grund:

Det ena, som är höjt över alla tal och därmed över alla distinktioner och relationer, är den tillvarons urgrund, ur vilken t.o.m. Gud – den treenige – kommer. Det är Guds grund, det som gör Gud till Gud. Eckhart skiljer alltså mellan Gud och den gudomliga urgrunden och kallar denna urgrund för ’Gudomen’ (’Gottheit’).

Kvantitativt sett kan man inte tillägga Gudomen något som den inte har. Gud är ’enkel’, ’enkelhet’, ’odelad’ och ’odelbar’.

”Gud är alltigenom ETT, utan något som helst annat.” Det betyder, att Gudomen, till skillnad från allt skapat, inte är något ’sammansatt’. Inte heller *kvalitativt* kan man tillägga Gud något: Det ena är ’utan alla sätt och egenskaper.’ (Die deutschen Werke 1, 44).

Gud är – i sin urgrund – utan egenskaper, omöjlig att fatta i bilder, utanför alla språkets och tankens kategorier. Eckhart specialuttryck för denna Guds oåtkomlighet för kunskap och språk är ordet ’ren’:

”Gudomen är ett ’rent’ ETT; gudomen är ’Själva Renheten’ eller ’den första Renheten’. ETT är något RENARE än godhet och sanning. Godhet och sanning (som egenskaper hos Gudomen) tillägger (Gud) något, de gör ett tillägg i *tanken*. Då man föreställer sig detta, då blir det ett tillägg. ’ETT’ däremot tillägger inte (Gud) något.” (Die deutschen Werke 1, 361)

Även det religiösa språket om en personlig och treenig Gud, ja, en Gud överhuvud måste tystna inför det utsägliga, som är tillvarons urgrund. Gudomen, den gudomliga urgrunden, är

’varken fader eller son eller helig ande’. Gudomen är ’en icke-person’ ja t.o.m. ’en icke-gud.’ (Hof, s.179)

Hans Hof fortsätter sin analys av Eckharts tankegångar om Gudomen och Gud på följande sätt:

fysisk organism. De känner ju inte till sitt eget odödliga jag och det lika odödliga övermedvetande som detta jag är identiskt med.” (Den eviga världsbilden del 1 st. 6.10)

- 1) Tillvarons gudomliga grund är något annat än det vi vanligen menar, när vi talar om Gud.
- 2) Om tillvarons gudomliga grund kan man inte påstå något.
- 3) De påståenden om Gud och Gudomen, i vilka mystiker tolkar sin erfarenhet, handlar inte bara om Gud utan på samma gång om förhållandet mellan Gud och människans själ.
- 4) När vi talar om Gud och ger honom bestämda egenskaper, då rör vi oss ännu med *föreställd* Gud, intellektets Gud. Men i verkligheten – den som mystikern upplever – är Gud DET ENA, det rena, nakna, utsägliga – urgrunden. På detta sätt kommer Eckhart att skilja mellan *Gud* och *Gudomen*. Gud kan vi föreställa oss – som en personlig makt – och hans verkningar kan vi erfara. Gudomen, i vilken allt vad föreställd och empiriskt gripbart Gud har sin rot, är bortom alla föreställningar och varseblivningar. (Hof s. 180)

Gud och Gudomen

På följande sätt uttrycker sig Eckhart om denna ”tudelning” eller begreppsliga dikotomi – Gudomen och Gud:

”Nu vill jag säga något som jag aldrig förut sagt: Gud och Gudomen är mer skilda åt än himmel och jord.

Gudomen är ’Gud i hans *enhet*, i hans enhetlighet . . . i hans *öken*, i hans egen *grund* . . . Gud i hans *Gudom* och i hans ägande av sin egen natur.

Gud är det som väller fram ur Gudomens grund: ”Det som är ETT, det håller sig allra bäst helt och allena för sig själv. Därför är enheten hos Gud och håller Gud samman och gör inga tillägg. Där (i enheten) sitter han i sitt allra egnaste, i sitt *vara*, helt i sig själv, aldrig utanför sig själv. *Men där han smälter, där smälter han ut (ur sig själv). Hans utsmältande är hans godhet. . .* Denna godhet, som strömmar fram ur Gudomen såsom ur en källa, är den treenige Guden; fadern-skaparen, sonen-frälsaren och anden-kärleken.” (Hof s. 181)

Hos Eckhart finns det alltså en *verkande* Gud, om vilken vi kan göra oss en föreställning. Denna Gud är transcendent i förhållande till den tänkande, kännande, genom sinnena verkande människan.

”Men bortom denne transcendent Gud upplever Eckhart ännu en transcendens, den egentliga TRANSCENDENSEN, som är både Guds och den mänskliga tillvarons urgrund – bortom erfarenhet i tid och rum och bortom alla föreställningar och begrepp. Den *Gud*, som visar sig för och verkar i människa, är alltid ’klädd’ – i bilder, föreställningar och begrepp. *Gudomen* däremot är ’ohöljd’, ’naken’ och ’oberörd’.” (Hof s.181)

Ja, här talar Eckhart om Gud *bortom* Gud – Gudomen.

Gud verkar, Gudomen verkar inte

Mäster Eckhart om den icke-verkande Gudomen:

”Gudomen har överhuvud ingenting att verka, i den finns ingen verksamhet, den har aldrig `kikat` ut (från sin fördoldhet) efter någon verksamhet. Gud och Gudomen är åtskilda – just som verkande och ickeverkande.”

”I det innersta . . . i grunden är en enhetlig (’enfaldig’) stillhet, som vilar orörlig i sig själv; av denna orörlighet sätts emellertid allting i rörelse⁶² och av den får alla de, som begåvats med förnuft och lever i sig själva (d.v.s. lever styrda inifrån = styrda av sitt förnuft), motta de för dem utmärkande sätten att leva.”

”Att Gud är Gud, det är han på grund av sin orörliga avskildhet, och från denna kommer hans renhet, hans enhet och hans oföränderlighet.” (Hof s. 181)

”Gud är Ingenting; inte så (att förstå) som vore han utan vara. Fastmer är han varken det ena eller det andra av det som man kan påstå något om - *han är ett vara över allt vara*. Han är ett vara, som inte är bestämt av några kategorier (ein weiseloses Sein).” (Hof s. 182)

En av de formuleringar som jag har fastnat för hos Eckhart när han talar Gudomen är: ”*Intets intet*”. Om denna formulering skriver Hans Hof följande:

”I formeln ’intets intet’ står det första ’intet’ för den absoluta tomhet på allt innehåll som utmärker mystikens medvetande i den mystiska upplevelsen av Gudomen. Med det andra ’intet’ – ’intets intet’ – förstår Eckhart Gudomen själv. Den är inte någonting, den är ’intet’.” (Hof s. 183)

Denna formulering hittar till själva kärnan av Gudomen och upplevelsen av denne på ett genialt sätt. Allt beskrivet med endast två ord – ’intets intet’. Eckhart talar här om upplevelsens tomhet på innehåll och om Gudomen som man inte kan beskriva med ord eller förstå med tanken: den apofatiska teologins absoluta mörker. Gudomen upplevs, genom sin omanifesterade natur, som ett mörker, ett ”intet”. Ett ”intet” som *inte* är ett ingenting, utan ett *levande* något som är.

Gudsmötets förutsättning – ett tomt medvetande

Vad menar då Eckhart att vi ska göra för att kunna uppleva detta skenbara intet? Går det överhuvud taget? Ja, det är enligt Eckhart möjligt att möta eller uppleva Gudom genom att vi tömmer sinnet på objektbestämd kunskap; att vi tömmer medvetandet på allt innehåll:

”Det enda möjliga sättet att lära känna denne Guds över allt upphöjda verklighet är den mystiska upplevelsen, som äger rum i ett medvetande som tömts på all objektbestämd kunskap, d.v.s. ett medvetande om ingenting: Gud är ett väsen av sådant slag att man inte får kunskap om det på annat sätt än med (hjälp av) ingenting. Med ingenting – hur då? Jo, man avstår från alla medel (=

⁶² ”Eckhart: ... av denna orörlighet sätts emellertid allting i rörelse...” Detta påstående från Eckharts sida stämmer i hög grad överensstämmer med det Martinus skriver 11 i stycke i *Den intellektualiserade kristendomen*. Där talar Martinus om den nya glorians framträdande i guldglorian, om ande och medvetandets uppkomst, rörelsens start och upprätthållande genom kristusväsendenas kosmiska talangkärnor.

som att tänka). När så människans tanke (medvetande) inte längre kan vidröras av något objekt, då först rör människan vid Gud.” (Hof s. 182)

Eckhart kommer så med följande uttalande om Intets intet:

”Om Gud varken är godhet eller verklighet eller sanning eller någon, vad är han då? Han är ett *intets intet* (nihtes niht), han är varken det eller detta”. (Hof s. 183)

Med det första ’intet’ menar Eckhart, som tidigare nämnts, den tomheten på allt innehåll som utmärker mystikens medvetande i den mystiska upplevelsen av Gudomen. Med det andra ’intets intet’, menar Eckhart Gudomen själv. Det är inte någonting, det är ’intet’. Eckhart menar att Gudomen är ett blott och bart, rent och klart ETT, avskilt från all tvåhet.

”I detta Ena ska vi evigt försjunka från ingenting till ingenting”. (Hof s. 183)

Formuleringen ’från ingenting till ingenting’ uttrycker ett medvetande som är tömt på allt objektbestämt innehåll. Det är endast så vi kan uppleva den gudomliga grunden, enligt Eckhart. Han menar, att den mystiska upplevelsen av Gudomen ”inte innebär att vi från det tömda medvetandet – ’ingenting’-medvetandet – kommer till medvetande om något utan att vi kommer till medvetande om ingenting och *att* detta ’faktiska’ ingenting är Gudomen.” (Hof s. 183)

Gud i människan

Hos Eckhart är Gud transcendent i dubbel bemärkelse. Gud är bortom det mänskliga tid- och rumstänkandet, dess metafysiska begränsningar. Och vidare är Gud som varande urgrunden transcendent i den mening att denna gudomliga urgrund finns bortom Gud.

Men *var* är det då, enligt Eckhart, möjligt att möta eller uppleva detta transcendentia något om är, det Ena? Här hänvisar oss Eckhart till människan själ eller medvetande. Han skriver:

”Där Gud är, där är själen. Och där själen är, där är Gud”

”I den mån Gud är Gud . . . så är Gud i egentlig mening Gud endast och allenast i själen.”

”Själen är Guds enda och rätta element”. (Hof s. 184)

Gudsfödelsen

För Eckhart är gudsfödelsen en evigt pågående emanation, utflöde, i Gud. Genom denna inre process i Gud, bli Gud medveten om sig själv. Dvs. då blir, enligt min förståelse, den opersonliga, objektiva urgrunden, detta ”ingenting”, ”intet”, genom denna födelse ett tänkande, upplevande och kommunicerande subjekt.

Här återknyter jag till stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*, där Martinus talar om en ny glorias framträdande i guldglorian.⁶³ Denna nya gloria är början på ande, tankestoff,

⁶³ Guds medvetande består av samtliga livsenheters livsupplevelser, möjliggjorda genom deras individuella jagenheter.

skapat och upprätthållet genom kristusväsendenas kosmiska talangkärnor.⁶⁴ Hos Martinus är ande synonymt med medvetande.

Enligt Eckhart, upplever Gud sig själv i människans själ, i människans innersta: ”Själens är Guds enda och rätta element”. Detta innersta är lika med Gud själv. Gud upplever sig själv genom sig själv, i sig själv.

Eckhart frågar sig följande:

”Hur föder Gud fadern sin son i själen? (Jo) . . . alltigenom på samma sätt som han föder i evigheten, varken mer eller mindre”. Hof s. 184)

Eckhart skriver vidare att Guds verksamhet går ut på att vi ska vara den enfödde Sonen. I denna Son inkarnerar Gud all sin makt, sin gudomliga natur och allt skapat. I själens djup, när allt har tystnat och allt är stilla, kan man förnimma det som Gud föder – sig själv och sitt självmedvetande. Guds födelsen är det samma hos Gud och i själen, då Gud *är* själen. Samma enhet som utmärker förhållandet mellan Fader och Son i Gud – ”Gud är ett” – utmärker förhållandet mellan Gud och själen.

”Fadern föder utan uppehåll Sonen. Och jag påstår ännu mer: han föder mig som sin Son och som just samme Son. Och ytterligare säger jag: *han föder mig icke endast som sin Son; han föder mig som sig och sig som mig och mig som sitt väsen och sin natur*. I den innersta källan, där flödar jag ut i den Heliga Ande; där är *ett* liv och *ett* väsen och *ett* verk. Allt vad Gud verkar, det är ett; därför föder han mig som sin Son utan varje åtskillnad.” (Hof s. 184)

Enligt Eckhart kan mystikern i djupet av sin själ tränga in i urgrunden, i Gud bortom Gud. Där finns ingen separation, ingen tvåhet. På samma sätt som en spegel i botten på ett kärl reflekterar solljuset, skriver Eckhart, på samma sätt reflekterar själen Gud. Spegeln är inte solstrålarna och själen är inte Gud.

”Gud är i själen med sin natur, med sitt väsen och med sin Gudom, och dock är Han inte själen. Själens återstrålning är, då det sker i Gud, egentligen också Gud, men dock är själen vad den är. Gud blir ’Gud’, när de skapade varelserna uttalar Gud (= talar om Gud): då blir Gud till.” (Hof s. 184)

Intressant här, är att Eckhart poängterar att Gud och själen är två skilda ting: [...] ”och dock är Han inte själen.”

Själen reflekterar eller återstrålar Guds väsen, som Eckhart skriver. Det är så nära inpå Gud det går att komma: själens återstrålning av Gud. Guds väsen är Guds väsen – Ettheten. Själens och övriga ”beståndsdelar” i den gudomliga skaparstrukturen, X2, utgör Guds återstrålning ”redskap” för gestaltandet av detta singulära väsens inneboende vilja till liv och manifestation i X3-området.

⁶⁴ En evig, automatiserad förmåga att hålla i gång rörelsen genom dessa väsens kosmiska talangkärnor, vilken är själva grundförutsättningen för upplevelsen av kontrasterande rörelsearter eller rörelsekombinationer.

Eckhart frågar sig varför alla människor talar om Gud och inte om Gudomen. På denna fråga svarar han följande:

”Allt det som är i Gudomen är enheten, och därom kan man icke tala. Gud verkar, Gudomen verkar icke, den har heller ingenting att verka, i den är intet verk: den har aldrig ’kikat ut’ efter någon handling. Gud och Gudomen är skilda som handling och icke handling.” (Hof s. 185)

Det Ena är ETT. I detta Etthet finns inga kontraster, distinktioner eller åtskillnader. I denna egenartade urgrund finns Gud. Gudomen blir en skapande och upplevande Gud genom den (av Mäster Eckhart omtalade) kosmiska principen: Sonfödelser. Guds skapande verksamhet utlöses genom Sonen eller den treeniga principen X1, X2 och X3. Här är (enligt min hypotes) X1 lika med Sonen, det medvetna subjektet, vilken genom sin skapar- och upplevelseförmåga, X2, frambringar organismerna och tingen i den skapade världen, X3.

Enligt Martinus skapas livsupplevelsen genom mötet mellan livsenheternas energier och Guds energier – den omgivande naturen. Genom detta energimöte uppstår X1:s, jagets, medvetna iakttagandet av den skapade, illusoriska verkligheten, X3, både hos livsenheten och hos Gud. Martinus skriver i texten till symbolförklaringen till symbol 11 att

” . . . det utgår en stråle från varje mikrojag och att det utgår strålar från makrojaget, som här i detta fall skall uppfattas som Gudomens jag. Vi ser att dessa båda strålutlösningar går i riktning mot varandra. Där dessa båda former av energiutlösning möter varandra, uppstår skapandet och därmed livsupplevelsen och manifestationen.” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.34)

Livsenheternas medvetna iakttagande bygger på varje livsenhets delaktighet i Guds odelbara jag. Varje livsenhet är organiskt förenade med Gudomens jag, från vilket de är oskiljaktiga. Då livsenheterna inte har ett eget självständigt jag, har de en *individuell förnimmelse* av Guds jag. Livsenheterna får denna jagförnimmelse genom en *individualiseringsprocess* i X2. Där finns de ”redskap” som möjliggör för Gudomen att ”spalta” eller ”dela upp” sitt jag i myriader av mindre jagheter.⁶⁵

Angående varje jagenhets eviga individualitet skriver Martinus följande:

”Vårt jag är inte som vattendroppen en jag-lös och skapad detalj, som är underkastad början och avslutning. Vårt jag är ju i kraft av den mellersta av den treeniga principen, X2, garanterat evig individualitet. Alla levande väsens jag

⁶⁵ ”För att detta ’något’ [Gudomen] ska kunna framträda som ’den ende’ och ’de många’ [livsenheterna], utan vilket tillstånd varje levande väsens existens skulle vara en total omöjlighet, existerar alltså principen ’X2’. Denna princip har redan berörts i symbol nr 9 och är här symboliserad med en violett skiva, i vilken det finns en stor öppning i mitten och många mindre öppningar ute i symbolens kant. Om vi nu lägger den violetta skivan över den vita skivan, blir denna synlig genom den stora öppningen i mitten och de små öppningarna ute i symbolens kant. Den vita skivan sedd genom den stora öppningen symboliserar makrojaget i det levande väsendet, medan samma skiva sedd genom de små öppningarna symboliserar jagen i organismens mikroväsen.

På symbol nr 11 ser vi alltså detta ’något’ eller makrojag symboliserat med det vita fältet i mitten, medan mikrojagen i organismen är symboliserade med de små vita fälten ute i symbolens kant.” (*Den eviga världsbilden* del 1, symbol 11, st. 11.34)

utgör tillsammans Guds jag, och är bara åtskilda och markerade genom Guds X2.” (“Himmelriket eller det kosmiska livstemplet” *Kosmos* nr 7/2018)

Det är i det kosmiska energihavet som Gudomens och livsenheternas livsupplevelse blir ett faktum. Det sker, såsom Martinus beskriver det ovan, genom mötet mellan naturens energier (Gud) och livsenheternas energier (Guds upplevelseredskap). Guds innersta väsen, 0X eller världsjaget, berörs inte av denna energiutveckling. 0X vilar i sig själv, i sitt evigt balanserade urtillstånd bortom skapelse eller rörelseaktivitet, bortom tid och rum. 0X utgör genom sin vilande inaktivitet ett opersonligt, objektivt något som är. Gudomen, som skapande och upplevande *subjekt*, kommer till uttryck genom jaget i den treeniga principen, X1, och skapar- och upplevelseförmåga, X2, och det skapade, X3.

När det gäller min hypotes om den existentiella och funktionella skillnaden mellan 0X och X1, lutar jag mig återigen mot Mäster Eckharts utsaga:

”Gud verkar, Gudomen verkar icke, den har heller ingenting att verka, i den är intet verk: den har aldrig ’kikat ut’ efter någon handling. Gud och Gudomen är skilda som handling och icke handling.”

Summa summarum:

Gudomen, 0X – icke handling.

Gud, X1 – handling.

Gudomen, 0X, världsjaget - existensen som helhet.

Gud, X1 – skaparen och upplevaren av helheten i detaljerad form genom X2 och X3. Här utgör urbegäret jagets eviga motivationsfaktor och moderenergin jagets eviga energifaktor.

X2: skapar- och upplevelseförmågan, övermedvetandet, moderenergin, de kosmiska skaparprinciperna, ödeselementet, moderkärnans två poler, spiralcentra, den högsta elden.

X3: det skapade, undermedvetandet, de sex grundenergierna, timliga organismer och ting, energiomsättningens och livsupplevelsens domän.

Den treeniga principen X1, X2 och X3 utgör livsmysteriets lösning.

När det gäller 0X och X1 är det återigen *inte* en fråga om två jag. Det finns bara *ett* odelbart jag, Gudomens jag. Däremot sker Gudomens livsupplevelse genom Gud, den verkande principen. Det är denna ”del” av Gudomens jag som konstant föder Sonen, livsenheten. Mäster Eckhart benämner, som tidigare nämnts, denna eviga födelseprocess i själen ”Gudsfödelsen i människan”.⁶⁶ Här uppstår Guds medvetenhet om sig själv, vilket också

⁶⁶ Min hypotes är att det är *samma födelse* som Martinus beskriver i stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen* när han talar om den nya glorians framträdande i guldglorian, vilken är början på ande eller medvetande (hos Martinus är som bekant ande det samma som medvetande). Det är i, eller genom, denna nya gloria som rörelsen, tankestoffet och därmed *varje livsenhets medvetande* hålls i gång via kristusväsendenas

innebär livsenheternas medvetenhet om sig själva. Utan Gud, inget liv eller medvetande. Utan livsenheterna, inget medvetet liv för Gud.

Min hypotes är att det är samma födelse som Martinus beskriver i stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*, när han talar om den nya glorians framträdande i guldglorian, vilken är början på ande eller medvetande (hos Martinus är som bekant ande det samma som medvetande). Det är i, eller genom, denna nya gloria som rörelsen, tankestoffet – medvetandet, hålls i gång via kristusväsendenas rörelseskapande aktiviteter.

Martinus symbol nr 49 – ”Mikrokosmiskt stjärnsystem. Organisk atomvärld”

Genom rörelsen skapas alltså den materia som våra tankar är uppbyggda av: den strålformiga materien. Den materien utgörs av levande, diskarnerade väsen på det andliga planet. Detta är något Martinus kortfattat beskriver i *Den eviga världsbilden* del 5.

Dessa diskarnerade väsen har ingen fysisk kropp. De utgör ett elektriskt kraftfält, som vi genom vårt tankar eller tänkande använder oss av i våra dagliga liv. Hur denna process går till, går lite utanför denna artikels ramar. Därför hänvisar jag den intresserade till Martinus egna texter.

Men en kortare beskrivning av den materia som vi använder oss av för vår tankeverksamhet, ”andlig materia” och ”kraftmateria”, finner vi i symbolförklaringen till symbol 49 - ”Mikrokosmiskt stjärnsystem. Organisk atomvärld” i *Den eviga världsbilden* del 5, stycke 49.4 och 49.5:

Stycke 49.4

”Symbolen visar ett system med solar och planeter nere i vår organism som består av olika materier, vilka alla framträder i form av stjärndimor.

Dessa stjärndimor finns inte på det fysiska planet. På ett sätt är de faktiskt fysiska, för det fysiska fortsätter ju i oändlighet, det kommer aldrig till ett slut. Men detta ligger fullständigt utanför det vi kan uppleva. Vi kan enbart uppleva verkningarna av dessa ting. Stjärndimmorna på symbolen har så att säga övergått till att vara ’andlig materia’. Denna materia är den första graden eller den grövsta graden av ’andlig materia’, därför att väsendena här är fysiska, de är inte diskarnerade. Man måste komma ihåg att den verkliga andliga materien består av diskarnerade väsen. I princip visar symbolen inkarnerade väsen, alltså väsen med fysiska kroppar.

Den verkliga andliga materien, som vi använder till våra tankar, till att tänka med och till att forma idéer med osv., består av diskarnerade väsen. De har inte någon fysisk kropp, de finns på det andliga planet. Det är dessa diskarnerade väsen som är material för våra tankar. När vi kan forma en idé eller skapa en

kosmiska talangkärnor. Dessa kosmiska talangkärnor utgör eviga ”organ” i Guds ödeselment, med vilka kristusväsendena upprätthåller hela livsprocessen, genom sin *aldrig upphörande* rörelseskapande verksamhet.

fantasibild och därefter bringa den vidare till den fysiska materien, sker det från dessa diskarnerade mikroväsen. De bildar den andliga materien och lystrar alltså till vårt medvetande, så att tankar och idéer kan föras vidare till den 'andliga materia' som är fysiskt inkarnerad. De fysiskt inkarnerade mikroväsendena bildar 'kraftmateria', medan de diskarnerade mikroväsendena bildar 'tankemateria'."

Stycke 49.5

"Stjärnvärldens mysterium – all materia är tomrum och partiklar.

Stjärnvärldens partiklar och tomrum som organ och funktioner i makrokosmiska väsen.

Mikrokosmiska partiklar och tomrum som organ och funktioner i mellankosmiska väsen.

Mikrokosmiska partiklars mikrokosmiska partiklar och tomrum eller materiens eller ämnenas partiklar och tomrum utgör grov 'andlig materia'. Den kan inte förnimmas med de fysiska sinnen. Den kan enbart uppfattas genom sina verkningar. Denna materia måste dock skiljas från den verkliga andliga materien, som utgörs av dessa mikroväsen i diskarnerat och frigjort tillstånd. Det är denna sistnämnda materia som utgör de levande väsendenas högre medvetandemateria. Denna materia lystrar direkt till tanken på det andliga planet, medan den förstnämnda närmast är att betrakta som 'kraftmateria'. Således kommer det levande väsendet, vilket här vill säga den fullkomliga människan, att behärska sin organism uteslutande genom sin tankemateria och dess anknytning till kraftmaterien."

<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symbol-45-100/symbol-49/index.html>

- 1) Allt i världsalltet är genomfört levande och består av livsenheter och deras skapande verksamhet.
- 2) All skapande verksamhet utgår från ett eller flera jags verksamhet i en eller annan form.
- 3) Den minsta byggstenen i världsallt utgörs av *livsenheter* eller *levande väsen*. Det betyder alltså att våra tankar eller tankestoff är uppbyggda av levande mikrokosmiska väsen.

Martinus är sparsam med ytterligare förklaringar av begreppen "andlig materia" och "kraftmateria". En överblick över dessa mikrokosmiska väsens placering spiralkretsloppet får vi på symbol 14 "Det kosmiska spiralkretsloppet 1" och symbol 76 "Det kosmiska spiralkretsloppet 2. Den ofullkomliga människan".

<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloeversikt/symbol-14/index.html>
<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symbol-45-100/symbol-76/index.html>

Att bli kysst av Gudomen

Jag vill avsluta kapitlet om Mäster Eckharts syn på Gudomen respektive Gud, med att återge några rader ur predikan nr 9 – ”Han har behagat Gud i sina dagar”. Där talar Eckhart bland annat om en kraft i själen och detta att bli kysst av Gud.⁶⁷ Han skriver följande:

”Jag har talat om en kraft i själen: i sitt första utgående griper den icke Gud i den mån han är god, den griper heller icke Gud i den mån han är sanningen: den tränger sig in till grunden och söker vidare och griper Gud i hans enhet och i hans ödemark; den griper Gud i hans öken och i hans egen grund. Därför låter den sig icke nöja med något, den söker vidare efter vad det innebär att Gud är i sin Gudom och i sin egen natur. Nu säger man att ingen enhet är större än den att de tre personerna är *en* Gud. Därefter – så säger man – är ingen enhet större än den mellan Gud och själen. Om själen mottager en kyss från Gudomen, då befinner den sig i hel fullkomlighet och i salighet; då omfamnas den av enheten.

⁶⁷ Jag hade i 30-års åldern en mycket stark och livsavgörande gudsupplevelse, där jag, precis som Eckhart skriver i texten, blev kysst av Gud. Det är denna upplevelse som ligger till grund för mitt stora intresse att försöka förstå vem eller vad Gud är för något. Den upplevelsen låg också till grund för att jag fyra år senare, 1991, kom i kontakt med Martinus analyser. Likaså detta, att jag i en serie essäer jämför Martinus syn på Gudomen med ett flertal framträdande mystiker genom tiderna, kan tillskrivas denna gudsupplevelse. Dessa texter, *Martinus, mystiken och Gudomens innersta vara*, finns publicerade på kosmologipoddens hemsida under fliken ”Artiklar”. [Kosmologipodden – Podcast, blogg och filmer om livsfrågor utifrån den danske författaren Martinus andliga verk](#)

Om min gudsupplevelse har jag skrivit i antologin *Polförvandlingen i vardagen* (2009) och i den danska tidskriften *Den ny verdensimpuls* nr 2/2007. Likaså samtalar jag med författaren och skådespelaren Per Ragnar om min upplevelse i podden *Med kosmologin som livsgrammatik*. [Avsnitt 5 Med kosmologin som livsgrammatik. Samtal med Per Ragnar och Lars Palerius – Kosmologipodden](#)

Ett gudsmöte

Att det existerar ett sådant möte med Gud, ett sådant upplevelsetillstånd där Gud kysser själen, har jag med andra ord en egen erfarenhet av. Denna upplevelse representerar utan tvekan den verkliga innebörden i detta ”att komma hem”. Den innebär att i det ögonblick Gud kysser dig - vilket enligt min mening är detsamma som det extatiska mötet med den energiform som Martinus benämner ”den högsta elden” eller Guds kärleksenergi, vilken nu med full kraft strömmar ut ur Gudomen: ett mörker som är dolt av överflödande ljus, och går rakt in i din själs djupaste regioner: själens grund – befinner du dig i fullständig, total kontakt med Guds själsliga grund. Kraften i kärleksenergin var så kolossal, att det kändes som jag var på väg att sprängas i tusen bitar i en orgastisk extas utan motstycke. Detta möte med Gud, denna extas, detta att bli kysst av denne, utgör den högsta lycka eller salighet som existerar. Då det djupast sett endast finns ett väsen i världsalltet, Gudomen, betyder det att i detta möte med Guds kärleksenergi möter Gud sig själv genom dig i sin absoluta renhet, i sin odelbara etthet, i sin själsliga grund. Detta gudsmöte är ett uttryck för Guds absoluta kärlek till sig själv och sitt upplevelseredskap – det levande väsendet eller Guds individuella, helt unika kopia av sig själv.

I det första berörandet, i vilket Gud har berört och berör själen såsom oskapad och oskapbar, då är själen genom Guds beröring lika ädel som Gud själv. Gud berör i enlighet med sig själv.” (*Predikningar* I s. 66, Artos bokförlag 1984)

Avslutningsvis:

Ett annat citat som mycket väl beskriver själva kärnan i den mystiska teologin – den personliga upplevelsen av Guds kärlekskraft, tillskrivs den franske teologen och mystikern Jean Gerson (1363–1429). Även han beskriver den gudomliga omfamningens eller kyssens centrala betydelse.

”Mystisk teologi är erfarenhetsmässigt vetande om Gud genom den förenande kärlekens omfamning.”

Kapitel 4

Gud föder sig själv i människans medvetande

I begynnelsen var Ordet

”1. I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud. 2. Det fanns i begynnelsen hos Gud. 3. Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till. 4. I Ordet var liv, och livet var människornas ljus. 5. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det.” (Joh. 1–5)

Med ovanstående rader inleds Johannesevangeliet. Hos Plotinos utgör Nous, Intellectet eller Förnuftet, den andra delen av hans tredelade kosmiska hierarki, Det är genom denna del som det Enas skaparimpulser förverkligas till skapade ting och händelser via Världssjälen ”ned” till Universum, vars organiska och oorganiska organismer och ting formas av den i universum ”innevarande” materien.⁶⁸

Om vi nu byter ut Ordet mot Intellectet, vilket enligt min mening är samma sak, lyder inledningsraderna som följer:

I begynnelsen fanns *Intellectet*, och Intellectet fanns hos Gud, och Intellectet var Gud. 2. Det fanns i begynnelsen hos Gud. 3. Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till.

⁶⁸ ”Vad är då ’materia’? Och vad är det som gör ’materia’ ’levande’? Som tidigare omtalats i Livets Bog, kan all materia föras tillbaka till de sex stora grundenergierna: *instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition* och *minne*. Dessa stora, fundamentala grundenergierna existerar som kraftkällor för det i varje väsen existerande jaget. Energierna är så nära förbundna med jaget att detta endast behöver önska, så sätts de genast i svängning, ja, till och med det minsta lilla mikroskopiska begär får dem att övergå i nya kombinationsförhållanden. Som jag redan har framhållit, befinner sig jaget på ’den gudomliga tronen’, fullständigt upphöjt över alla energier. Dessa ligger ju som tjänande krafter under jaget, avsedda att tas i bruk närhelst det passar in i jagets vara.” (*Livets Bog* del 2, st. 326)

Väljer vi i stället Martinus treeniga princip X1, X2 och X3 lyder inledningsraderna så som följer:

I begynnelsen fanns *skapar- och upplevelseförmågan* (X2), och skapar- och upplevelseförmågan (X2) fanns hos Gud, och skapar- och upplevelseförmågan (X2) var Gud. 2. Det fanns i begynnelsen hos Gud. 3. Allt blev till genom det, och utan det blev ingenting till av allt som finns till.

Det är genom Nous, Intellectet, eller skapar- och upplevelseförmågan, X2, som Gud skapar allt som existerar i den fysiska och andliga världen. Nous eller X2 är *inte* det samma som Guds väsen, utan utgör Guds evighets kropp, vilken hårbärgerar de oskapade energierna och de lika oskapade skaparprinciperna, samt jagets övriga livsbefrämjande ”attribut”.⁶⁹

I och med det här tankeexperimentet, där vi byter ut Ordet mot Nous eller skapar- och upplevelseförmågan, X2, är det enligt min mening inga svårigheter att förstå varför det är så viktig information som Martinus ger oss i stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen* angående uppkomsten av medvetandet och rörelsen. Han skriver där följande:

” [Utan jaget] finns det inte något levande väsen. Jag har därför kallat jaget `det levande` i det levande väsendet. Det existerar i detta tillstånd som absolut stillastående eller som `den fasta punkt` kring vilken allt i världsalltet rör sig. I denna guldgloria börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig om kulminerande ljus, och detta är början till det vi kallar `ande`. Med denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta igång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff. Men vi måste här förstå att ingen rörelse av något slag sätter igång. Den har pågått i all evighet. Den kan inte annat än pågå.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

Vad betyder då dessa rader? Varför är de enligt min mening så viktiga? Vad förklara texten för oss när det handlar om Gud och medvetandet och igång hållandet av rörelsen?

- 1) Jaget är det enda levande som existerar i tillvaron. Allt annat består av sju grundenergier: moderenergin, övermedvetandets energi, och de sex undermedvetandeenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Allt som finns i universum av atomer, celler, organ, organismer, planeter, solsystem och galaxer etc. är uppbyggt av dessa sju energier. Den fysiska så väl som den andliga världen, med dess oorganiska och organiska materia, är ett resultat av Guds användande av sin skaparförmåga, X2.
- 2) De sex undermedvetandeenergierna kommer till uttryck i manifesterad form som organismer och ting, genom ett obegränsat antal rörelsekombinationer, vilka genom impulser från X1 förändras till andra rörelsekombinationer. Manifestationsformerna kan varieras i det oändliga. Gud, eller X1, utgör dessa rörelsekombinationers initiala ”igångsättare” och ”upphovsperson”.

⁶⁹ Se symbol 16 – ”Evighetskroppen” [Symbol 16 \(martinus.dk\)](http://martinus.dk)

Den sjunde grundenergin, moderenergin,⁷⁰ är omanifesterad och därmed oföränderlig till sin natur. Genom sin oföränderlighet ingår den inte i ett kretslopp, liksom de sex undermedvetandeenergierna.⁷¹ Moderenergin utgör Gudomens medvetandeenergi. Genom denna energis uppdelning i sex differentierade uttrycksformer, upplever Gud, X1, livet i den tids- och rumsdimensionella världen, X3.

- 3) Moderenergin bygger upp X2, med sina skaparprinciper och övriga livsbefrämjande detaljer. Moderenergin förblir evigt det samma vad gäller prestanda och prestationsförmåga. Det är genom de sex undermedvetandeenergierna i X3 som Gudomen, genom X2-principens spiralcentra,⁷² kan åstadkomma den energimässiga cykliska förändring och variation av livsupplevelsen som ligger till grund för Gudomens eviga upplevelseförmåga.
- 4) Då Gudomens väsen evigt är det samma, samtidigt som Gudomens väsen *inte* är det samma som energierna (med undantag av urbegärets och moderenergens *delvisa* identitet med Gudomen, ur vilken de emanerar), är det följaktligen de sex undermedvetandeenergierna som är *kapacitetsmässigt* föränderliga. Det med andra ord genom dessa energiers föränderlighet som Gudomen, vad gäller genomslagskraften och dominansen vid varje manifestationsuttryck, upplever och formar livet i den rums- och tidsdimensionella världen.⁷³ Det är dessa sex energier som möjliggör livsupplevelsens

⁷⁰ Moderenergin kan inte användas för skapelse i X3-området i sin initiala form. Skapelsen i X3-området blir möjligt genom denna energis konvertering till de sex undermedvetandeenergierna. Moderenergin är all skapelsens energimässiga ur-källa.

⁷¹ Se Martinus symbol 12 "Grundenergiernas kombinationer" där Martinus har illustrerat varje grundenergis utvecklingscykel från ett latent stadie till ett kulminerande stadie och tillbaka till ett latent stadie. [Symbol 12 \(martinus.dk\)](http://martinus.dk)

Moderenergin kan inte användas för skapelse i X3-området i sin initiala, icke uppdelade form. Skapelsen i X3-området blir möjligt genom denna energis konvertering till de sex undermedvetandeenergierna. Moderenergin är all skapelsens energimässiga ur-källa. Det är vidare genom denna energi som Gudomen verkställer skapelsen av liv och livsupplevelse i mikro-, mellan- och makrokosmos.

⁷² "Vad gäller 'ödeselementet' eller övermedvetandets organ eller kropp är den sjunde grundenergin visserligen den bärande, men endast i kraft av ett intimt samspel med de övriga sex grundenergierna. I 'ödeselementet' finns nämligen ett centrum för var och en av de sex grundenergierna. I dessa centrum möter 'urbegäret' grundenergierna, och en organisation av dessa uppstår. Denna organisation framträder i form av en evigt fortsättande rytmisk rörelse. Det betyder att genom vart och ett av dessa centrum blir 'urbegärets' möte med grundenergin i fråga gradvis 'förstärkt' och 'förminskat'. Dettas möte blir alltså uttryck för ett 'minsta framträdande' och ett 'största framträdande'. Där mötet är i sitt 'minsta framträdande', blir jagets laborerande med energin i fråga latent, medan den alltid kulminerar där mötet är i sitt 'största framträdande'. Och här ser vi grunden till det förhållandet att det levande väsendets upplevelse av livet eller tillvaron är 'spiralformig'. Vi kommer därför att här i Livets Bog kalla dessa centrum för 'spiralcentrum'. (Livets Bog del 2, st. 533)

⁷³ Vad gäller Gudomens tids- och rumsdimensionella medvetande, se stycke 142 i *Den intellektualiserade kristendomen*.

ständigt varierande innehåll, med sina föränderliga formskapade organismer och ting, vilka oupphörligen manifesteras i tillvarons evigt skiftande scenerier.

- 5) Jaget har genom sin organiska anknytning till X2 (via urbegäret och moderenergin) en evig förmåga att skapa illusoriska, timliga utgåvor av sig själv - spegelbilder eller reflexer, i en aldrig sinande ström. X2 utgör en evig beståndsdel i den gudomliga skaparstrukturen.⁷⁴
- 6) Guds medvetande består enligt Martinus av alla levande väsens medvetanden. Det är dessa levande väsens samlade livsupplevelser som utgör Guds medvetande. I och med den treeniga principen, utgör varje existerande livsenhet (dvs. ett väsen med ett jag, en skapar- och upplevelseförmåga och något skapat) tekniskt sett en kopia av Guds treeniga, *funktionella* livsupplevelsestruktur, X1, X2, X3. Det är genom dessa treeniga livsenheter som Gud korresponderar med allt och alla och vice versa. Allt korresponderade väsen emellan, alla livsytringar, äger rum *inuti* det gudomliga allväsendet eller jaget. Det är alltså *inom* detta alltomfattande väsen som det skapade företeelserna ”vecklar ut sig” (som Plotinos uttrycker saken) och blir till upplevbara manifestationer och scenerier.⁷⁵

⁷⁴ X2 är ett av två sätt som Gudomen manifesterar sig på, genom den treeniga principens skapande verksamhet. Den andra sättet är X3, området där livsupplevelsen utspelar sig. Både X2 och X3 utgör i grunden det samma som X1: ett något som är - jagets signatur. Genom den treeniga principen kan vi betrakta Gud som skapare och upplevare utifrån tre skilda utgångspunkter: jaget, skaparförmågan och det skapade. Dessa tre företeelser utgör djupast sett *ett och det samma* – Gudomen eller X, tillika livsmysteriets lösning.

⁷⁵ Så här formulerar sig Martinus angående vår eviga individualitet, vilken skapar *varje* livsenhets personliga utgångspunkt:

”Vårt jag är inte som vattendroppen en jag-lös och skapad detalj, som är underkastad början och avslutning. Vårt jag är ju i kraft av den mellersta av den treeniga principen, X2, garanterad evig individualitet. Alla levande väsens jag utgör tillsammans Guds jag, och är bara åtskilda och markerade genom Guds X2. Vi kan därför, när all manifestation eller alla de skapade företeelserna har stängts ute, uppleva denna vårt jags individualitets identitet med evigheten, liksom Guds jag på samma sätt är identiskt med evigheten. Kulminationsupplevelsen av livet i den gudomliga världen är således upplevelsen av sin absoluta samhörighet, sin identitet, sitt varande ett med Gudomen bortom alla synliga former.” (”Himmelriket eller det kosmiska livstemplet” st.14, *Kosmos* 7/2018)

Rörelsens allavgörande betydelse för livsupplevelsens upprätthållande

Att den individuella livsupplevelsen över huvud taget är möjlig beror, enligt min mening, på den andra glorians framträdande i guldglorian.⁷⁶ I detta glittrande ljushav, genom den nya glorians ”uppkomst” (vilken alltså är början på medvetande), kan Gud genom sina kristusväsens talangkärnor för skapande av rörelse hålla rörelsen i gång i all evighet.⁷⁷

Kristusväsendena tillhör det tillvaroplan i spiralkretsloppet som härbärgerar Guds förnämsta skaparorgan. Min gissning är att de tillhör det fjärde tillvaroplanet, visdomsriket, där all skapande verksamhet kulminerar. Kristusväsendena befinner sig här på Guds egen utsiktspunkt. Ja, de utgör Guds egen utsiktspunkt, då ju Gud upplever den absoluta fullkomligheten, vad gäller utåtriktad skapande verksamhet, genom dessa högt utvecklade livsenheter.

Rörelsens betydelse för livsupplevelsen beskrivs på följande sätt av Martinus i *Livets Bog* del 3, bland annat genom något han kallar jagets ”vändning” av rörelsen eller energin:

”Denna strålgans, som således utgör hela vårt liv, vår manifestation, vår egen skapelse såväl som upplevelsen av andra väsens eller Gudomens skapelse, består uteslutande av ’rörelse’.⁷⁸ Där denna ’rörelse’ möter ett jag, blir den till upplevelse. Upplevelsen är å sin sida detsamma som medvetande. Men då ’rörelsen’ inte kan existera utan att representera ett sådant möte, måste ’rörelse’ och ’medvetande’ vara identiska. Och då ’medvetande’ är detsamma som ’liv’, måste ’rörelse’ och ’liv’ likaledes vara identiska. /---/ Rörelsen, vare sig den är fast, flytande eller gasformig, utgör det material varav själva medvetandet eller livet består. Allt utgör ’livssubstanser’.” (*Livets Bog* del 3, st. 821)

”Men dessa ’livssubstanser’ skulle aldrig kunna existera eller ha blivit till, om de inte samtidigt blivit åsatta ett jags stämpel. Det är denna jagstämpel på ’rörelsen’ som gör den identisk med eller förvandlar den till ’livsyttring’. Hur blir då denna ’stämpel’ åsatt ’rörelsen’? – Ja, vi har redan tidigare berört problemet. Denna ’stämpling’ av ’rörelsen’ är nämligen detsamma som den ’vändning’ eller ’vridning’ av ’rörelsen’ som alltid utan undantag äger rum vid dess möte eller beröring med jaget. Det är denna ’vändningsprocess’ som förvandlar alla ’intryck’ till ’uttryck’. ’Intrycken’ är ju upplevelsen av energiernas inåtgående rörelse i medvetandet, medan ’uttrycken’ är energiernas utåtgående rörelse från medvetandet, något som i allra högsta grad också bekräftar rörelsens identitet som ’liv’. Utan ’intryck’ och ’uttryck’ existerade det

⁷⁶ Se stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*.

⁷⁷ Rörelsen har för övriga aldrig börjat. Den har alltid funnits som ett kosmiskt perpetuum mobile i den självgenererande treeniga strukturen, med urbegäret som pådrivande faktor – jagets eviga längtan efter liv och livsupplevelse.

⁷⁸ Martinus beskriver rörelsen som ”livets förnämsta kännetecken”.

i verkligheten inte något liv. Ty vad är väl livet annat än ett jonglerande med intryck och uttryck?" (*Livets Bog* del 3, st. 822)

"Vi har nu kommit så långt i vår forskning att vi sett att jaget är en verklig realitet och att den innersta funktionen i varje levande väsen är detta jags 'vändning' av rörelsen eller energin. Då denna 'jag-vändning' av energierna är en absolut nödvändighet för varje form av livsupplevelse, blir den sålunda också en oundgänglig realitet i livets existens. Och vi skall därför kalla denna 'vändning' för 'livssubstans nr 6'." (*Livets Bog* del 3, st. 824)

"Nu får man inte tro att denna jagets 'vändning' av 'rörelsen' eller energin är av fullständigt samma slag som en gummibolls tillbakastudsande från en vägg eller mur som den kastas emot. Jaget är inte en 'död' mur, och 'rörelsens' bana fram till och tillbaka från jaget är inte alls så direkt och enkel som bollens rörelse fram till muren och tillbaka igen. Den utlöser ett 'havandeskap'. Vi står nämligen här inför den allra djupaste analysen av principen 'sexualitet', som i sin tur bildar fundamentet för allt som hör in under begreppet 'fortplantning' och varav arternas bestånd eller tingens existens återigen uteslutande beror. I jagets 'vändning' av en 'rörelse' eller energi upplever vi såväl en 'befruktning' och ett 'havandeskap' som en därpå följande 'födelse'. Genom vårt jags tilldragning och mottagande av en 'rörelseart' upplever vi en 'befruktning'. I denna 'rörelsearts' speciella 'vändning', det vill säga utveckling och förvandling i jagets ägo, upplever vi ett 'havandeskap'. Och i denna förvandlade 'rörelsearts' frigivning eller tillbakavändande från jaget upplever vi en 'födelse'. Den 'rörelseart' som jaget genom sitt urbegär drar till sig, utgör alltså 'säden' eller 'sädesvätskan'. Genom uppsamlingen av denna inom jagets domäner förvandlas den till ett 'foster'. När 'rörelsens' vändning är fullbordad, det vill säga när den fått jagets fulla påverkan och åter lämnar dettas domäner, har 'fostret' blivit till ett 'barn' och 'föds'. Detta barn kan så leva vidare, bli till ny 'säd', som gör andra jag 'havande', varefter nya 'foster' uppstår och blir till 'barn' som lever vidare som nya medverkande faktorer vid den eviga befruktning och fortplantning som vi kallar 'livet'." (*Livets Bog* del 3, st. 825)

Moderenergin och guldtrådarnas mysterium

Martinus skriver i *Livet Bog* del 6 om guldtrådarna mysterium. Guldtrådarna utgör den högsta formen av gudomligt synliggörande. Dessa guldtrådar består av moderenergin. Till vårt jag hör ett omanifesterat område inom vilket rörelsen utskiljs från den absoluta stillheten och blir, som Martinus skriver, "till rörelsens och därmed till manifestationens första begynnelse". I stycket nedan beskriver Martinus moderenergens koppling till det omanifesterade jaget. Han beskriver där också delar av guldtrådarnas natur. Upplevelsen av guldtrådarna tillhörde den

kulminerande delen av Martinus invigningsprocess, där han upplevde sitt medvetandes sammansmältning med Guds medvetande.

”Och den evige Fadern fortsatte den stora invigningen av sin hemkomne son och avslöjade vidare för honom de gyllene trådarnas tindrade mysterium. I ett allt uppfyllande strålflyde av det gyllene ljuset ljöd åter den Allsmäktiges röst, och den älskade sonen lyssnade betagen: ’Som du ser, uppfyller de gyllene trådarna det omätliga skenbara tomrummet eller ’intet’, vilket, såsom du just har upplevt, är detsamma som oändligheten och evigheten. Men då oändligheten i tid och rum är detsamma som ditt och mitt jag, är de gyllene trådarna alltså något som är knutet till dessa våra jag. Om det inte vore så, hur skulle tiden och rummet då ha blivit till? Denna de gyllene trådarnas innersta förbindelse med våra jag är i sig själv omanifesterad, varefter trådarna sträcker sig nedåt i det manifesterade eller i det för sinnena tillgängliga området. Dessa trådar har alltså sin upprinnelse i ett område av rörelse eller vibration, som ligger under den standard som är tillgänglig för förnimmelse. Därigenom blir de i detta område omanifesterade liksom våra jag, utan att de dock utgör den totala, absoluta stillhet som kännetecknar jagen. Under det att dessa är omanifesterade, emedan de utgör den absoluta stillheten, den absoluta fasta punkten, utan vilken en absolut första rörelse omöjligt kunde äga rum, så beror de gyllene trådarnas delvisa omanifestation endast på att deras rörelse- eller vibrationsart ligger under den standard för rörelse som krävs för att få sinnen att reagera. Och en rörelseart, som inte kan inverka på sinnen och få dessa att reagera, kan omöjligt bli till direkt upplevelse. Den måste alltid undantagslöst förbli omanifesterad. Till våra jag är alltså knutet ett omanifesterat område, inom vilket all rörelse utskiljes från den absoluta stillheten och blir till rörelsens och därmed till manifestationens första begynnelse. Denna osynliga eller för sinnena omanifesterade rörelseart eller energi har du redan lärt känna under benämningen moderenergin.” (*Livets Bog* del 6, st. 2098)

Guldtrådarna utgör det oskapade gudomliga ljus, vilket i teologen Vladimir Losskys (1903–1958) beskrivning döljer det gudomliga mörkret: Gudomens innersta väsen. Lossky skriver:

”Likväl som de gudomliga namnen är otaliga, liksom energierna, så är Guds natur anonym och ofattbar, ett mörker som är dolt av överflödande ljus.”
(Vladimir Lossky, *Östkyrkans mystiska teologi*, 2023)

Gregorios Palamas och Guds energier

Biskopen, teologen och kyrkofadern Gregorios Palamas (1296–1359) argumenterade för att det finns en avgörande skillnad mellan Guds *väsens* och Guds *energier*. Palamas menade att Guds väsen till sin natur är ouppnåelig och obeskrivbar, och att det är genom Guds *energier* som människan kan erfara Gud genom kontemplation eller i naturens manifestationer.

Palamas menade att det inte går att *möta eller uppleva* Gud på annat sätt än via den *apofatiska teologins kontemplativa* väg. Det går med andra ord inte att via en intellektuell intuition, grundad på en inlärd kunskap om Gud, möta Gud, då denne är bortom alla begrepp, alla tankekonstruktioner, föreställningar och kunskapsnivåer. Att möta Gud är enligt den apofatiska teologin *inte* en fråga om kunskap, utan en fråga om en *erfarenhet* av Gud, möjliggjord genom en extatisk förening med Gud i ett tillstånd av icke-vetande, där erfarenheten av Gud *åsidosätter* skillnaden mellan subjektet och objektet. I denna extatiska förening, vilken utplånar tvåheten, utgör individen och Gud ett och det samma: *Ettheten*. Här har individen trätt in i Guds mörker, på Guds egen nivå, och blivit ett med denne i ett tillstånd av icke-vetande.

Icke-vetandet är lika med ett *varande* bortom beskrivning, bortom tanke och språk, ja, bortom *allt*. Icke-vetandet är en förening med Ettheten, med Gud, där avsaknaden eller frånvaron av allt som sinnet och känslorna framkallar, har ersatts med ett *varandets vetande om ett "ingenting"*. Det är där, i denna förening, som den initiala tomheten, Guds jag, möter sig själv *genom sig själv, livsenhetens jag, i sig själv*.

Om detta, för sinnet (intellektet) helt abstrakta och oåtkomliga ingenting, skriver Mäster Eckhart följande:

"Gud är Ingenting; inte så (att förstå) som vore han utan vara. Fastmer är han varken det eller det andra av det som man kan påstå något om – *han är ett vara över allt vara*. Han är ett vara, som inte är bestämt av några kategorier (ein weiseloses Sein). (Hof s.182)

Mötet med Gud sker alltså enligt Gregorios Palamas genom mötet med dennes *energier*. Det är genom sina energier, manifesterade i de skapade tingens mångfald i naturen, som Gud uppenbarar sig för människan (den katafatiska eller affirmativa teologin, där Gud stiger "ned" till oss genom energierna). Det är också genom dessa energier som vi kan kommunicera med, och uppleva Gud (den apofatiska eller negativa teologin, där människan stiger "upp" till Gud). Dessa energier är inte, enligt Palamas, samma sak som Guds natur, utan utgör en *del* av Gud.⁷⁹

Detta antagande från Palamas sida stämmer, menar jag, väl överens med Martinus beskrivning av Gudomen och de sju grundenergierna.⁸⁰ Moderenergi, den överordnade grundenergin, är till viss del identisk med jaget genom sin omanifesterade sida, och ingår därmed *delvis* i Gudomens innersta väsen. De sex undermedvetandeenergierna ingår däremot *inte* i Guds innersta väsen, då de har sitt säte i spiralcentrum i X2. Därmed befinner de sig

⁷⁹ Här vill jag rekommendera Vladimir Losskys bok "*Östkyrkans mystiska teologi*" (Artos & Norma bokförlag) för den som vill få en bredare kännedom om de ovanstående teologiska begreppen inom den ortodoxa mystiken.

⁸⁰ Se gärna essän "De gudomliga energierna – Martinus, Gregorios Palamas och Gudomens oskapade energier" på kosmologipoddens hemsida, där jag jämför Martinus och Palamas syn på Gudomens naturer och dennes energier. [De gudomliga energierna – Martinus, Gregorios Palamas och Gudomens oskapade energier](#) – [Kosmologipodden](#)

”utanför” Gudomens innersta kärna (det är endast på ett teoretiskt plan som det går att tala om att något befinner sig ”utanför” Gud, då allt, hela existensen, utspelar sig *i* Gud, *i* dennes alltomfattande jagstruktur).

X2-principen utgör den första ”delen” av Gudomen som denne verkar igenom (den andra utgörs av X3-principen). Detta verkande sker *utanför* Guds innersta kärna. Då Gudomen, vilken utgör ett existentiellt, obeskrivbart ”ingenting”, är bortom energierna och det skapade, måste denne manifesteras sina skapelseintentioner ”utanför sig själv” genom två ”externa” redskap – ”illusionsprinciperna” X2 och X3.

X2-principens verkande funktion möjliggörs till stor del av det faktum, att moderenergin delar upp sig i sex delvarianter av sig själv, med var sina specialkompetenser. Dessa specialkompetenser kommer t ex till uttryck genom människans organism, medvetande, handlingar och beteendemönster, i den fysiska världen.⁸¹

Martinus menar, likt Palamas, att Guds väsen, jaget, inte är möjlig att uppleva direkt, då det är omanifesterat och därmed osynligt. Däremot kan individen uppleva Guds *manifestationer* i en kosmisk glimt, där individen då upplever någon eller några av den andliga världens eviga realiteter. Den fullständiga föreningen med Gud sker, enligt Martinus, vid det ögonblick då individen får *kosmiskt medvetande* – det ögonblick då medvetandet öppnas upp för intuitionsenergens inträngande i tanke, själ och hjärta. Individen blir då, efter en *personlig extatisk upplevelse* av det gudomliga ljuset, guldglorian, och det apofatiska mörkret – Gudomens innersta kärna, *permanent dagsmedveten* i den gudomliga verklighetens obegränsade existensform och skaparmöjligheter.⁸²

⁸¹ *Grundenergiernas individuella egenskaper*

Instinktenergin – automatik och autonomi (rutiner m.m.)

Tyngdenergin – expansion och dynamik, huvudansvarig för egenskapen massa (vilomassa/vikt/tyngd)

Känslöenergin – kontraktion (sammandragning), registrering och reglering av dynamik

Intelligensenergin – ändamålsenlighet, logik och förnuft

Intuitionsenergin – design- och idéskapelse

Minnesenergin – ackumulering, bevarande och arkivering

(Per Bruus-Jensen, *Mayas slør*, Nordisk Impuls 2010)

⁸² Se stycke 3 i *Den intellektualiserade kristendomen* med rubriken ”Kristusvisionen. En gudomlig meditation, det gyllene ljuset, guldglorian i Guds andes ljusflöde” och boken *Kring min missions födelse*, kapitel 16–18.

Sammanmältningen med Guds mentalitet

Vad gäller mötet med Gudomen, genom sammanmältningen med dennes "medvetandekropp", guldtrådarna, är även denna högsta upplevelseform av Gud *också* indirekt. I guldtrådarna finns inget av Gudomens onåbara innersta kärna - jaget, urbegäret och den omanifesterade delen av moderenergin. Denna kärna finns dold i det gudomliga mörkret "bakom" guldtrådarna. Guldtrådarna är det första *synliga* resultatet av Guds möte med den manifesterade världens energier.⁸³ Något som är synligt består av energier och utgör därför inte Guds väsen.

Jaget är och förblir omanifesterat och därför osynligt. Det direkta mötet med Gud sker i form av mötet med det gudomliga mörkret. Det mörker som är dolt av överflödande ljus, som Vladimir Lossky skriver i *Östkyrkans mystiska teologi*. Enligt min hypotes är detta överflödande ljus det samma som den av Martinus omtalade guldglorian - Guds "medvetandekropp".

"Här i sammanmältningen av vår mentalitet och vår allsmäktige Faders mentalitet har vi nått den direkta upplevelsen av hans uppenbarelse. Den börjar med att vi får uppleva ett omätligt tomrum. Allting har plötsligt försvunnit från vår tillvaro. Till och med våra organismer, de psykiska såväl som den fysiska, är avlägsnade från vår sinnesförmimelse. Då det inte alls finns några detaljer eller någon rörelse i detta skenbara 'intet' eller ändlösa tomrum, förekommer här inte heller några förvandlingar eller något skapande. Men där intet skapande är, där finns inte heller tid eller rum. Dock markeras här rummet genom att det är genomstrålat av en gigantisk ljusocean. Ljuset har fullständigt guldets färg. Det är som om rummet genomträngdes av lysande guldtrådar. Här existerar överhuvud taget inget annat. Ingenting är synligt av vår egen organism. Det finns ingenting som för sinnena markerar vår existens. Det finns inget som helst synligt yttre framträdande. I denna ljusocean av tindrande guldtrådar har man blott en enda förmimelse, och det är känslan av att vara 'ett med Gud'. I sanning, här i livstemplets allra heligaste är vi 'ett med den evige Fadern'. Allting lyser i guld, guld och åter guld." (*Livets Bog* del 6, st. 2087)

"Såsom varande ett med mig är du nu på livets allra högsta tinnar. Avklädd materien är du här utanför former och ting. Du är utanför tiden och rummet, utanför tider och avstånd." (*Livets Bog* del 6, st. 2088)

⁸³ "De gyllene trådarna utgör således reaktionen på vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vårt högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten." (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

Konklusion:

Mötet med guldglorian utgör den högsta synen eller förnimmandet av Gudomen. Bakom dess glittrande guldtrådar döljer sig Gudomens väsenskärna. I guldglorian, med vilka vi i möte med Gudomen har sammansmält och blivit ett med denne, finns inget av Gudomens väsenskärna. Gudomens evighetskropp, X1 och X2, finns i det absoluta mörkret bakom guldtrådarna. Där, i det gudomliga mörkret, finns också den omanifesterade delen av moderenergin, vilken utgör den energi som guldtrådarna består av. Likaså finns urbegärets energi i guldtrådarna som pådrivande faktor i jagets manifestationsprocess.⁸⁴ Urbegäret utgör den första form av energi genom vilken jagets närvaro eller existens kan konstateras, skriver Martinus i *Livets Bog* del 2, stycke 530.

Det är genom dessa glittrande gyllene jagstrålar, ”kanalen” för moderenergin och urbegäret, som jagets önskan till manifestation omformas till livsyttringar i den andliga och den fysiska världen, X3.

Angående guldtrådarna, skriver Martinus något mycket intressant i *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 103. Han skriver där att varje levande väsens jag utgör en stråle från det högsta elementet i världsalltet. Min tidigare beskrivning av mitt Gudsmöte (se fotnot 60) föregicks av mötet med de glittrande guldtrådarna – en oändligt vidsträckt gyllene ljusocean som upptog hela synfältet. Jag såg, där och då, att detta oändligt vidsträckta ljushav bestod av individuella, glittrande ljusstrålar. Ett flertal av dem kom emot mig i hög fart. Strålarna passerade genom mig, ovanför mig, under mig och vid sidorna om mig. Så upplevde jag det, trots att jag inte hade någon kropp, utan endast bestod av medvetande eller tanke. Jag befann mig i centrum för denna gigantiska utstrålning av guldtrådar från ljusoceanen. Inget annat än ljusoceanen och jag existerade i detta glittrande ”rum”. Det var en överjordisk vacker syn som fullständigt naglade fast min blick vid ljusoceanen. Det var en upplevelse, en syn, som inte liknade något annat jag upplevt i mitt liv. Hela mitt väsen fylldes av stor förundran: vad var det jag såg, vad var det som glittrade framför mig i detta oändligt vidsträckta ”rum”? Ja, vad var detta gyllene ”rum” för något? Ett ”rum” som, förutom ljusoceanen, kännetecknades av *total tystnad*?

⁸⁴ ”Urbegärets” energi är det material eller den materia, genom vilken allt framträdande eller all uppenbarelse av liv och tillvaro konstfärdigt förtonar in i det eviga, allra högsta ’något’ (X1) och blir ett med detta. Här är gränsen för allt synligt, för all skapelse. Här står vi ansikte mot ansikte med själva ’skaparen’. ’Urbegäret’ är den sista slöjan mellan forskaren och livets upphov, när han kommer utifrån materien och söker sig inåt mot förklaringen av livet, och den första slöjan när han inifrån detta upphov söker sig utåt mot materien. ’Urbegäret’ är hans eget innersta väsen. Det är alla hans tankeklimats, hela hans medvetandelivs moder, medan jaget är detta hans dagliga väsens fader. Hela hans framträdande, hans tankar, viljande och kunnande, är barn av detta eviga ’kosmiska äktenskap’ mellan jaget och ’urbegäret’. Dessa två realiteter framträder således harmoniskt sammansmälta till ett ting med två analyser, en enhet bestående av två principer. Denna enhet utgör jagets sanna analys. Genom ’urbegäret’ är jaget rotfäst i materien och materien i jaget. Det existerar därför inte något jag som inte befinner sig i eller är sammansmält med materia, och inte någon materia, i vilken ’detta gudomliga något’ inte förekommer.” (*Livets Bog* del 2, st. 530)

Min hypotes är att varje glittrande guldtråd utgör en individuell jagenhet och att Guds uppdelning eller spaltning av sitt jag har ”utförts” bakom guldtrådarna i det gudomliga mörkret. Martinus skriver följande om detta i stycke 103:

”Det [Gudomen] utgör i sig självt ett evigt ’något’ som måste betecknas som ett ljus, vars stålar, genom en särskild princip, är uppdelat på ett sådant sätt att *varje enskild stråle utgör det eviga jaget i varje levande väsen*. Därmed kommer alla levande väsens jag att tillsammans utgöra ett gigantiskt jag eller jagelement bakom det synliga världsalltets struktur /.../”

(*Den intellektualiserade kristendomen* st. 103. Min kursivering.)

Urbegäret, moderenergin och livsupplevelsens upprinnelse

Livsupplevelsens upprinnelse finns i urbegärets energi och kommer till manifesterat uttryck genom moderenergin.⁸⁵ I nedanstående citat får vi en förståelse för jagets eviga beroende av moderenergin som uttrycksmedel för att det ska kunna erfara sig själv som en skapande och upplevande entitet. Det är ju genom sina energier som Gudomen kan uppleva livets kontrastrika innehåll.

I Gudomen väsen finns inga verksamma energier.⁸⁶ De verksamma energierna finns, så att säga, ”utanför” jaget i X2-området. Eller som hos Plotinos, i Nous eller Intellectet.

”’Urbegäret’ är den första form av energi, genom vilken jagets närvaro eller existens kan konstateras. Vi är därför här vid livets allra innersta och första analys. ’Urbegärets’ energi är det material eller den materia, genom vilken allt framträdande eller all uppenbarelse av liv och tillvaro konstfärdigt förtonar in i det eviga, allra högsta ’något’ (X1) och blir ett med detta. Här är gränsen för allt synligt, för all skapelse. Här står vi ansikte mot ansikte med själva ’skaparen’.”
(*Livets Bog* del 2, st. 530)

”Enbart jaget med dess ’urbegär’ har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget ’urbegär’, vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt göra

⁸⁵ Urbegäret kan betraktas som jagets eviga motivationsfaktor och moderenergin som jagets eviga energifaktor.

⁸⁶ ”Gudomen har överhuvud ingenting att verka, i den finns ingen verksamhet, den har aldrig ’kikat’ ut (från sin fördoldhet) efter någon verksamhet. Gud och Gudomen är åtskilda – just som verkande och ickeverkande.”
(Mäster Eckhart)

begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva 'urbegäret'. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom 'urbegäret' vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi." (*Livets Bog* del 2, st. 531)

I stycke 531 menar jag, att Martinus pratar om OX, det *objektiva* världsjaget, även om han inte benämner det så när han skriver om jaget och dess urbegär:

"Enbart jaget med dess 'urbegär' har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. /----/ Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens".⁸⁷

Konklusion:

Utan en *funktionell, verkande treenig princip* kan Gudomen inte uppleva någonting som helst. Det är genom den treeniga principens *aktiva skapande och upplevande i den tids- och rumsdimensionella världen*, som allt det som innefattas i begreppet livsupplevelse blir till en konkret, om än en illusorisk, verklighet för Guds *subjektiva* jag, X1.⁸⁸ Följaktligen gäller samma kosmiska princip för det *subjektiva* jaget, X1, hos varje livsenhet i världsallet.

Kapitel 5

Martinus om Guds jagstruktur

Hur beskriver då Martinus Guds jag och dennes relation till de levande väsendena? Vi ska titta på några exempel hämtade från *Den intellektualiserade kristendomen*, *Den eviga världsbilden del 1* och *Livets bog* del 6.

Guds jag utgör ett oskapat element, vilket består av alla väsens jag eller ljusstrålar. Här utgör varje guldtråd eller ljusstråle i det glittrande guldhavet bortom tid och rum, ett levande väsens

⁸⁷ Återigen Mäster Eckharts centrala formuleringen om Gudomens rent existentiella, *icke-verkande* vara: "Gudomen har överhuvud ingenting att verka, i den finns ingen verksamhet, den har aldrig 'kikat' ut (från sin fördoldhet) efter någon verksamhet. Gud och Gudomen är åtskilda – just som verkande och ickeverkande."

⁸⁸ "Eftersom skapelse är ett resultat av medvetande, måste världsupphovet, alltså Gud ha 'medvetande'. Detta medvetande måste rymma allt som över huvud taget existerar av medvetande och den skaparförmåga som följer av det. Det betyder att Guds medvetande är tids- och rumsdimensionellt, och som redan sagts är det allvist, allsmäktigt och allkärleksfullt." (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 142)

jagstråle. Samtliga dessa glittrande jagstrålar utgör Guds medvetande. Gud upplever sig själv genom alla myriader av livsenheters dagliga liv och leverne inom sig själv. Följande skriver Martinus i *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 103, under rubriken ”*Den odödliga skaparen i form av allt levande. Den orsakslös orsaken*”:

”Vi har redan varit inne på detta någots identitet som jaget i ett levande väsen. Vad menar man med nu med detta något eller jaget? Hur är dess analys? Jaget avviker från allt annat i världsalltet genom att inte ha någon som helst skapelseanalys i sig själv, eftersom det aldrig någonsin har blivit skapat utan har existerat i evighet. Det enda man kan säga om det är att det utgör ett existerande ’något om är’. Vi möter här i det levande väsendets jag en stråle från det allra högsta elementet i världsalltet. Det utgör i sig självt ett evigt ’något’ som måste betecknas som ett ljus, vars strålar, genom en särskild princip, är uppdelad på ett sådant sätt att varje enskild stråle utgör det eviga jaget i varje levande väsen, Därmed kommer alla levande väsens jag att tillsammans utgöra ett gigantiskt jag eller jagelement bakom det synliga världsalltets struktur, ja, detta blir därmed, som vi senare ska se, synligt som en organism för detta gigantiska jag.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 103)

I *Den eviga världsbilden* del 1 symbol 11 (”*Den eviga världsbilden. Det levande väsendet II. Den eviga Gudomen och de eviga gudasönerna*”), skriver Martinus att världsalltets kosmiska grundanalys utgörs av en treenig princip, X1, världsalltets jag, X2, världsalltets skaparförmåga, och X3, resultatet av denna skaparförmåga, det skapade. Dvs. de tre betingelser som krävs för att ett ”något” ska kunna framträda som ett levande väsen. Världsalltet utgör, liksom de levande väsendena eller livsenheterna, ett ”något som är”. Detta ”något” eller jaget utgör världsalltets högsta realitet, liksom det utgör den högsta realiteten i varje levande väsen eller livsenhet:

1. *Världsalltet framträder som ett levande väsen*

”Nämnda ’något’ kan inte jämföras med något som helst, eftersom det är höjt över allt annat som existerar. Det är alltså det absolut enda existerande i sitt slag. Det avviker från allt annat därigenom att det är alla existerande levande väsens dirigerande, upplevande och skapande upphov, liksom det också avviker från allt annat genom att utgöra en absolut, total stillhet. Det kan därför inte vara identiskt med något som helst slag av materia, eftersom materia eller stoff inte kan existera utan att vara ’rörelse’. Det har ingen början och inget slut. Det kan inte delas. Det är varken tids- eller rumsdimensionellt. Vi kommer alltså här i analysen av själva världsalltet till samma egendomliga, upplevande och skapande ’något’ som det skapande och upplevande ’något’ vi på symbol nr 6 kom till i det levande väsendet som dettas ’jag’ och som vi betecknade med ’X1’. Detta understryker därmed att världsalltet liksom det levande väsendet har ett ’jag’ och här börjar framträda som ’ett levande väsen.’” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.1)

Martinus analyserar världsjaget och principen ”den ende” och ”de många”, dvs. den ”spaltning” av Gudomens jag som gör det möjligt för denne, och de levande väsendena, att uppleva livet. Här får vi alltså en beskrivning av Gudomens och de levande väsendenas samexistens, ömsesidiga beroende, dess gemensamma struktur och den existentiella grunden för livets upplevelse.

2. *Den enda existerande "fasta punkten" i världsalltet*

”Detta eviga ’något’ framträder alltså som ’jaget’ bakom den gigantorganism som vi kallar ’världsalltet’. Då det är odelbart, framträder det också som det ’något’ som utgör ’jagen’ i alla existerande levande väsen. Att detta namnlösa, odelbara ’något’ kan utgöra ’jaget’ bakom det oändliga världsalltet och ’jagen’ i de levande väsendena, beror på en evig, orubblig princip som gör att nämnda ’något’ framträder i ett slags spaltning på ett sådant sätt att det i sig självt alltjämt existerar som en enhet. Ingen som helst av dessa spaltningar frigörs från denna enhet, utan fortsätter att vara ett med den. Utan denna princip, som alltså på sätt och vis gör ’den ende’ till ’de många’, kan – som vi senare skall se – manifestation och skapande omöjligt äga rum. Världsalltets struktur och liv upprätthålles uteslutande tack vare det enda stora ’jaget’ och de myriader av övriga levande väsens ’jag’ som världsalltet rymmer. Detta enda stora ’jag’ och de många små ’jagen’ utgör alltså som sagt samma namnlösa ’något som är’. Då detta ’något’ eller ’X1’ utgör den absoluta, totala orörligheten eller stillheten, visar det sig här som den motsvarande enda absolut ’fasta punkten’ i världsalltet.” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.2)

3. *Varför de levande väsendena är odödliga*

”Då detta ’något’ är absolut ’stillhet’, kan det i sig självt inte vara ’levande’. Det som gör detta ’något’ levande är dess orubbliga anknytning till de båda principerna ’X2’ och ’X3’. Genom de tre ’X-ens’ permanenta eller evigt existerande tillstånd som en oskiljbar enhet framträder denna enhet som ’ett levande väsen’. Då alla existerande levande väsen i världsalltet är identiska med denna av de tre ’X-en’ bestående levande treenighet, visar det sig här att de alla är absolut eviga eller odödliga. De kan alltså aldrig någonsin ha börjat och kommer aldrig någonsin att kunna upphöra. Det finns absolut ingenting i världsalltet som kan skilja de här nämnda tre ’X-en’ från varandra, varken i den enda stora strukturen eller i de många små strukturer som är uttryck för de levande väsendena.” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.3)

4. *Principen som låter det namnlösa "något" framträda som "den ende" och "de många"*

”Som tidigare omtalats finns ’X1’ eller det ’något’ som utgör ’jaget’ i världsalltets struktur och ’jagen’ i de levande väsendena i sig självt som en odelbar enhet. För att underlätta förståelsen av denna enhet eller den treeniga

principen eller förståelsen av 'X2', varigenom denna enhet finns som 'de många', måste vi symbolisera denna princip, eftersom den inte är tids- och rumsdimensionell och därför liksom övriga icke tids- och rumsdimensionella principer inte är direkt tillgänglig för förnimmelse. Om vi tänker oss 'X1' som ett ljus och att detta ljus befinner sig inne i en kula i vars väggar det finns små genomskinliga hål åt alla håll, så skulle detta ljus kasta en stråle genom varje hål. En sådan stråle symboliserar då ett 'jag' i det levande väsendet. Liksom det är samma ljus som skiner genom varje hål i kulan, så är det också samma gudomliga 'något' som ger sig till känna genom varje levande väsen som dess 'jag'." (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.4)

Martinus slår fast följande grundförutsättning för livsupplevelsen tillblivelse i stycke 5:

"Utan denna uppdelning av det namnlösa 'något' i 'den ende' och 'de många' skulle realiteten 'ett levande väsen' vara en total omöjlighet, eftersom skapande och därmed upplevelse av liv endast kan förekomma som en reaktion mellan två dirigerande 'jags' manifestationer." (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.5)

Hos Martinus ser vi en annan, liknande framställning av den process som Mäster Eckhart benämner "Gudsfödelsen i Guds treenighet". En evig pågående process där Gud eller Fadern föder sin Son, det levande väsendet "från evighet till evighet". Denna födelse äger enligt Eckhart rum i "själens grund" – själens innersta kärna eller "yttersta udd". Själva beröringspunkten mellan gudomligt och mänskligt. Djupast sett: Gud själv.⁸⁹ Vilken innebörd ger då Eckhart födelsebegreppet?

⁸⁹ *Mäster Eckhart om själen och Guds bildskapande:*

"Att själen är en bild av Gud betyder alltså att den är en del av Guds aktivitet: själen är ett utflöde av Guds eget liv och själens natur och verksamhet uttrycker eller återger Guds egen natur och verksamhet: 'Bilderna är ett uttryck för och ett utflöde ut det som de avbildar . . . I en bild saknas ingenting av det som finns i det som avbildas. I Guds bild får alltså inte något saknas av det som finns i Gud och Guds bild får inte innehålla något som är skapat . . . Bilden är i egentlig mening helt enkelt ett utflöde . . . genom vilket verkligheten meddelas i sin helhet, direkt och naket . . . ett utflöde ur det innersta, varvid allt yttre tiger och utestängs . . . Att vara bild är detsamma som att födas, att varav ett skott eller en son." (*Sermones* nr 509–512. Hof s.187)

"Bilderna kan inte ens begreppsmässigt skiljas från det som de avbildar." (*Sermones* nr 505. Hof s.187)

Hans Hof om själen och Guds skapande av medvetande:

"Att själen är en bild betyder i Eckharts språkbruk alltså inte att den är en statisk avbildning av något utan något som ständigt bildas eller formas. Att själens högsta skikt är en bild av Gud betyder, att det dynamiska skeende i vilken själen blir själ, medvetande blir medvetande, är detsamma som det 'utflöde (ur Gud) . . . genom vilken Guds veklighet meddelas." (Hof s.188)

Jfr. Martinus definition av själen som varande de sex undermedvetandeenergierna i X3, vars ständiga bildande och omformande möjliggörs av dessa energiers cykliska växt-, kulminations- och degenerationsprocess under livsenhetens passage genom spiralkretsloppets sex tillvaroplan (se symbol 12 "Grundenergiernas kombinationer" [Symbol 12 \(martinus.dk\)](http://martinus.dk))

Själen utgör både hos Mäster Eckhart och Martinus ett "något som ständigt bildas eller formas".

Ja, Eckhart menar att Fadern inte kan annat än att föda Sonen och att Sonen inte kan annat än att låta sig födas. Eckhart menar vidare, att Fadern ger allt vad han har av sin gudomliga natures omätliga djup till Sonen. Allt detta föder eller skänker han till sin enfödde Son. I *Predikningar I* skriver Eckhart följande:

”Fadern föder sin Son, och detta breder honom en sådan glädje [...] och från dem bägge blommar den helige Ande fram. När Fadern föder Sonen i mig, är jag samme Son och icke någon annan; väl är vi olika i vår jordiska existens, men där är jag samme Son och icke någon annan.”

Erwin Bischofberger ger följande kommentar till raderna ovan i boken *Mäster Eckhart andliga undervisning*:

”Människan dras alltså in – och har alltid befunnit sig i – den treenige Gudens inomgudomliga liv, där själen är ett med Sonen, även om den inte är identisk med honom (på latin *alius sed non aliud*).

På det nämnda stället får den helige Ande en formell och funktionell beskrivning: han framgår ur Fadern och Sonen. Vid flera tillfällen preciserar emellertid Eckhart den helige Andes funktion. Han anför en mästare som säger att själen oförmedlat berörs av den helige Ande, ty:

’i den kärlek i vilken Gud älskar sig själv, i samma kärlek älskar han mig, och själen älskar Gud i samma kärlek i vilken han älskar sig själv. Funnes icke den kärlek i vilken Gud älskar själen, så funnes heller icke den Helige Ande. Den Helige Ande brinner, och dess blomma slår ut där själen älskar Gud’.
(*Predikningar I*)

Människan skulle inte ha någon möjlighet att älska Gud med samma kärlek med vilken Gud älskar sig själv, om inte Gud själv älskade i henne. Men det är exakt detta som Mäster Eckhart säger, när han tilldelar den helige Ande⁹⁰ denna livgivande och livsavgörande funktion.” (Bischofberger s. 64)

⁹⁰ Min hypotes är att den helige Ande hos Mäster Eckhart, i *det här* sammanhanget, är det samma som den högsta elden hos Martinus – Guds livgivande och livsupplevelsereglerande kärlekskraft.

I sin analys av begreppen Fadern, Sonen och den helige Ande i *Den intellektualiserade kristendomen*, skriver Marinus följande om begreppet den helige Ande:

”Då det högsta väsendet eller Gudomen upprätthåller skapandet av sitt eviga medvetande, och detta genom nämnda skapande permanent upprätthålls i det orubbliga, eviga slutfacet att ’allt är mycket gott’, vilket endast kan vara identiskt med allkärlek, allvisdom och allmakt, kan Guds medvetande endast uttryckas som ’den helige anden’ (X3).” (*Den intellektualiserade kristendomen* st.105)

Med andra ord: Guds medvetande är det samma som den helige Ande. Hos Martinus är ande synonymt med medvetande.

Martinus har placerat Guds medvetande i X3, den tids- och rumsdimensionella, skapade världen. Medvetandet är hos Martinus (precis som livsupplevelsen, med vilken den är identisk), något som hela tiden måste skapas genom

Den helige ande

Mäster Eckhart skriver att den Helige Ande brinner. Vad är då den Helige Ande? Hos Martinus är den helige ande liktydigt med den allra högsta kunskapen om Gudomen, livet och tillvaron. Vi inleder med ett par citat från Martinus om "Hjälparen den helige ande", för att sedan se på hur han beskriver den brinnande elden eller kärlekskraften, *den högsta elden*, som enligt min mening är synonym med den Helige Ande, och som utgör den gudomliga kärlekslågan som styr och reglerar själva livsupplevelsen. Eller som Martinus uttrycker saken: den ratt med vilken Gudomen styr utvecklingen från primitivitet till högintellektualitet genom spiralkretsloppets sex tillvaroplan.

"Men då det inte är dogmerna eller endast de kosmiska faciten, som han ju redan har lärt känna genom barnatron, utan själva sanningens absoluta analyser han söker, skall han inte möta denna gudomliga ande, den i Bibeln utlovade 'hjälparen', världsåterlösningens nya utlösning av 'Kristi återkomst', som en profet, som en person, vilken han blint skall tro på, åtlyda och följa, utan som en andlig kraft i form av en ny vetenskap. Denna vetenskap känns igen därpå, att den uteslutande är kärlekens analyser, och att dessa analyser, vilka i sig själva endast kan existera som ett universellt försvar för allt och alla, utgör en detaljerad utredning av själva livets mysterium. De visar Gudomens existens och det levande väsendets odödlighet och livets kretslopp – inte som dogmer eller blotta huvudfacit, utan som en så fullkomligt logiskt sammanhängande tankeföljd, att det därigenom blir uppenbart för intelligensen, uppenbart för det utvecklade levande väsendets förstånd, att 'allt är mycket gott', och att livet uteslutande är ett utslag av en Gudoms eviga vara i form av kärlek. Vidare måste denna vetenskap visa för intellektualiteten, att vartenda levande väsen skall få uppleva detta, och att således ingen förtappelse eller utplåning av någon som helst individ existerar. Den måste klargöra, att det levande väsendet är en evig son av själva upphovet till denna allomfattande kärlek och gudomliga världsplan. En sådan vetenskap eller visdom kan endast existera som själva 'hjälparen, den helige Ande', vilket åter vill säga: den heliga eller fullkomliga tankesfär, som utgör själva Gudomens eget medvetande, hans egen syn på livet och tillvaron, tiden, rummet och evigheten." (*Vad är sanning?* kap 26)

"Den helige Ande' är alltså detsamma som 'Det heliga medvetandet'. Detta 'heliga medvetande' skiljer sig från de medvetenhetsskikt som inte är 'heliga', på så vis att de 'heliga' medvetenhetsskikten består av alla de tankearter som är uttryck för det absolut sanna och verkliga i livet och tillvaron, medan de 'icke heliga' medvetenhetsskikten består av alla de tankearter som är uttryck för allt det osanna och falska i livets upplevelse. 'Hjälparen den helige Ande' är således

kontrasterande energi- och rörelseaktiviteter i X3 – energiomsättningens domän. Vidare skriver Martinus att Guds medvetande består av alla levande väsens medvetanden.

de tankearter som ger uttryck åt livets kosmiska analyser eller den absoluta sanningen, som återigen är detsamma som den allra högsta gudomliga 'kunskapen'. 'Hjälparen den helige Ande' är alltså 'kunskap om livets allra högsta analyser', som genom nya organ eller sinnen skall utvecklas och uppstå i varje individs psyke och överskygga detta vid ett särskilt tillfälle på ett givet humant mogenhetsplan." (*Mänskligheten och världsbilden* kap 54)

"Vad menas då med uttrycket 'hjälparen den helige Ande'? Som vi redan har oss bekant, är 'ande' detsamma som medvetande. Medvetande åter är detsamma som tankar, vetande och vilja. När det talas om 'helig ande', är det alltså detsamma som 'heligt medvetande', vilket återigen är detsamma som 'heliga tankar', 'heligt vetande' och 'helig vilja'. Men heliga tankar, heligt vetande och helig vilja kan endast vara uttryck för den absoluta sanningen, d.v.s. den absolut sanna världsbilden eller den absolut sanna visdomen, den absolut sanna kärleken och den härpå baserade sanna levnadsarten. Alltså: 'den helige Ande' är detsamma som själva Gudomens medvetande, det medvetande som Gudomen låter vartenda väsen i varje kosmiskt kretslopp i tillvaron växa fram till genom sitt skapande av människan till sin avbild eller like. 'Hjälparen den helige Ande' var sålunda inte någon man som skulle komma, utan en absolut visdom eller vetenskap som kunde avslöja de kosmiska sanningarna eller livsmysteriets lösning." (*Livets Bog* del 7, st. 2652)

Vi konstaterar att ande är det samma som medvetande, att den helige ande är det samma Gudomens medvetande, att hjälparen den helige ande är en kunskapskälla som avslöjar den absoluta sanningen om Gudomen, det levande väsendet, det eviga livet, medvetandets uppkomst, utveckling och kulmination, och alltings uppgående i och emanerande ur denna livets källa.

Den högsta elden – den sexuella principen eller skapelsens ratt

Det som reglerar livsupplevelsen, och därmed kvaliteten och innehållet i denna upplevelse, benämner Martinus "den högsta elden". Han likställer den högsta elden med den *sexuella principen*, vilken ligger bakom varje form av livsupplevelse, såväl den djupaste smärta som den högsta förnimbara glädje och lycka. Det är tillfredsställandet av denna sexuella urkraft som utgör ledmotivet och drivkraften för själva livet och livsupplevelsen.

Gudomens eviga skapelseakt är att betraktas som en sexualakt. Gudomen, som varande det enda väsendet i världsalldet, har med andra ord en sexualakt med sig själv, inom sig själv, genom samvaron med världsalldets livsenheter – sig själv. Denna singulära entitet "bryter sig loss" från sin isolation eller omanifesterade existens, 0X, genom upprätthållandet av illusoriska kontrastskapande rörelseaktiviteter – den fysiska och den andliga världen – genom den *inomgudomliga treeniga principen*, X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan, och X3, det skapade. Genom det eviga utflödet av urbegäret, moderenergin och den högsta elden

ur det gudomliga världsjaget, 0X/X1, befruktar Gudomen sig själv genom mötet med den manifesterade yttervärldens energier, X3.⁹¹ De utsända, nu återvändande energierna mottas av den *mottagande* feminina polen och samlas upp i Gudomens jag, X1, efter passagen ”genom” ödeselementets talangkärneförråd i övermedvetandet, X2. Vid passagen genom talangkärneförrådet i ödeselementet gör jaget en bedömning och värdering av den inkommande energins innehåll, budskap och avsikt genom att jämföra dem med dess tidigare gjorda erfarenheter. Detta förfaringssätt ger jaget en möjlighet att komma med ett relevant svar till avsändaren av den inkommande energin. Ett svar som jaget levererar via den maskulina, *avgivande* polen.

Detta uppsamlade av inkommande energier eller rörelsearter utgör enligt Martinu ett havandeskap. Gudomens reaktion på de inkommande energierna resulterar i ett svar, ett utsändande av energier genom den maskulina, avgivande polen.⁹² Dessa utlösta energier, Gudomens svar, utgör det förlösta ”barnet” eller den livsupplevelse som blir resultatet av detta havandeskap. I *Livets Bog* del 3 beskriver Martinus denna principiella, gudomliga process, ”jagets vändning av energin eller rörelsen”, på följande sätt:

”Vi har nu kommit så långt i vår forskning att vi sett, att jaget är en verklig realitet, och att den innersta funktionen i varje levande väsen är detta jags ’vändning’ av rörelsen eller energin. Då denna ’jagets vändning’ av energierna är en absolut nödvändighet för varje form av livsupplevelse, blir den således också en oundgänglig realitet i livets existens. Och vi ska därför kalla denna ’vändning’ för ’livsubstans nr 6’.” (*Livets Bog* del 3, st.824)

”Nu får man inte tro att denna jagets ’vändning’ av ’rörelsen’ eller energin är av fullständigt samma slag som en gummibolls tillbakastudsande från en vägg eller mur som den kastas emot. Jaget är inte en ’död’ mur, och ’rörelsens’ bana fram till och tillbaka från jaget är inte alls så direkt och enkel som bollens rörelse fram till muren och tillbaka igen. Den utlöser ett ’havandeskap’. Vi står nämligen här inför den allra djupaste analysen av principen ’sexualitet’, som i

⁹¹ Djupast sett Gudomens undermedvetandeenergi eller världssjäl. Jfr. Mäster Eckharts beskrivning av själen, ”utflödet” ur Gud och medvetandets skapelse fotnot 89.

⁹² Gud styrs inte, som människan, av en primär och sekundär pol, vilka är kopplade till den enpoliga könsstrukturen. Gud är en dubbelpolig entitet, vars båda poler är i balans, dvs. likvärdiga i sin prestations- och uttrycksförmåga. Det är i princip endast i djurriket, en sjättedel av spiralkretsloppet, som individerna har en primär och en sekundär pol. Denna polkonstellation har som sin primära uppgift bland annat att upprätthålla reinkarnationen – det ständiga inflödet av nya individer (däribland oss själva), och att lära individen att skilja på gott och ont genom självupplevt fysiskt och psykiskt lidande. Den enpoliga könsstrukturen ger, genom sin obalans mellan den primära och den sekundära polens respektive krafter, de förutsättningar vid handen som krävs för att skapa ett beteendemönster där den starkes rätt och upprätthållandet av egendomsrätten (med ett starkt fokus på familjen, gruppen och klanen), utgör det mentala klimat som än i dag reglerar och styr det stora flertalet av jordens människors vardagliga beteendemönster – deras etik och moral. Ämnet är mycket omfattande, varför jag hänvisar den intresserade till Martinus egen litteratur.

sin tur bildar fundamentet för allt som innefattas i begreppet 'fortplantning', och 'varav arternas fortbestånd eller tingens existens återigen uteslutande beror. I jagets 'vändning' av en 'rörelse' eller energi upplever vi såväl en 'befruktning' och ett 'havandeskap' som en därpå följande 'födelse'. Genom vårt jags tilldragning och mottagande av en 'rörelseart' upplever vi en 'befruktning'. I denna 'rörelsearts' speciella 'vändning', det vill säga utveckling och förvandling i jagets ägo, upplever vi ett 'havandeskap'. Och i denna förvandlade 'rörelsearts' frigivning eller tillbakavändande från jaget upplever vi en 'födelse'. Den 'rörelseart' som jaget genom sitt urbegär drar till sig, utgör alltså 'säden' eller 'sädesvätskan'. Genom uppsamlingen av denna inom jagets domäner förvandlas den till ett 'foster'. När 'rörelsens' vändning är fullbordad, det vill säga när den fått jagets fulla påverkan och åter lämnar dettas domäner, har 'fostret' blivit till ett 'barn' och 'föds'. Detta barn kan så leva vidare och bli till ny 'säd', som gör andra jag 'havande', varefter nya 'foster' uppstår och blir till 'barn' som lever vidare som nya medverkande faktorer vid den eviga befruktning och fortplantning som vi kallar 'livet'." (*Livets Bog* del 3, st. 825)

Som vi kan se, är livsupplevelsen inget annat än en gigantisk sexualakt, vilken för Gudomens del resulterar i det högsta upplevbara välbehaget som existerar – upplevelsen av den högsta eldens väldiga kraft på sitt maximala stadium. Det är den extatiska upplevelsen, den överjordiska välbefälskänsla som mystiker genom århundradena vittnar om vid ett möte "ansikte mot ansikte" med Gudomen. Då alla levande väsen i världsalltet utgör Gudomens upplevelseorgan, och djupast sett på ett existentiellt (men inte upplevelsemässigt) plan är detsamma som Gudomen, betyder det att Gudomen, som tidigare nämnts, har en evigt pågående sexualakt med sig själv. Allt i tillvaron är med andra ord en fråga om sexualitet, vilken för livsenheternas del tilltar i känslomässig intensitet och intellektuell rikedom ju högre moraliskt utvecklade de är. Dvs. när de genom sin, efterhand accelererande polförvandlingsprocess, får allt större tillgång till sin sekundära pols kapacitet och uttrycksförmåga. Den sekundära eller intellektuella polen står för allt det, som i korthet, inte innefattar familj, fortplantning och beskyddandet av avkomman. Dessa mentala egenskaper - fortplantning, kamp- och maktambitioner, samt efterlevandet av den instinktiva självbevaringsdriftens egoistiska natur, tillhör den ordinarie polens domän.

Vad gäller den moraliska utvecklingsprocessen från enpolighet till dubbelpolighet hänvisar jag den intresserade till Martinus analys av det han kallar "polförvandlingen", samt till hans texter om spiralkretsloppets sex tillvaroplanen i *Livets Bog* 1–7 och *Den eviga världsbilden* 1–6. (<https://www.martinus.dk/sv/tt/>)

Martinus om det sexuella begäret, dess tillfredsställelse och den högsta elden.

Jag återger nedan några informativa stycken om det sexuella begäret – den högsta elden – ur *Livets Bog* del 4 och 5, vilka ger den nye läsaren en inledande kännedom om detta centrala ämnesområde i Martinus världsbild.⁹³

”Det sexuella begäret och dess tillfredsställelse är den allra högsta formen av hunger och mättnad och blir därigenom hela tillvarons, ’det godas’ och ’det ondas’ alfa och omega. Det utgör den evigt brinnande dynamiska kraft, utan vilken varje form av manifestation och skapelse och därmed varje form av uppenbarelse, varje form av livsupplevelse, skulle vara en omöjlighet. Denna hunger och mättnad har därför här i *Livets Bog* fått benämningen ’den högsta elden’.” (*Livets Bog* del 4, st. 1472)

”Denna ’högsta eld’ är alltså i sig själv helt neutral. Den är varken ’ond’ eller ’god’. Den utgör det namnlösa ’X1:s’ utstrålning av ’något som är’ och är därmed en självbevarelsens eviga urkraft, genom vilken jaget kan uppleva och skapa. Den är själva skaparförmågan eller ’X2:s’ vibrationsdomän, genom vilken jaget eller ’X1’ utformar ’X3’, som därvid blir kulminationen av ’den allra högsta eldens’ tillfredsställelse. Hela tillvaron är en sexuell njutning. Det eviga livet är ett äktenskapligt samliv med Gud. Ja, i sanning, ’kärleken till nästan’ framträder därigenom som uppfyllelsen av alla lagar.” (*Livets Bog* del 4, st. 1473)

”Alla nyanser i livsupplevelsen, hur stora eller hur små de än må vara, är i sin djupaste analys nyanser av ’behag’ och ’obehag’. ’Behag’ och ’obehag’ är i sin tur endast förnimmelsetryck eller sinnenas reaktioner på beröringen med yttre ting. De yttre ting eller företeelser som omger ett levande väsen, åstadkommer alltså i väsendets sinnen en förnimmelsetryck av ’behag’ eller ’obehag’. Men ett ting som av det ena väsendet förnimms som ’obehag’, kan samtidigt av det andra väsendet förnimmas som ’behag’. Något som är tråkigt för det ena väsendet kan vara omåttligt intressant för det andra, och något som i dag är utomordentligt behag- och glädjeskapande för väsendet, kan senare av samma väsen förnimmas som ’obehag’ eller ’leda’, trots att tinget i sig självt inte förändrats. Det är därmed uppenbart att det är sinnen som förändrats, och med dem också livsförnimmelsen eller livsupplevelsen. Denna sinnenas förändring, och därmed förändringen av livsförnimmelsen, visar sig vara fullständigt planmässig. Och

⁹³ Martinus ägnar för övrigt *Livets Bog* del 5 åt detta omfattande ämnesområde – den sexuella principen, polförvandlingen och den högsta elden.

därmed är livsförnimmelsen eller livsupplevelsen således en organiserad företeelse. Det är denna organisering av sinnenas reaktionsförmåga och den åtföljande förändringen av livsupplevelsen som uppenbarar sig för oss såsom identisk med naturens kretslopp, som ju i sin högsta analys utgör 'spiralkretsloppet'.⁹⁴ Spiralkretsloppet är således i själva verket en ändamålsenligt organiserad reglering av förnimmelse- eller livsupplevelseförmågan. Eftersom det är en organisering av själva livsupplevelseförmågan, kommer alltså spiralkretsloppet före denna förmåga och blir därigenom i sig självt den allra högsta bärande principen. Det utgör själva sammanbindningsledet mellan jaget och dess livsupplevelse. Det bestämmer dess lust- och olustförnimmelse. Det är grundat i 'X2' och förgrenar sig ned genom alla avdelningar i 'X3' och behärskar dessa totalt. Då detta kretslopp således utgör den allra högsta reglerande faktorn i det levande väsendets struktur näst efter jaget, känner vi igen denna faktor som identisk med 'den högsta elden'." (*Livets Bog* del 4, st. 1565)

"Eftersom hela livsfunktionen således handlar om skapandet eller uppnåendet av en känsla av behag eller välbefinnande, och eftersom livet utan detta inte når sin kulmination, framgår det här tydligt att denna princip är identisk med den allmänna sexuella principen. Vad gäller denna princip rör det sig också om uppnåendet av den högsta behagsförnimmelsten eller vällustkänslan. Det finns således inte någon skillnad mellan den jordmänniska sexualprincipen och själva den kosmiska livsupplevelseprincipen. Det är endast i den rent yttre strukturen, genom sin anknytning till den köttsliga fortplantningsprincipen, som den jordmänniska sexualiteten skiljer sig från huvudprincipen som ett särskilt detaljområde. Hela livsupplevelsen, ja, hela världsstrukturen, är alltså en fråga om behagskänsla. Det är denna behagskänsla som i sin högsta form är 'himmelriket', 'saligheten', upplevelsen av 'odödligheten', upplevelsen av att vara 'ett med Fadern', upplevelsen av att vara tidens och rummets herre. Tillfredsställandet av denna livets högsta behagskänsla är således detsamma som 'den högsta elden'. Detta tillfredsställande eller denna 'eld' är jagets mentala värmekälla, dess härd, dess vagga, dess uppståndelse och eviga liv." (*Livets Bog* del 4, st. 1648)

"Alla upplevelser, såväl de rent köttsligt fysiska som de mentala eller andliga, är i sin djupaste analys 'känsla'. Här framgår allt tydligare hur utomordentligt omfattande 'den högsta elden' är i väsendets struktur. Den är själva det eviga livet direkt rotfäst i jaget, med vilket den i sin högsta form är identisk. Den är i

⁹⁴ Se gärna Martinus symbol 14 *Det kosmiska spiralkretsloppet I* på Martinus Institutets hemsida [Symbol 14 \(martinus.dk\)](http://Symbol14(martinus.dk))

sin egenskap av medvetande jagets eviga strålgloria, dess värme och ljus. Dess lysande låga kan aldrig släckas, även om dess framträdande är ett evigt tilltagande och avtagande, en evig rytm eller rörelse mellan två ytterpoler, från minsta framträdande till största framträdande och tillbaka igen. 'Den högsta elden' är jagets eviga kosmiska andning. Från sitt minsta framträdande, där den endast är osande rök och gnistor, växer den fram till sitt största framträdande, där den är ett tindrande, strålande, klart och allt upplysande bål, en sol som visar jaget såsom 'Guds avbild'. Härifrån minskar dess lågas klara eld och värme för att slutligen åter endast vara en liten flämtande låga, inhöljd i och fördunklad av rökmoln, slagg och aska. Det är denna 'den högsta eldens' rytmiska rörelse mellan dess minsta och dess största framträdande som gör livsupplevelsen till ett evigt kretslopp. Det är denna 'den högsta eldens' rytmiska struktur genom väsendena i mikrokosmos, mellankosmos och makrokosmos som ligger till grund för skapelsen av dag och natt, sommar och vinter, sådd och skörd, gott och ont, barndom och mogen ålder eller kort sagt alla existerande kontraster. Och när mänskligheten, som vi just har sett, befinner sig i en lidande- eller olyckssfär, en dråp- och dödssfär, en okunnighetens och primitivitetens fallgrop, beror det alltså enbart på att denna mänsklighet i sitt kosmiska kretslopp passerar "den högsta eldens" sfär av minsta framträdande. Där 'den högsta eldens' minsta framträdande råder, blir livet alltså till mörker, till lidande och död, till 'domedag' eller 'helvete' för de levande väsendena." (*Livets Bog* del 4, st. 1675)

"Den högsta elden är således det gudomliga primära livsfundamentet bakom alla levande väsen, bakom alla former av manifestation, skapelse och upplevelse och därmed bakom hela universum eller världsalltet. Den bestämmer alla kretslopp och reglerar därmed allt ljus och mörker. Det är den som lyser och värmer i såväl mikrosjälén som makrosjälén. Den tindrar och lyser genom alla ögon och vibrerar i allt tal. Den är kärnan i varje tanke och handling. Den är vinterns vita ro och stillhet, liksom den är sommarens omätliga blomsterhav. Den bestämmer varje färg, varje doft, varje storlek. Den styr dolken i mördarens hand och naglar fast gudasonens händer och fötter vid korset. Den rungar genom åskans mullrande och bländar genom blixstens sken. Den är den sakta porlande bäcken i skogens stilla enslighet, likaväl som den är bränningens väldiga kraft mot klippornas hårda granit. Den är det lilla barnets trygghet vid moderns bröst, och den är den värmande elden i ynglingens blick till sin unga älskade. Den är livet i mannens säd, och den är den första rörelsen hos det lilla fostret i moderns sköte. Den skiner i morgonsolens glans, likaväl som den lyser i den dalande solens aftonglöd. Den är Guds allt bestämmande vilja. Utan den högsta elden inget medvetande, ingen organism, ingen skapelse, ingen upplevelse, inget universum, inget liv. Blott ett evigt 'intet' och därmed en evig död skulle existera där nu ett evigt liv tindrar och lyser. Den högsta elden är Guds ansiktes

strålflyde synliggjort i allt och alla. Den är den eviga anden över vattnet.”
(*Livets Bog* del 5, st. 1938)

”Den [högsta elden] är själva det eviga livet direkt rotfäst i jaget, med vilket den i sin högsta form är identisk. Den är i sin egenskap av medvetande jagets eviga strålgloria, dess värme och ljus”, skriver Martinus i stycke 1675. Vad menar Martinus med jagets eviga strålgloria och att den högsta elden i sin högsta form är identisk med jaget?

I *Livets Bog* del 6 beskriver Martinus det han kallar guldglorian och guldtrådarna, vilka är lika med Gudomens medvetande. Enligt Martinus består Gudomens medvetande av alla existerande livsenheters medvetande, vilket grundar sig i att samtliga livsenheter har en delaktighet i det gudomliga världsjaget genom det egna jaget, X1, i den treeniga principen. Dessa livsenheters jagupplevelser bildar tillsammans Gudomens medvetande om sig själv. Det är ju genom varje enskild livsenhet som Gudomen speglar sig själv, ser sig själv, och därigenom upplever varje tänkbar nyans av sig själv, vilket är det samma som att Gudomen uppleva livets obegränsade mångfald i all evighet. Livsupplevelsen skapas genom rörelsearternas kontrasterande och perspektiviska inverkan på jaget.

Jaget - ”det levande” i det levande

Jaget, ”det levande” i det levande, existerar i ett tillstånd av absolut stillhet - som ”den fasta punkt ”kring vilket allt i världsalldet rör sig”, skriver Martinus i *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 11. I denna guldgloria (”den fasta punkten”) börjar en ny gloria göra sig gällande, fortsätter Martinus. Denna gloria visar sig som kulminerande ljus, och detta är början till ande, dvs. tankestoff eller medvetande.⁹⁵ Genom denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde Gudomen sätta igång rörelse.⁹⁶ Detta skapande av rörelse har pågått i all evighet och kommer likaså att pågå i all evighet. Det finns med andra ord ingen startpunkt för ljusets tillkomst. Denna självgenererande ljus- och medvetandeskapande aktivitet utgör Gudomens egen perpetuum mobile – den kosmiska evighetsmaskinen.

Upprepning är kunskapens moder:

Att jag nu som avslutning på kapitel 5 väljer att återkomma till guldtrådarna, genom att citera några stycke från *Livets Bog* del 6, så är det för att jag bedömer att det är av största vikt för den läsare som är intresserad av ämnesområdet mystik, och som tidigare inte är bekant med Martinus beskrivning av guldglorian, guldtrådarna, moderenergin och det oskapade ljuset, eller som har läst om detta gudomliga ljus i andra skrifter, här i denna text kan få ta del av

⁹⁵ Det är detta kulminerande ljus, den nya glorians utstrålning, som i den mystiska traditionen beskrivs som det eviga, oskapade ljuset.

⁹⁶ Se stycke 11 i *Den intellektualiserade kristendomen*.

Martinus egen redogörelse av detta fascinerande ämnesområde. För övrigt går det bra, för den som så önskar, att gå vidare till kapitel 6 ”Platons dialog Parmenides”.

Guldtrådarna – Gudomens samlade medvetande

Så här beskriver Martinus guldtrådarna i *Livets Bog* del 6:

”Här i sammansmältningen av vår mentalitet och vår allsmäktige Faders mentalitet har vi nått den direkta upplevelsen av hans uppenbarelse. Den börjar med att vi får uppleva ett omätligt tomrum. Allting har plötsligt försvunnit från vår tillvaro. Till och med våra organismer, de psykiska såväl som den fysiska, är avlägsnade från vår sinnesförmimelse. Då det inte alls finns några detaljer eller någon rörelse i detta skenbara ’intet’ eller ändlösa tomrum, förekommer här inte heller några förvandlingar eller något skapande. Men där ’intet’ skapande är, där finns inte heller tid eller rum. Dock markeras här rummet genom att det är genomstrålat av en gigantisk ljusocean. Ljuset har fullständigt guldets färg. Det är som om rummet genomträngdes av lysande guldtrådar. Här existerar överhuvud taget inget annat. Ingenting är synligt av vår egen organism. Det finns ingenting som för sinnena markerar vår existens. Det finns inget som helst synligt yttre framträdande. I denna ljusocean av tindrande guldtrådar har man blott en enda förmimelse, och det är känslan av att vara ’ett med Gud’. I sanning, här i livstemplets allra heligaste är vi ’ett med den evige Fadern’. Allting lyser i guld, guld och åter guld.” (*Livets Bog* del 6, st. 2087)

"Som du ser, uppfyller de gyllene trådarna det omätliga skenbara tomrummet eller ’intet’, vilket, såsom du just har upplevt, är detsamma som oändligheten och evigheten. Men då oändligheten i tid och rum är detsamma som ditt och mitt jag, är de gyllene trådarna alltså något som är knutet till dessa våra jag. Om det inte vore så, hur skulle tiden och rummet då ha blivit till? Denna de gyllene trådarnas innersta förbindelse med våra jag är i sig själv omanifesterad, varefter trådarna sträcker sig nedåt i det manifesterade eller i det för sinnena tillgängliga området. Dessa trådar har alltså sin upprinnelse i ett område av rörelse eller vibration, som ligger under den standard som är tillgänglig för förmimelse. Därigenom blir de i detta område omanifesterade liksom våra jag, utan att de dock utgör den totala, absoluta stillhet som kännetecknar jagen. Under det att dessa är omanifesterade, emedan de utgör den absoluta stillheten, den absoluta fasta punkten, utan vilken en absolut första rörelse omöjligt kunde äga rum, så beror de gyllene trådarnas delvisa omanifestation endast på att deras rörelse- eller vibrationsart ligger under den standard för rörelse som krävs för att få sinnen att reagera. Och en rörelseart, som inte kan inverka på sinnen och få dessa att reagera, kan omöjligt bli till direkt upplevelse. Den måste alltid undantagslöst förbli omanifesterad. Till våra jag är alltså knutet ett omanifesterat område, inom vilket all rörelse utskiljes från den

absoluta stillheten och blir till rörelsens och därmed till manifestationens första begynnelse. Denna osynliga eller för sinnena omanifesterade rörelseart eller energi har du redan lärt känna under benämningen moderenergin.” (*Livets Bog* del 6, st. 2098)

”De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör den allra första eller högsta formen för förnimmande av din och min eviga struktur. Ett högre förnimmande kan inte äga rum. De utgör sålunda det manifesterades allra högsta horisontrand. Bortom denna horisontrand existerar alltså bara ditt och mitt jag samt all rörelsens allra första begynnelse. Men denna rörelse är här bortom de gyllene trådarnas domän otillgänglig för förnimmande och skall därför evigt förbli omanifesterad. Men icke desto mindre är det denna rörelse eller vibration som på denna sida av de gyllene trådarnas ljusrand, alltså här i den tids- och rumsdimensionella världen, blir till våra organismer, till våra medvetna och omedvetna livsfunktioner, till vår tanke- och viljeföring, till vår manifestation och vårt sätt att vara. Här från detta vårt eviga vara bakom livstinnarna sänder vi till den materiella världen ut alla våra livsimpulser och får från samma värld tillbaka återverkningarna eller reaktionerna av dessa våra impulsers möte med denna världens impulser. Dessa reaktioner är detsamma som vår livsupplevelse. De gyllene trådarna utgör sålunda reaktionen av vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vår högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten. /---/ Men bortom eller över de gyllene trådarnas ljusrand existerar alltså det område av oss, dig och mig, som inte är tillgängligt för förnimmelse: vårt eviga jag och den omanifesterade eller för förnimmelse otillgängliga delen av moderenergis område. Jaget och denna del av vårt självs struktur utgör sålunda vår eviga, över reinkarnation eller liv och död höjda, orörliga väsenkärna. I denna väsenkärna existerar alltså vårt allra högsta medvetande och vår högsta livsstruktur eller det du lärt känna som ’övermedvetandet’.” (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

”Vår eviga väsenkärna består sålunda av vårt jag och moderenergin. Vårt jag är alltså förbundet med något som blott delvis är manifesterat. Det har vibrationsförmåga nedåt i den manifesterade världen, men uppåt gränsar det in i jaget eller det omanifesterade och blir i motsvarande grad självt omanifesterat. Detta något eller moderenergin bildar därigenom en bro från vårt jags suveräna omanifestation och in i den skapade världen, in i det tids- och rumsdimensionella området. I denna bro, som alltså är detsamma som vårt

övermedvetande, existerar, som du redan vet, vårt ödeselement och våra talangkärnor. Och härifrån bildas och upprätthålls vårt undermedvetande med sin skapade organism, bestående av de fysiska och psykiska huvudorganen eller kropparna, genom vilka vårt jag upplever dags- och nattmedvetande i den tids- och rumsdimensionella världen. Och härmed har du nu tillsammans med mig upplevt din allra högsta identitet som ett med mig, höjd över all manifestation och skapelse och därmed som odödlig och identisk med själva evigheten och oändligheten.” (*Livets Bog* del 6, st. 2100)

Det strålande, glittrande havet av guldtrådar är med andra ord en yttre, synlig manifestation av moderenergin, i form av ett oändligt antal livsenheters separata jagstrålar, vilka emanerar ur det bakom strålhavet varande gudomliga jaget och dess övermedvetandet. Det är alltså utstrålningen av moderenergin från Gudomens innersta, osynliga jagstruktur, pådrivet av urbegärets eviga draging mot livsupplevelse, som resulterar i detta ovan beskrivna gyllene ljus.⁹⁷ Då det är moderenergin vi här talar om, betyder det att detta ljus är oskapat, att det är evigt existerande. Och då moderenergin på *ett* plan är lika med Gudomens jag, genom dess *delvisa identitet* med detta jag, kan det karaktäriseras som ”något som är”.⁹⁸

Guldtrådarna och själens grund

”De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör den allra första eller högsta formen för

⁹⁷ Återigen:

”De gyllene trådarna utgör således reaktionen på vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålför.” (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

⁹⁸ Moderenergin är inte, menar jag, det samma som Gudomens innersta väsen, det Ena eller 0X. I 0X finns ingen *verksam* energi, då 0X utgör Gudomens icke-verksamma ”del”. 0X utgör ett evigt, energimässigt, balanserat något som är bortom språkets och intellektets räckvidd. Moderenergin utgör, i guldglorian, en del av Gudomens verksamma ”jagdel”, X1 (då den är rotfäst i jaget). X1 frigör energi, moderenergi, från sig själv, 0X, vilken omsätts till sex undermedvetandeenergier i X2. Dessa energier manifesteras sedan på jagets önskan i X3-området: domänen för skapelse och livsupplevelse.

Det är detta frigörande, detta *överflödande av energi* (i enlighet med Plotinos tankar om att det Ena flödar över, emanerar, till Nous och Världssjälen), som synliggörs genom guldtrådarna oavbrutna glittrande och strålande i ljusoceanen. Gudomen ”kommunicerar” oavbrutet ut sig själv genom den *verksamma* treeniga principens jag och skaparförmåga till ett oräkneligt antal livsenheter eller treeniga principer i världssalltet. Dessa livsenheter kommunicerar i sin tur tillbaka sina livserfarenheter till Gudomen, vilket utgör Gudomens medvetande. (Jfr. Mäster Eckharts beskrivning av ”Guds födelsen” eller ”Guds födelse i människan”, där Gud föder Sonen, som i samma ögonblick föder Fadern – medvetandes eviga upprätthållande).

Vi befinner oss här vid den eviga livsprocessens innersta kärna – jaget vändning av energin eller rörelsen (se *Livets Bog* del 3, st. 820–826). Det är alltså genom denna perpetuum mobile process, utflödet och återgivandet av energin eller rörelsen till jaget, som Gudomen upprätthåller sitt medvetande, sin livsupplevelse, i all evighet.

förnimmande av din och min eviga struktur. Ett högre förnimmande kan inte äga rum. De utgör sålunda det manifesterades allra högsta horisontrand. Bortom denna horisontrand existerar alltså bara ditt och mitt jag samt all rörelses allra första begynnelse”, skriver Martinus i stycke 2099.

Var äger då denna syn av guldtrådarna rum? Den som betraktar detta guldstrålande ljushav har ingen organism, varken fysisk eller andlig. Det finns inget för sinnena registrerbart att reagera på. Här förekommer ingen förvandling eller skapelse. Det finns inget som rör sig, förutom de glittrande, tindrande guldtrådarna. Det är en upplevelse som äger rum bortom tid och rum, i ett evigt pågående nu. Det enda som finns till ur betraktarens ögon, är dennes medvetande och de gyllene trådarna, guldglorian, som denne iakttar.

Ja, min gissning är att denna upplevelse äger rum i det Mäster Eckhart benämner själens grund eller själens innersta del – mötesplatsen för Gud och människan.⁹⁹ Eller det som Plotinos beskriver som ”the Intellective-Soul or Intuition, Intellectual or Intelligent Soul, or the Intellectual-Principle of the Soul”.

Denna Intellectual-Soul redogörs det för i en inledande förklarande text i *The Enneads*, där läsaren får en överblick över Plotinos tankevärld och klassificering av det Ena, Nous eller Intellectet och Världssjälens.

Under rubriken ”Man: His Nature, Powers and Destiny” kan vi läsa följande om den översta delen av själen:

1. ”The Intellective-Soul is impassible, all but utterly untouched by Matter, forever in the nature of things separated from the body: its Act is the act of Intellection, or Intuition, or True-Knowing of Real Existences: it has its being in eternal Contemplation of the Divine: this Act of the Intellective-Soul, identical with the Intellectual-Principle in Man, is however, not perceived by the Man except when, by a life of philosophical morality (Sanctity or Proficiency), he has identified his entire being with this his highest principle.” (*The Enneads* xxxvi)

Överfört till Marinus terminologi, föreställer jag mig att det ovan nämnda höga medvetandetillståndet är det han benämner kosmiskt medvetande. Alternativt en mycket djupgående kosmisk glimt.

⁹⁹ *Själens grund*:

”Bortom själens olika förmögenheter och medvetna funktioner finns det ett område (ett tillstånd) – ’en plats’ – i människans medvetande dit medvetandet om de skapade tingen inte når. Eckhart betecknar detta område (tillstånd) av medvetandet som *själens grund* eller *själens verklighet*.

Tomt medvetande:

Människan är medveten om objektvärlden – tingen i världen – tack vare sina själsförmögenheter och funktioner, som intellekt, minne och vilja. Dessa förmögenheter har ingen funktion eller ’verksamhet’ i själens grund, medvetandets högsta område. Medvetandet är där absolut tomt, det är med Eckharts formulering fritt från alla bilder.” (Hof s.189. Min understrykning.)

Guldtrådarnas placering

Vad gäller Martinus placering av denna upplevelse, är min gissning att den äger rum i den översta delen av X3, den del som gränsar till X2-området:

”De gyllene trådarna är denna moderenergis passage genom gränsområdet mellan det omanifesterade och det manifesterade. De utgör den allra första eller högsta formen för förnimmande av din och min eviga struktur. Ett högre förnimmande kan inte äga rum. De utgör sålunda det manifesterades allra högsta horisontrand.” (*Livets Bog* del 6, st. 2099)

Något som är förnimbart tillhör X3-sfären. Jaget, X1, och övermedvetandet, X2, är båda två osynliga faktorer, vilka befinner sig bortom förnimmandets gräns.

X3-sfärens högsta del:

”De gyllene trådarna utgör sålunda reaktionen av vårt eviga väsens första möte med den manifesterade världens område. Denna reaktion är alltså det överväldigande gyllene ljus som uppfyller rummet med sina ändlösa trådar utan början och utan slut, utan tid och utan rum, utan former och utan ting, utan ljud och utan färger, endast tindrande guld och åter guld i strålförm. Detta är vår högsta synliggörande av vår oföränderliga och högsta existens som evigheten och oändligheten.” (*Livets Bog* del 6, s., 2099. Min understrykning.)

X1 och X2 – icke förnimbara realiteter:

”Men bortom eller över de gyllene trådarnas ljusrand existerar alltså det område av oss, dig och mig, som inte är tillgängligt för förnimmelse: vårt eviga jag och den omanifesterade eller förnimmelse otillgängliga delen av moderenergis område. Jaget och denna del av vårt självs struktur utgör sålunda vår eviga, överreinkarnation eller liv och död höjda, orörliga väsenkärna. I denna väsenkärna existerar alltså vårt allra högsta medvetande och vår högsta livsstruktur eller det du lärt känna som ’övermedvetandet’.” (*Livets Bog* del 6, st. 2099. Min understrykning.)

Martinus skriver att våra fysiska och andliga organismer är avlägsnade från vår sinnesförnimmelse vid skådandet av guldtrådarna. I stället är det, menar jag, genom intuitionsenergin, själens ögon, som vi kan se dessa guldtrådar. Men oavsett avsaknaden av fysiska och andliga organismer, har vi alltid med oss vårt undermedvetande, X3 – även om X3 vid detta högst speciella tillfälle, temporärt är ”inaktiverat”, vilket genererar det kroppslösa tillståndet. Den treeniga principen X1, X2 och X3 utgör, som Martinus skriver på ett flertal ställen i *Livets Bog*, en oskiljbar enhet.

Att erfara extasen i Gudsmötet genom känslokroppens spiralcentrum i X2

Min hypotes angående Gudsmötet vid själva livskällan, X2:

Min hypotes bygger på detta att tanke och känsla är två skilda ting. Tänkandet är en ren *intellektuell* medvetandeprocess, kopplad till *intelligensenergin*, medan *upplevelsen* av tänkandets verksamhet är kopplad till den *sjäsliga strukturens känslokropp*.

Då upplevelsen av den orgastiska extasen vid Gudsmötet är *både* en känslomässig och intellektuell sådan, och då individen inte har vare sig en fysiska eller andlig organism, utan upplever extasen genom X1 och X2-principen, är min tanke att det är *urbegärets möte med känslokroppens spiralcentrum i X2*, som möjliggör den *känslomässiga* upplevelsen av extasen i detta kroppslösa tillstånd (se stycke 533 ovan).

Enligt min hypotes skulle det i så fall vara *genom urbegärets möte med den själsliga strukturens spiralcentrum för känslokroppen i X2*,¹⁰⁰ som individen kan ha den starka känslomässiga upplevelsen som extasen i sig utgör (extasen utgör en *kraft* eller *energi*, vilket är förutsättningen för att den kan upplevas). Vad jag vet har Martinus inte skrivit något om detta, så här spekulerar jag fritt. Vem vet, kanske är jag helt fel ute med mina spekulationer. Kanske inte. Tills vidare får det vara en av de frågor som jag tålmodigt får invänta svaret på.

X2-principen och rörelsens ursprung

Nedan följer ett citat från *Livets Bog* del 3, där Martinus understryker X1:s ”hjälploshet” utan X2- och X3-principerna. Här tänker jag alltså att jaget inte kan uppleva några känslomässiga intryck *utan* en tillgång till grundtalangkärnan, eller spiralcentrum, för känsloenergin i X2, då upplevelsen av guldglorian är förlagd bortom tid och rum, på evighetsplanet, och X3-principens organismskapande aktiviteter tillfälligt är inaktiverade.

”Livskällan är alltså detsamma som ’rörelse’. Utan ’rörelse’ inget liv, ingen upplevelse, ingen förnimmelse. Och vi kan här exakt konstatera var denna ’rörelse’ har sin början. Vi ser att jaget utgör ett ’något’ som inte är ’rörelse’. Och med denna upptäckt har vi konstaterat en zon, där ’rörelsen’ är absolut utesluten och där den således aldrig har existerat och aldrig någonsin kommer att existera. Då denna zon eller detta område är detsamma som ’X1’, måste denna del av det levande väsendet i sig själv alltså befinna sig helt utanför upplevelse, manifestation eller skapelse. Men detta stämmer ju även med våra tidigare analyser, som visar att jaget inte kan existera annat än i förening med de två andra principerna, ’X2’ och ’X3’. Det är alltså denna förening som utgör

¹⁰⁰ Grundenergiernas grundtalangkärnor, eller spiralcentrum, är rotfästa i X2.

förutsättningen för dess existens och framträdande som 'ett levande väsen'."
(*Livet Bog* del 3, st. 781)

Jag konstaterar att rörelse förekommer i ljushavet, X2, genom guldtrådarnas glittrande och strålade verksamhet. Rörelsen kan likaså konstateras genom att de enskilda eller individuella guldtrådarna "lösgör sig" och strålar ut från ljusoceanen. Utan rörelse skulle det inte vara möjligt att se guldtrådar.¹⁰¹ Utan rörelsens upphov, jaget, skulle inte guldtrådarna kunna "flöda över" till den tids- och rumsdimensionella världen. Detta överflödande, som åskådliggörs genom guldtrådarnas glittrande och strålade verksamhet, är inget mindre än Gudomens tillkännagivande av sig själv.

"De nämnda tre 'X:ens' förhållande till 'livet' känner vi redan något till, då vi nämligen i tidigare analyser har sett att 'X1' utgör jaget i det levande väsendet, 'X2' utgör detta jags skaparförmåga, medan 'X3' är resultatet av denna skaparförmåga och blir det yttre, synliga uttrycket för jaget. Det är ju detta synliga uttryck som vi kallar för 'ett levande väsen'. Det synliga av det levande väsendet är alltså inte själva jaget. Detta är i sig självt helt höjt över synligheten, eftersom det är till före synligheten. Denna kan ju endast existera såsom något som jaget frambringar. Av denna frambringade synlighet kan vi sluta oss till skaparförmågan, vilken i sin tur avslöjar sig som en underordnad egenskap, kontrollerad och ledd av något för förnimmandet osynligt eller otillgängligt."
(*Livets Bog* del 3, st. 779)

"Gränsen mellan själva 'livet' och 'livets herre' kan därför inte, som vi här har sett, existera inom det område som utgör domäner för 'X3'. Och då 'X1' likaså ligger utanför 'rörelsen', måste vi alltså, för att komma till rörelsens ursprung, vända tillbaka till 'X2'. Här i området mellan 'X1' och 'X3', alltså i domänerna för 'X2', har vi själva livskällans upprinnelse. /---/

Men när det alltså finns 'rörelse' inom området 'X2', blir då inte detta område, där 'rörelsen' äger rum, detsamma som 'X3'? Nej, helt detsamma blir det inte. Ty 'rörelsen' har här en förbindelse med 'något' som inte är 'rörelse', och en sådan förbindelse är absolut utesluten inom 'X3'." (*Livets Bog* del 3, st. 786. Min understrykning.)

¹⁰¹ Bakom guldtrådarna, i det gudomliga mörkret (Gudomens väsens kärna), finns det ingen rörelse (därav mörkret) så länge som Gudomen inte ger sig till känna genom sin, *mot* individen riktade, kärlekskraft – Gudsmötets kulmination. Gudomen, det gudomliga mörkret, har *i sig* en extatisk kraft som denne tillkännager sig genom vid mötet med individen. När denna överjordiska kraft tar individen i besittning, upplevs den som en kolossalt starkt vibrerande företeelse vilken, menar jag, utgörs av elektricitet. Jag kunde vid kulminationen av min upplevelse, under ett kort ögonblick, uppfatta energiliknade lodräta, blixkliknande formationer snett till vänster om mig.

I följande styckeavsnitten beskriver Martinus X2 som rörelsens upphov:

”I 'X2' har all 'rörelse' och därmed allt medvetande sin absolut första upprinnelse. I området för 'X2' möter vi alltså, som nämnts, det egendomliga tillstånd som inte finns inom något annat område, nämligen detta att 'rörelsen' gränsar till – inte en relativt – utan en absolut 'fast punkt'. Men när denna 'fasta punkt', som ju är detsamma som 'X1' eller jaget, i sig själv inte är 'ämne' eller 'materia', hur kan den då ha något inflytande på 'rörelsen'? Och hur kan 'rörelsen' ha inflytande på jaget, vars natur är absolut stillhet?

Ja, här blir svaret att dessa två faktorer inte har det allra minsta direkta, materiemässiga inflytande på varandra. Dessa faktorer möter äger rum på ett sätt eller i en situation, till vilken det inte finns någon motsvarighet inom sinnenas värld. Deras möte är i sig självt osinnligt eller icke förnimmelsemässigt. Jaget är ju redan osinnligt och kan därför inte i sig självt utgöra någon förnimmelsemässig kontrast till 'rörelsen'. Denna måste därför, i det ögonblick den möter jaget och därmed inte längre har andra rörelsearter som kontrast, befinna sig utanför förnimmandet. Den måste i denna situation vara fullständigt identisk med själva det 'X', i vilket den uppgått. Men då detta 'rörelsens' möte med jaget inte desto mindre efterlämnar denna för sinnena tillgängliga verkan som vi kallar 'livsupplevelse', vilket är detsamma som väsendets förnimmelse av 'jag' och 'det', kan detta möte mellan jaget och 'rörelsen' inte bortförklaras eller förnekas, utan måste stå där som all förnimmelse allra första upprinnelse.” (Livets Bog del 3, st. 789. Min understrykning.)

Enligt ovan sagda, blir det till ett faktum att rörelsen djupast sett är en illusion; att den ”rörelse” som går upp i jaget blir lika med jaget – absolut stillhet; att den enda verklighet som existerar är den absoluta stillheten eller jaget, 0X/X1- ”det gudomliga något som är”. Ur jaget emanerar ”energi” – den skaparförmåga som ur den *absoluta stillheten* frambringar illusoriska rörelsekombinationers rörelsekombinationer, vilka av jaget uppfattas som varande ett kontrasterande ”något” mot det själv, upplevt ”*utanför*” det själv. Detta ”något”, urbegäret och moderenergin (energi eller rörelse), utgör initialt en del av det immateriella jagets absoluta stillhet. Jagets immateriella, absoluta *stillhet* och *tomhet* utgör med andra ord det ”material” som jaget har till sitt förfogande för att skapa liv och livsupplevelse. Tillvarons största mirakulösa paradox?

”Vad är det då som sker i detta mystiska område som vi kallar 'X2' eller skådeplatsen för 'rörelsens' möte med jaget? Ja, där sker i varje fall ingenting som på något vis är direkt tillgängligt för förnimmelse. När vi här har konstaterat att 'rörelsen' har sin upprinnelse i 'X2', har detta endast skett på basis av vårt konstaterande att den varken börjar eller slutar i 'X1' eller 'X3'. Alltså måste den med nödvändighet ha sitt 'alfa' och 'omega' i 'X2'. Att all 'rörelse' eller 'reaktion' och därmed allt medvetande har sitt 'alfa' och 'omega' i 'X2', konstateras endast genom en indirekt förnimmelse eller upplevelse, på samma sätt som vi dokumenterar existensen av 'X1'. 'X1' och

'X2' blir alltså fakta, inte genom att vi direkt kan 'se' eller förnimma dem, utan genom att vi kan förnimma att 'rörelsen' eller 'X3' är ett tillstånd som är 'frambringat' eller 'skapat'. När detta är ett faktum, blir det även ett faktum att det måste existera 'något' som är identiskt med upphovet till det frambringade eller skapade. Detta 'något' kan inte vara identiskt med 'rörelse', för då måste ju detta också vara 'frambringat' eller 'skapat'. Och såsom varande 'det skapade', kan det inte samtidigt vara identiskt med det 'något' som måste betecknas som 'skaparen'. Varje form av 'rörelse' avslöjar alltså sig själv som en realitet, vilken är underordnad en annan realitet. Denna andra realitet är dess behärskande skapare, efter vilkens vilja eller på vilkens bud den existerar och formar sig." (*Livets Bog* del 3, st. 790)

Om skaparförmågan (vilken är rotfäst i ödeselementet) och de timliga tingen kan vi läsa följande i *Livets Bog* del 2:

""Något' kan inte bli till av 'intet'. Då dessa realiteter dessutom just utgör huvudbetingelserna för varje form av skapelse, skulle en sådan alltså vara totalt utesluten vid en tidpunkt då jaget var helt utan dem. Jagets anknytning till skaparförmågan och materien har således också funnits till i all evighet. Denna skaparförmåga är alltså inte ett 'skapat' ting, utan utgör en evig princip som framträder i en evigt fortsättande ström av variationer. Med varje ny variation blir jaget i stånd att frambringa en motsvarande ny inverkan eller reaktion i materien. Det är denna reaktion vi kallar 'ett skapat ting'. Ett sådant ting har alltså en början och ett slut och blir därmed 'timligt' eller 'dödligt', något som en gång har börjat och en gång ska upphöra.

Det som är 'timligt' eller 'dödligt' i tillvaron är således inte den av de tre 'X-en' bestående enhet som utgör själva 'det levande väsendet', utan detta väsens skapelser eller 'de skapade tingen'." (*Livets Bog* del 2, st. 315)

Att skaparförmågan är uppbyggd av moderenergin kan vi läsa i följande stycke i *Livets Bog* del 3:

""Men eftersom detta 'X' [X1/jaget] 'upplever' och 'manifesterar', vilket är detsamma som att det skapar, har det, som vi också har sett i tidigare analyser, en skaparförmåga. Denna skaparförmåga är lika evig som detta 'X', ty om det hade funnits en tid då 'X' inte hade någon skaparförmåga, skulle denna ju omöjligt ha kunnat bli till, för med vad skulle skaparförmågan då ha frambringats? Skaparförmågan är alltså lika evig som 'X1'. Men eftersom den är evig och därför inte kan vara en skapad företeelse, kan den i sig själv heller inte ha någon analys. Som vi tidigare nämnde, kan endast det frambringade ha analys. Skaparförmågan kan därför liksom 'X1' endast betecknas som 'något som är'. Härutöver måste den vara namnlös till sin natur, och vi kallar den därför 'X2'. Men eftersom ingen skapelse, det vill säga ingen manifestation eller upplevelse av liv för något väsen, skulle kunna äga rum utan denna förmåga eller denna företeelse, [X2] som också utgör livets sjunde grundenergi,

'moderenergin', så betecknar vi den här som 'livssubstans nr 62'." (*Livets Bog* del 3, st. 1001)

Angående moderenergin (guldtrådarnas) utflöde ur ljusoceanen (guldglorian) och dess funktion som varande en bro "över till" eller "in i" X3-områdets domäner:

"Den evige Faderns stora ljusuppenbarelse för den älskade sonen fortsatte: 'Vår eviga väsens kärna består således av vårt jag och moderenergin. Vårt jag är alltså förbundet med något som blott delvis är manifesterat. Det har vibrationsförmåga nedåt i den manifesterade världen, men uppåt gränsar det in i jaget eller det omanifesterade och blir i motsvarande grad självt omanifesterat. Detta något eller moderenergin bildar därigenom en bro från vårt jags suveräna icke-manifestation och in i den skapade världen, in i det tids- och rumsdimensionella området. I denna bro, som alltså är detsamma som vårt övermedvetande, existerar som du redan vet vårt ödeselement och våra talangkärnor. Och härifrån bildas och upprätthålls vårt undermedvetande med sin skapade organism, bestående av de fysiska och psykiska huvudorganen eller kropparna, genom vilka vårt jag upplever dags- och nattmedvetande i den tids- och rumsdimensionella världen.'" (*Livets Bog* del 6, st. 2100)

Slutligen ett stycke där Martinus beskriver skaparförmågans samlade resultat, X3, som varande det samma som X1 eller "något som är":

"Detta gudomliga något har alltså en skaparförmåga. Då denna består av alla existerande skaparförmågor sammantagna, kan inte heller den ha någon tids- och rumsdimensionell analys. Den kan inte heller vara skapad, eftersom allt skapande utgår ifrån den. Den är därför till sin natur evig och likaså namnlös, utöver att den utgör 'något som är'. Vi har därför kallat denna skaparförmåga 'X2'.

Då allt som existerar i världsalltet som tids- och rumsdimensionella företeelser har frambringats genom den ovannämnda skaparförmågan, har således alla existerande kontraster eller motsatser frambringats genom samma gigantiska, av alla skaparförmågor bestående skaparförmåga. Därigenom är detta samlade resultat av denna eviga skaparförmåga i sig självt likaså helt utan analys. I dess helhetsfacit existerar likaväl det onda som det goda, det kärlekslösa som det kärleksfulla, det mörka som det ljusa, det primitiva som det intellektuella osv. Detta åter betyder alltså att detta helhetsfacit är lika ont som det är gott, lika kärlekslöst som det är kärleksfullt, lika mörkt som det är ljust, lika primitivt som det är intellektuellt osv. Men något som är lika ont som det är gott, är ju varken ont eller gott. Något som är lika kärlekslöst som det är kärleksfullt, är varken kärlekslöst eller kärleksfullt. Kort sagt: då alla kontraster eller motsatser således upphäver varandra i den eviga skaparförmågans samlade resultat, kan inte heller detta resultat ha någon analys, utöver att det utgör 'något som är'. Vi har därför betecknat detta tredje namnlösa 'något' som 'X3'." (*Livets Bog* del 7, st. 2658, punkt 12)

Konklusion: Angående min hypotes ovan, att det skulle vara urbegärets möte med den själsliga strukturens spiralcentrum för känslokroppen i X2, som möjliggör den känslomässiga upplevelsen av extasen, så är den som nämnts en spekulering från min sida. Men, jag menar att den gudomliga struktur som döljer sig bakom guldglorian, bestående av X1 och X2, utgör en gemensamt verkande dyad. Min tankegång bygger ju vidare på att den kraft som Gudomen utlöser mot individen i detta, det mest intima av möten, utgörs av den högsta eldens energi. Den högsta elden uppkommer enligt Martinus som ett resultat av samarbetet mellan urbegäret och moderenergin. Så, på ett eller annat sätt är X2 (även utan min hypotes om urbegärets möte med känslokroppens spiralcentrum), inblandad i utlösningen av den lycksalighets känsla som strömmar in i individens hjärttrakt (trots det kroppslösa tillståndet är det där energin upplevs), och den lycksalighets känslan är Gudomens *egen* lycksalighets känsla (dvs. den glädje som Gud upplever vid födelsen av Son-principen, människan, enligt Mäster Eckhart). Gudomen möter sig själv, genom sig själv, i sig själv – Guds födelsen i ett nötskal.

Gudomen kan inte, så vitt jag förstår, utlösa någon som helst energiform utan X2-principens medverkan. Vad som än utlöser den extatiska kraften, genom den gudomliga strukturens överordnade principer överseende (X1, jaget), så är och förblir X2-principen på ett eller annat sätt en aktivt medverkande komponent i detta överjordiska händelsförlopp.

Jagets "längtans" energi

Den kraft, energi, som driver jaget till att skapa ett alternativ till sin initiala stillhetsnatur benämner Martinus "*längtan*". Denna eviga "*längtan*" utgör enligt Martinus *jagets urkraft* – dess eviga anknytning till X3-principen:

"Med 'tänkandets' inträde börjar väsendet medvetet ta del i att kombinera energierna. Det kan efter hand med sitt tänkande medvetet reglera tilldragningen och fränstötningen av energierna. Därigenom blir det i stånd att gripa in i automatfunktionen. Det kan skapa nya automatfunktioner och upplösa de gamla. Det är detta väsendets medvetna ingripande i sin egen energimanifestation som ligger till grund för det vi kallar 'utveckling'.

Detta medvetna ingripande bärs alltså av 'begäret'. 'Begäret' i sin mest fullkomliga form förnims av väsendet som en 'längtan' till den eller det som begärs. Detta åter betyder att den största bärande kraften hos det levande väsendet förnims som 'längtan'. Allt medvetet tänkande är präglad av 'längtan'. Det finns inte en enda form av manifestation, frambringad av det levande väsendet, som i sig själv inte är uttryck för ett eller annat slag av uppfylld eller ouppfylld 'längtan'. Det som vi i den dagliga tillvaron kallar 'längtan' är således i sin djupaste analys jagets urkraft, jagets absoluta, eviga, orubbliga anknytning till livet, vilket i detta sammanhang betyder: anknytning till 'X3'. 'Längtan' utgör det bindemedel, genom vilket jaget är knutet till tillvaron. 'Längtan' är själva 'den högsta eldens' flammande lågor, det vill säga den allt bärande sexuella principens genomträngande kraft. Bakom varje tanke,

varje medvetandenyans, finns 'längtan' eller uppfyllelse av 'längtan'. Antingen väsendet önskar älska eller önskar hata, önskar smeka eller lemlästa, är dessa manifestationsformer i lika hög grad uttryck för längtan, eftersom att 'önska' är detsamma som att 'längta'. Väsendets hela fysiska och själsliga framträdande är blott en uppfyllelse av önskningar eller längtan. Denna uppfyllelse visar sig därigenom endast utgöra de medvetandemässiga yttre detaljerna och förnimmelserna av 'begäret'. 'Begäret' är således all tilldragnings- och frånstöttningskrafts och därmed allt medvetandelivs moder. Alla 'tankar' är barn av 'begäret'." (*Livets Bog* del 2, st. 513)

Intressant nog så talar också Mäster Eckhart om en gudomlig kraft – "en kraft i själen":

"Jag har talat om *en kraft i själen*: i sitt första utbrott tar (fattar) den inte Gud, uppfattad som god, och den tar inte Gud, uppfattad som sanning. Den går ned i grunden och söker bortom (en sådan Gud) och tar Gud i hans enhet och i hans ensamhet; den tar Gud i hans öken och i hans grund. Därefter låter den sig inte nöja (med Gud). Den söker vidare (efter) vad det är Gud är i sin Gudom och i det allra egnaste av hans natur." (*Die deutschen Werke* 171)

"Eckhart kan också beteckna kraften i själen som ett förnuft. Och då avser han inte en själslig förmögenhet utan just det Gudsmedvetande, uppfattat som en intuitiv kraft, som går upp i en människas medvetande i gudsfödelsen." (Hof s. 210)

Den högsta elden – extasens energi

Jag menar att den energiform som extasen består av är den högsta eldens energi i sin fulla kraftutveckling. Den högsta elden uppstår enligt Martinus i samband med den intima samverkan som äger rum mellan urbegäret och moderenergin vid jagets omsättning av sina skapelseimpulser till manifesterad verklighet i X3-området. Den högsta elden utgör en "konsekvens", skulle man kunna säga, av urbegärets möte med moderenergin. Det är vidare den högsta elden som reglerar kvaliteten på livsupplevelsen på respektive tillvaroplan i spiralkretsloppet. Ju högre "upp" individen befinner sig i spiralkretsloppet, desto mer av den högsta eldens kärlekskraft får individen tillgång till. Därmed står det klart att den högsta elden utgör en lika viktig företeelse som urbegäret och moderenergin.

Vid mötet med Gudomen, vilken sker utanför spiralkretsloppets tids- och rumsdimensionella ramar, möter denna entitet sig själv genom livsenhetens jag *i dennes själsliga grundstruktur - evighetskroppen*.¹⁰² Allt som har med individens minnen från dess nuvarande inkarnation att göra, är nu bortsuggererat från dennes medvetande genom skyddsänglarnas ingrepp i individens själsliga struktur (ett ingrepp som förgår Gudsmötet). Individen är nu till hundra

¹⁰² [Symbol 16 \(martinus.dk\)](http://Symbol16(martinus.dk))

procent fokuserad på nuet – Gudomens upplevelsemässiga tidsdimension. Något annat än detta nu existerar inte.

Skyddsänglarna suggererar bort individens lägre, djuriska sidor från individens medvetande för att denne ska kunna tåla det högpsykiska ljuset från ljusoceanen och mötet med Guds energier i mörkret. Detta sker av två skäl. Det första skälet utgör en skyddsåtgärd för individen själv – endast de renhjärtade kan ”se” Gud. Om inte sinnet renades från dess lägre, primitiva sidor i medvetandet, skulle individen förintas på ett ögonblick vid mötet med Guds energier. Det andra skälet är att mötet med Gud, där lika möter lika (individens jag möter Guds jag), är det intimaste möte som existerar. När Gud möter sig själv genom individens jag och själsliga struktur, är det sin egen rena kärlekslåga eller gnista denne möter.¹⁰³ På denna höga gudomliga medvetandenivån upplevs inget annat än Guds rena outsinliga kärlekkraft. Det krävs med andra ord en resonans i individens själsliga rum där Gud kan tränga in och fylla individen med sig själv, med hela sin outgrundliga existens.

Kvar i själ och sinne efter skyddsänglarnas ingrepp, blir individs osjälviska kärleksförmåga - dennes samklang med Gudomens kärleksförmåga. Att kärleksförmågan hos respektive individ kan variera säger sig självt, då vi fortfarande befinner oss i djurriket. Men, för att ett sådant intimt kärleksmöte med Gudomen ska kunna äga rum, där lika möter lika, fordras som ett minimum hos individen en välutvecklad osjälvisk kärleksförmåga, samt en ärlig och uppriktig längtan efter att få svar på livets stora existentiella spörsmål. En längtan som är underbyggd av en framskriden polförvandling i individens psyko-sexuella struktur.

Då den själsliga extasen (vilken med full kraft ”genomstrålar” medvetandet vid det intima mötet med Gudomen) är att lika vid en explosiv orgasm, bör det vara den högsta elden vi här talar om. Min hypotes är alltså att det handlar om den högsta eldens energi – Gudomens kärleks- och livsupplevelseskapande energi, med vilken denne styr och reglerar kvaliteten på livsenheternas livsupplevelser (upplevelsen av gott och ont, behag och obehag, sorg och glädje etc.), genom spiralkretsloppet sex tillvaroplan.

Den högsta elden är det samma som den sexuella principen, vilken i sin tur utgör själva kärnan i den gudomliga skaparprincipen. Att den högsta elden är intimt förbunden med urbegäret framgår med all önskvärd tydlighet i följande stycke i *Livets Bog* del 2:

”Bakom alla synliga eller manifesterade företeelser hos det levande väsendet existerar som nämnts ’urbegäret’, det vill säga lusten till manifestation, som är detsamma som lusten till livet. Denna lust eller längtan ligger helt utanför individens fysiska dagsmedvetande, eftersom den existerar som permanent vanemedvetande eller är en evig automatfunktion. Detta begär är mycket enkelt

¹⁰³ Enligt Mäster Eckhart finns i människans själgrund en *gnista* som förbinder den med Gud. I detta innersta föder Gud sin Son på nytt och förenar sig med själen. Genom avskildhet och ro och att man avstår från att använda själens diskursiva och imaginativa, föreställande förmågor ska medvetandet tömmas på innehåll (ett slags meditativt tillstånd), och genom koncentration och gudshängivelse i människans själ aktiveras denna *gnista* (även kallad *intellectus*, det oskapade suprarationella intellektet). [Eckhart von Hochheim – Wikipedia](#)

i sin analys, eftersom det endast kan vara riktat mot manifestationen i dess helhet. Det söker sig inte mot någon speciell gren eller riktning i materien. Det är en evigt existerande dragning till allt och alla, till gott och ont, till harmoni och disharmoni. Det är det ständiga bindemedlet mellan jaget, dess 'övermedvetande' och 'ödeselement'" Det är urkraften i dess 'evighets kropp'. Det är "den högsta eldens" grundkälla eller djupaste ursprung. Men här är urbegäret inte i specificerat tillstånd. Det är i det stadium, i vilket det i form av 'X2' ännu är namnlöst till sin natur. Det har ingen annan analys än den, att det oupplösligt knyter samman jaget med 'övermedvetandet' och 'ödeselementet', och därifrån utgår till 'undermedvetandet'. Det har sina rötter i själva 'det gudomliga något'. Ja, det framträder rent av som delvis identiskt med denna namnlösa realitet. Det har sin början i denna." (*Livets Bog* del 2, st. 529)

Den högsta elden är synonymt med det sexuella begäret och står bakom alla goda såväl som onda handlingar:

"Det sexuella begäret och dess tillfredsställelse är den allra högsta formen av hunger och mättnad och blir därigenom hela tillvarons, 'det godas' och 'det ondas' alfa och omega. Det utgör den evigt brinnande dynamiska kraft, utan vilken varje form av manifestation och skapelse och därmed varje form av uppenbarelse, varje form av livsupplevelse, skulle vara en omöjlighet. Denna hunger och mättnad har därför här i *Livets Bog* fått benämningen 'den högsta elden'." (*Livets Bog* del 4, st. 1472)

Att den högsta elden utgör en fundamental kraft vid upplevelsen av gott och ont kan vi se i följande stycke:

"Här har vi alltså nått fram till livets själva innersta kärnprincip, dess hjärtfunktion, dess puls. Är inte alla tings rörelse mellan fysisk eld och köld eller mellan stadier i mentalt ljus och mörker själva livets andning, dess inandning och utandning? När allt befinner sig i rörelse, är underkastat förvandling och således omöjligt kan fortsätta att vara i en och samma situation i all evighet, beror detta alltså på livets egen hjärtfunktion och andning. När krig utlöses, kulturcentrum går under och människoskallar torteras, lemlästas eller mördas, och omvänt, när det skapas kultur, humanitet och fred, lyckliga öden, harmoni och glädje, då är detta bara verkningarna av universums innersta struktur och strålkraft, det eviga livets själva hjärtfunktion och andning, allt enligt 'Guds vilja'. 'Den högsta elden' utgör alltså denna allt genomträngande strålkraft, denna hjärtfunktion, denna livets eviga andning, denna Guds vilja." (*Livets Bog* del 5, st. 1638)

För övrigt hänvisar jag den intresserade till *Livets Bog* del 5, där Martinus behandlar begreppet "den högsta elden" i relation till människans förmåga att utföra onda respektive goda handlingar, vilket har sin förklaring i det kosmiska utvecklingsprojekt - från djur till riktig människa, som alla livsenheter är delaktiga i. Martinus tar avstamp i människans

nuvarande enpoliga könsstruktur, krigens och lidandets polkonstellation, för att sedan i sina analyser redogöra för vår pågående psyko-sexuella utvecklingsprocess, vilken leder fram till vår kommande dubbelpoliga könsstruktur – den framtida, allkärleksfulla, fredsmänniskans polkonstellation.

Den resterande delen av denna essä, kapitel 6 och 7, kommer att ägnas åt jämförelsen mellan Plotinos och Martinus syn på den gudomliga urgrunden – det Ena eller Gudomen. Jag inleder kapitel 6 med den amerikanske filosofen Pierre Grimes (grundaren av The Noetic Society) sammanfattning av begreppet det Ena, hämtad från Platons dialog Parmenides. I den dialogen för Parmenides, Sokrates och Zenon (lärjunge till Parmenides) en diskussion om existensens innerst vara eller urgrund.

Innehållet i denna runt 2400 år gamla text – en av de mest grundläggande och djupgående metafysiska kunskapskällorna för förståelsen av det lätt abstrakta och undflyende begreppet det Ena eller X- det gudomliga något som är – utgör en genom århundradena bärande metafysisk utgångspunkt för det ontologiska gudsbegreppet inom den västerländska esoteriken. Ett gudsbegrepp som företrädesvis, sakta men säkert, har internaliserats i den västerländska människans religiösa kollektiva medvetande under seklernas gång, genom mystikers och andra religiösa företrädares skrifter och utsagor. Därmed bidrar Platons tidlösa kunskapskälla¹⁰⁴ till förståelsen av den gudsbild som Martinus presenterar i *Livets Bog* 1–7, *Den eviga världsbilden* 1–6 och *Den intellektualiserade kristendomen*,¹⁰⁵ där analysraden 0X (Gudomens jag) och den treeniga principen X1 (det gemensamma jaget hos samtliga livsenheter i världssalltet), X2 (deras skaparförmåga) och X3 (det skapade) beskriver och bekräftar Gudomens och livsenheternas gemensamma kosmiska identitet. Tillika livsmysteriets lösning. Begreppet 0X – Gudomens jag, introducerades av Martinus i stycke 134 och 135 i *Den intellektualiserade kristendomen*.

¹⁰⁴ Jag betraktar Platons dialog *Parmenides*, och liknande sentida texter, som en esoterisk, filosofisk Johannes döpare gärning, vilka har berett marken för Martinus kosmiska analyser i vår tid.

¹⁰⁵ Begreppet 0X – Gudomens jag, introducerades av Martinus i stycke 134 och 135 i *Den intellektualiserade kristendomen* (2004).

0X utgör för min del den sista pusselbiten för förståelsen av hur det gudomliga något som är, trots sin immateriella stillhetsnatur bortom tid och rum, kan åstadkomma rörelse och därmed skapelse och livsupplevelse genom sin inomgudomliga, funktionella treeniga princip i den tids- och rumsdimensionella världen.

Kapitel 6

Platons dialog Parmenides

“The *Parmenides* inspired the metaphysical and mystical theories of the later Neoplatonists (notably Plotinus and later, Proclus), who saw in the Deductions the key to the hierarchical ontological structure of the universe.” ([Plato's Parmenides Stanford Encyclopedia of Philosophy](#))

I *Parmenides* diskuteras begreppen det Ena och Ettheten, samt teorin om formerna. Låt oss, som en inledning till Plotinos tanke- och begreppsvärld, se på Pierre Grimes sammanfattning av det Ena, detta obeskrivbara element av högsta rang. Den visar oss snarare vad det Ena inte är, än vad det är. Sammanfattningen får också utgöra en påminnelse om den höga abstraktionsnivå vi här rör oss på, vilket vi i tidigare textavsnitt i denna essä har bevittnat. Men först tittar vi på en kort presentation av detta onåbara något som Platon benämner det Ena.

Det Ena

I Platons idévärld finns det i korthet en flerfaldig hierarkisk ordningsföljd i tillvaron. Allt utgår från det Ena. Det är existensens högsta eller översta faktor och utgör ett oskapat, ogripbart ”något”. Vad kan då sägas om den Ena? Det Ena är i sig självt obeskrivbart. Det man kan säga om det Ena är vad det *inte* är (i enlighet med den apofatiska eller negativa teologin). Det utgör för sinnena ett slags ”ingenting” – ett innehållslöst, egenskapslöst, odelbart, immateriellt, kontrastlöst ”något”. Det Ena tar inte del i den tids- och rumsliga dimensionen eller verksamheten. Det utgör inte ett upplevande subjekt, utan karakteriseras som en opersonlig ur-grund.¹⁰⁶ Inga kontrasterande rörelsearter, dvs. skapade timliga företeelser eller ting, finns i det Ena. Det är så att säga helt blankt, helt neutralt och i fullständig avsaknad av alla de attribut och egenskaper som kännetecknar organismerna och tingen i formernas och rörelsernas värld. Men likväl så utgår alla former och rörelser från det Ena.

Pierre Grimes om Platons och Parmenides förklaringsmodell av det Enas natur

I Platons dialog *Parmenides* diskuteras begreppen det Ena och Ettheten, samt teorin om formerna. Låt oss se på filosofen Pierre Grimes sammanfattning av det Ena, denna obeskrivbara företeelse.¹⁰⁷

¹⁰⁶ Ett subjekt, med tillhörande subjektiva upplevelser, kan endast verka inom rörelsens eller kontrasternas värld, där det kan uppleva sig själv som åtskild från andra subjekt och deras manifestationer.

¹⁰⁷ Pierre Grimes (född 1925) är en amerikansk filosof. Han föreläser vid Noetic Society, som är ett filosofiskt forskningssällskap dedikerat till studiet av sinnet med hjälp av Sokrates metod. Grimes resonemang eller

Grimes resonemang är lika intressant som djupsinnigt. Eller vad sägs om följande påståenden om det Ena:

Det Ena är, men är, är inte det samma som existens.

Det Ena är inte mångfald.

Det Ena är inte en helhet. En helhet består av delar.

Det Ena är inte en del. Då skulle det Ena vara en del av andra delar.

Det Ena har ingen början, mitten eller slut. Då skulle det Ena bestå av delar.

Det Ena har ingen form, då former är avgränsningar av något. Ej heller en linje, då den består av början, mitten och slut. Ej heller en cirkel, då den består av en mittpunkt och en radie, avståndet från mittpunkten till cirkelns ytterkant.

Det Ena kan inte befinna sig inuti något, då det skulle behöva något att vara inuti. Något annat än det som är Ett.

Det Ena kan inte befinna sig inuti sig själv, då måste en del av det själv fungera som en behållare för det Ena. Dvs. ingen Etthet.

Det Ena kan inte vara rörelse, då skulle det Ena behöva ett rum eller plats där det kunde röra sig.

Det Ena kan inte befinna sig i vila, för då måste det finnas en plats där det Ena kunde vila.

Det Ena kan inte vara likt något, då skulle det behövas något att jämföra det Ena med.

Det Ena kan inte vara något annat, då skulle det Ena vara något annat och inte det Ena.

Det Ena kan inte vara likt något annat, då skulle det Ena inte vara Ett utan två eller flera.

Det Ena kan heller inte vara olikt något annat, då skulle det finnas något att jämföra det Ena med.

Det Ena kan inte vara likt eller olikt något annat, då skulle det finnas två eller flera det Ena.

Det Ena kan inte finnas i tiden, då skulle det Ena ha en början, mitten och ett slut.

Det Ena kan inte delta eller befinna sig i tiden eller rörelsen. Allt som existerar befinner sig i tiden.

Det Ena är bortom tiden eller rörelsen, därmed bortom existensen.

slutsatser om det Enas natur är hämtade från en föreläsning från 1984, vilken kan ses på länken: 1998-04-14 NSPRS 095 - Plato's Parmenides and the Diamond Sutra - YouTube.

Det Ena kan inte förnimmas, då skulle det Ena existera och kontrastera mot något som finns i tiden.

Det går inte att beskriva det Ena. Vi skulle behöva ljus för att beskriva det. Det finns inget ljus bortom existensen.

Det går inte att ha kunskap om det Ena, då skulle det vara ett föremål, ett ting, som det gick att ha kännedom eller kunskap om.

Det går inte dra en slutsats om det Ena. Därför går det inte att namnge det.

Det Ena utgör den absoluta, namnlösa tomheten: inget varande, ingen själ, inget sinne. Det Ena utgör inget subjekt eller person.

Efter att ha tagit del av Pierre Grimes ovanstående slutsatser om det Ena, vad det inte är eller inte kan vara, är det inte svårt att förstå den höga abstraktionsgrad som utgör det Enas hemlighetsfulla natur. Men likväl så har framstående filosofer, såsom Platon och Plotinos, lyckats kartlägga själva existensen urgrund, det Ena, dess hierarkiska struktur med det Ena som alltings ursprung och källa, följt av Nous, Världssjälens och Universum.

Det Ena och Icke-varandet

Så, vad är då det Ena? Finns det eller finns det inte? Är det ett slags ingenting eller slags något? Enligt Platon och Plotinos emanerar allt som existerar ur det Ena. Som ett minimum måste det Ena således stå i kontakt med Nous och dess potentiella skapelsemöjligheter. Nous eller Intellectet utgör ju, genom dess innehåll av arketyper och former, ett något varigenom existensen kan manifesteras i Universum, via Världssjälens form- och materieskapande verksamhet. Då ett absolut ingenting, ett icke-vara, inte kan existera annat än som en tänkt motsats till Varat, kan detta ogripbara Ena inte vara ett ingenting. Det måste vara ett något som existerar, hur obegripligt det än kan tyckas vara.

Om ett verkligt icke-vara, ett ingenting, skulle existera, var skulle det i så fall befinna sig? Hur skulle det vara möjligt att uppleva ett ingenting, att komma fram till att det existerar, om det inte låter sig påvisas rent teoretiskt eller registreras med sinnena, intuitionen eller något slags hyperavancerat mätinstrument? Ja, ett sådan konstaterande skulle inte vara möjligt. En livsupplevelse, dvs. en rörelse- eller energikombination, måste alltid möta en annan rörelsekombination för att en livsupplevelse ska kunna uppstå. Det enda stället där rörelsen inte möter en annan rörelse är i jaget.

I stycket nedan talar Martinus om X1, jaget, och X2, den kosmiska princip där all rörelse, och därmed medvetandet, har sin första upprinnelse. Här påvisar Martinus att all rörelse eller energi går upp i jaget, den fasta punkten eller ett något som är. Alla upplevbara motsatser och kontraster går upp X – Gudomen. Hos Plotinos är det genom Nous och Världssjälens aktiviteter som livet och livsupplevelsen uppstår och vidmakthålls. Min hypotes är att X2 hos Martinus motsvarar Plotinos andra del i hans treeniga struktur – Nous eller Intellectet. Dessa livsupplevelser, rörelser, återvänder sedan till det Ena, där de, som jag förstår det,

registreras av denna obeskrivbara entitet. Denna energimässiga cirkelrörelse har Martinus illustrerat på symbol 98 ”Jaget vändning av rörelsen och energin”. [Symbol 98 \(martinus.dk\)](http://martinus.dk)

”I 'X2' har all 'rörelse' och därmed allt medvetande sin absolut första upprinnelse. I området för 'X2' möter vi alltså, som nämnts, det egendomliga tillstånd som inte finns inom något annat område, nämligen detta att 'rörelsen' gränsar till – inte en relativt – utan en absolut 'fast punkt'. Men när denna 'fasta punkt', som ju är detsamma som 'X1' eller jaget, i sig själv inte är 'ämne' eller 'materia', hur kan den då ha något inflytande på 'rörelsen'? Och hur kan 'rörelsen' ha inflytande på jaget, vars natur är absolut stillhet?

Ja, här blir svaret att dessa två faktorer inte har det allra minsta direkta, materiemässiga inflytande på varandra. Dessa faktorer möter äger rum på ett sätt eller i en situation, till vilken det inte finns någon motsvarighet inom sinnenas värld. Deras möte är i sig självt osinnligt eller icke förnimmelsemässigt. Jaget är ju redan osinnligt och kan därför inte i sig självt utgöra någon förnimmelsemässig kontrast till 'rörelsen'. Denna måste därför, i det ögonblick den möter jaget och därmed inte längre har andra rörelsearter som kontrast, befinna sig utanför förnimmandet. Den måste i denna situation vara fullständigt identisk med själva det 'X', i vilket den uppgått. Men då detta 'rörelsens' möte med jaget inte desto mindre efterlämnar denna för sinnena tillgängliga verkan som vi kallar 'livsupplevelse', vilket är detsamma som väsendets förnimmelse av 'jag' och 'det', kan detta möte mellan jaget och 'rörelsen' inte bortförklaras eller förnekas, utan måste stå där som all förnimmelsets allra första upprinnelse.” (*Livets Bog* del 3, st. 789)

Om själva livskällan, rörelsens upprinnelse i X2, skriver Martinus i stycke 781. Här finns det klara paralleller till Plotinos beskrivning av det Ena och Nous – X1, icke rörelse, stillhet, och X2, rörelse, energi:

”Livskällan är alltså detsamma som 'rörelse'. Utan 'rörelse' inget liv, ingen upplevelse, ingen förnimmelse. Och vi kan här exakt konstatera var denna 'rörelse' har sin början. Vi ser att jaget utgör ett 'något' som inte är 'rörelse'. Och med denna upptäckt har vi konstaterat en zon, där 'rörelsen' är absolut utesluten och där den således aldrig har existerat och aldrig någonsin kommer att existera. Då denna zon eller detta område är detsamma som 'X1', måste denna del av det levande väsendet i sig själv alltså befinna sig helt utanför upplevelse, manifestation eller skapelse. Men detta stämmer ju även med våra tidigare analyser, som visar att jaget inte kan existera annat än i förening med de två andra principerna, 'X2' och 'X3'. Det är alltså denna förening som utgör förutsättningen för dess existens och framträdande som 'ett levande väsen'.

Nästa fält för vårt sökande efter ett noggrant fastställande av 'livskällans' eller själva 'rörelsens' absolut första upprinnelse måste därför bli nästa princip som jaget är förbundet med, det vill säga 'X2'. Gränsen mellan 'X1' och 'X2' är inte starkt markerad, utgör inte någon tydligt uppdragen, koncentrerad linje. Den framträder som fina, omärkliga övergångar och gränisar inom detta område till

fält som omärkligt förenar sig med jaget, i synnerhet som denna del, liksom jaget självt, ligger helt utanför den direkta tillgängligheten för förnimmelse. Det är endast genom analysen av de efterföljande detaljerna hos det levande väsendet som denna gräns indirekt kan dokumenteras och därmed bli ett faktum för oss.” (*Livets Bog* del 3, st. 781)

All livsupplevelse bygger på kontraster. Om en rörelsekombination skulle möta ett ”ingenting”, dvs. ett *icke* levande något som *inte* är kopplat till en livsskapande princip, skulle det innebära att det inte finns några förnimbara kontraster. Rörelsearten skulle i så fall inte registreras av sinnena, då den inte kontrastera mot en annan rörelseart och blir till en upplevbar kontrast till den första rörelsearten. Skulle det i så fall innebära att detta (tänkta) ingenting till slut skulle radera ut all rörelse, all livsupplevelse, på grund av sin icke kontrastverkande inverkan på rörelsen? Hur långt in i livsupplevelseområdet skulle det i så fall sträcka sig? Var skulle detta ingenting sluta? Skulle det utgöra en slags vägg mot vilken ingen rörelseart reflekteras? Skulle detta tänkta ingenting till slut, likt teorin om svarta hål, sluka allt i sin närhet och absorbera allt ljus - all livsupplevelse?

Det funktionella varats och det existentiella icke-varats ömsesidiga beroende

Min hypotes är, att det *funktionella* Varat (X1, X2, X3 -livsenheterna) och det *existentiella* Icke-Varat (0X – Gudomen), utgör varandras förutsättning eller livsbetingelser. Icke-Varats (0X) avsaknad av attribut, egenskaper och rörelseaktiviteter, triggar Varat (X1) att mångfaldiga sig själv genom sig själv, i sig själv (X3). Allt detta sker enligt Martinus genom jagets, X1, rörelse- och formskapande del, (X2, skapar- och upplevelseförmågan), vilken genom urbegäret, moderenergin och skaparprinciperna låter undermedvetandeenergierna (X3) manifesteras i ett oändligt antal materie- och rörelsekombinationer i det skapades domän (X3).

I Plotinos terminologi sker detta genom Nous eller Intellektets arketyper och former, vilka används av Världssjälens för att skapa Universums otaliga och mångfacetterade timliga kreationer. Hela denna rörelse- och energimanifestation utspelar sig ”inuti” det Ena. Dessa skapelseaktiviteter ”vecklar”, enligt Plotinos, ”ut sig” i det Ena.

Icke-Varat (0X) härbärgerar Varats (X1) potentiella, ännu icke manifesterade skapelsemöjligheter, i form av den ”energibank” som Martinus benämner ”*den omanifesterade energin*” på symbol 4 i den skissbok han använde sig av mellan åren 1924–1929 (se Per Bruus-Jensens bok *Sol & Måne*. Symbol 4 i skissboken är *ogiltigförklarad* av Martinus).

Varandet utgör en kombination av existens i tid och rum, skapade ting, *och* icke-existens utanför tid och rum. Varat, eller livsupplevelsen, blir ett faktum genom jagets utnyttjande av den av Martinus benämnda *omanipfesterade energin*. Det betyder rent ontologiskt, att den upplevbara tillvaron utgörs av materialiserade produkter, vars energimässiga underlag är hämtade *ur* Gudomens oändliga energihav; *ur* Gudomen själv (något annat underlag för skapelsen av energibaserade organismer och ting än Gudomens energikälla existerar inte).

Jaget utgör ”det levande” i det levande, som Martinus uttrycker det – Varats och Existensens urgrund och verkställare. Ett omanifesterat ”något som är”, till vilket de skapade produkterna återgår efter att ha fullgjort sin uppgift som produkter för livsupplevelse. Dvs. de återgår till sitt omanifesterade energitillstånd i 0X.

Djupast sett existerar inte rörelsen. Den utgör, som tidigare nämnts, en illusion skapad av jaget genom X2 och X3 principernas gemensamma verksamhet. Då rörelsens upphov, jaget, inte består av rörelse eller materia, innebär det att jaget är oföränderligt till sin natur; att det utgör ett evigt ”något som är”. Rörelsens eller materiens (X2) tids- och rumsdimensionella framträdande i rummet (X3), utgör en spegelsal där Jaget ser sig själv i form av myriader timliga, mot varandra kontrasterande delar av sig själv. Jaget *ser alltså sig själv, upplever sig själv som skapare och upplevare*, genom världsaltets myriader av levande väsens dagliga livsupplevelser.

Mångfaldens oupphörliga förvandlingsprocesser

Enligt Plotinos åstadkoms mångfalden genom Nous, Intellectets eller Förnuftets omsättning av sina skaparkrafter, vilka finns inneboende i Nous och i Världssjälens. Nous har alltså en förmåga att ”bearbeta” sig själv genom sig själv, i sig själv. Nous utgör det Enas ”redskap” för bearbetning av sig själv, för utnyttjandet eller bearbetandet av sin inneboende skaparpotential. Skaparimpulserna från Nous omsätts till upplevbara uttryck i form av organismer och ting genom Världssjälens korrespondens med de mänskliga själarna, för vilka dessa uttryck eller skaparimpulser omvandlas till intryck eller livsupplevelse genom individernas sinnesorgan.¹⁰⁸

Om denna skapelseprocess, vilken hos Plotinos innefattar det Enas och Nous livgivande impulser till Världssjälens, skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 3:

¹⁰⁸ Enligt *min hypotes*, benämns Nous som X2, skapar- och upplevelseförmågan hos Martinus, tillika ”platsen” eller ”området” för moderenergin och de sex spiralcentra eller grundenergitlangkärnorna – sex stycken konverteringscentra för moderenergin ”uppdelning” av sig själv till undermedvetandeenergierna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Undermedvetandeenergierna eller grundenergierna utgör, tillsammans med den fysiska kroppen *själens*, enligt Martinus.

I det skapade området, X3, upplever individen livet genom *det fysiska dagsmedvetandet*. *Nattmedvetandet* utgör det andliga område som vi befinner oss i under sömnen och efter döden. Vid inträdet i nattmedvetandeområdet har jagets medvetande flyttats över från den dagmedvetna tyngdkroppen till känslokroppen – den tredje av jagets sex manifestationskroppar (se symbol 90 ”Det levande väsendet 1, Nattmedvetandet” [Symbol 90 \(martinus.dk\)](http://symbol.90(martinus.dk))).

Nattmedvetandet kan också sägas vara det omedvetna området av själen, vilken korresponderar med X2 eller övermedvetandet. Främst då ödeselementet, med dess innehåll av talangkärnor - mikrokosmiska kraftcentra bestående av eviga och förvärvade talangers och förmågors essäns.

”Före en handling måste det finnas tänkande. Men tänkandet kan inte ske genom ett ’ingenting’. Det måste finnas ett verktyg eller redskap för tänkandet. Detta redskap måste då finnas före tänkandet. Men ett tänkande som resulterar i handling är ju detsamma som viljeutlösning. I en viljeutlösning är det alltså något man vill eller inte vill. Detta ’att vilja’ eller ’att inte vilja’ framträder därmed som ett tillstånd som måste höra hemma djupare ned i det levande väsendets medvetandecentrum än själva tänkandet, eftersom detta kan regleras därifrån. Om det inte kunde regleras, skulle det inte finnas något som hette vilja. Vilja är endast detsamma som reglering av tänkandet. Här har vi alltså kommit så långt in i det levande väsendets medvetandecentrum, att vi befinner oss innanför handlingen och innanför organismen, med vars hjälp handlingen kan manifesteras, samt den tankekombination som handlingen representerar. Vi har nämligen kommit till ett område i detta centrum, i vilket den situation existerar där tankekombinationen formas, regleras eller bestäms. Denna situation eller detta område kan inte vara identiskt med organismen, för denna lystrar till tänkandet, men den kan inte heller vara tänkandet, för detta är underkastat viljan. Tänkandets speciella form och karaktär blir bestämd, formad eller reglerad, och därigenom avslöjas ett tankereglerande eller viljeförande ’något’. Detta "något" måste alltså vara det allra djupaste i ett levande väsens manifestation eller framträdande, ja, måste vara dess absolut innersta själv. Innanför detta själv kan absolut ingenting existera. Allt måste finnas utanför detta. I självet utlöses väsendets allra första begynnande tendens till manifestation. Den existerar först som urbegär, blir så till vilja, som är detsamma som tankereglering, som i sin tur är detsamma som kombinerande av materiereelser, vilket till sist är detsamma som skapelse. Denna skapelse återigen är den yttersta och slutliga verkan av den impuls som framträder från detta innersta själv eller medvetandecentrum. Här blir det således ett faktum, att detta innersta själv är den absolut första orsaken till manifestation, eftersom det ligger bakom begäret och viljan till manifestation och begagnar sig av dessa som underordnade faktorer när det synliggör eller uppenbarar sin närvaro i alltet.”
(Livets Bog del 3, st. 694)

Om denna manifestations evighetskaraktär skriver Martinus följande i boken *Blad ur Guds bilderbok*, under rubriken *Den stora frågan: "Varifrån – varthän?"*

”Den stora frågan ’varifrån’ och ’varthän’ är därmed inte längre något ouppklarat problem. ’Livet’ är inte något som kommer ’häriifrån’ eller ’därifrån’ och inte något som går ’hit’ eller ’dit’. Det kommer inte från ’någonstans’ och går inte till ’någonstans’. Något som är evigt kan inte komma från något ’område’ eller någon ’plats’ lika litet som det kan komma ifrån eller gå till någon ’tid’. Det ’eviga’ kan blott vara ’obegränsat’. Och det ’obegränsade’ kan endast utgöras av eller vara närvarande på alla ’platser’ och i alla ’tider’. Svaret på den stora frågan ’varifrån’ och ’varthän’ består således inte alls i någon ’tids- eller rumsbeteckning’. Svaret kan endast vara detta enda, att *’livet är.’*” *(Blad ur Guds bilderbok, artikel 2 "Pingstglans över livet, kap 5)*

Martinus, världsjaget och världssjälén

Som avslutning på kapitel 6 delger jag här läsaren ett stycke ur Martinus bok *Mellan två världsepoker* där han skriver om världsjaget, världpsyket och den moraliska utvecklingen mot en ökande grad av altruism och osjälviskhet, som ett villkor för ett högre skådande av den himmelska tingen:

”Ett väsen kan i sin dagliga tillvaro endast vara omgivet av två ting. Dessa två ting är ’materia’ och ’liv’. ’Materien’ är det döda, det ytliga, det timliga, det flyktiga, medan ’livet’ är de levande väsen, vilka alla utan undantag är detsamma som ’nästan’. Genom att göra våld på nästan, gör man våld på livet. Livet återigen är världsaltets medvetande, själ eller psyke. Att denna själ, detta psyke, liksom alla andra former av själ eller psyke endast öppnar sig för kärlek och inte för hat, våld och förföljelse, torde väl vara klart och tydligt. Det är inte så märkligt, att ’invigning’, vilket vill säga: att bli ’ett med världssjälén’ och därmed ’ett med världsjaget’, som är detsamma som gudomen eller Fadern, endast kan uppnås av de väsen, som har nått kulminationen i humanitet, osjälviskhet eller nästakärlek. /---/ Skillnaden mellan jordmänniskans psyke och universums psyke är alltså den, att jordmänniskans nuvarande psyke endast tillåter förnimmande i det ’timliga’, medan universums psyke eller världsaltets medvetande förnimmer i ’evigheten’. Jordmänniskan kan endast förnimma ’lokalteter’, medan världpsyket förnimmer i ’helheten’. Som följd härav har den vanliga eller den i kosmos ännu oinvidga jordiska människan ingen tillgång till förnimmande utanför tiden och rummet. Hon kan därför inte uppleva synen av sin egen odödlighet eller identitet med evigheten. Hon kan inte behärska det genomskådande av världsaltets illusioner, i vilket man upplever sin ’egen fasta punkt’ i gudomens jag. Här har vi skillnaden mellan den oinvidga jordmänniskan och det i kosmos invidga väsendet eller världsåterlösaren, som nått fram till att förnimma i kontakt med världsaltet och därför förnimmer sig såsom ’ett med Fadern’ och upplever sig själv som ’vägen, sanningen och livet’.” (*Mellan två världsepoker* kap 5)

Kapitel 7

Avslutande diskussion gällande Plotinos och Martinus syn på det Ena och Gudomen

Plotinos hierarkiska system är ett system byggt på ett konstant utflöde eller utströmning, processioner eller bestrålning, ur det Ena, följt av en lika konstant strävan efter att återvända till källan – det Ena. Alla former och aspekter av själva Existensen flödar ut från det Gudomliga, och allt strävar att återvända dit och förbli där.¹⁰⁹

Det Gudomliga utgör en graderad treenighet eller triad. Dess tre hypostaser, ”personer”, kan beskrivas som:

- 1) Det Ena eller den första Existensen.
- 2) Det Gudomliga sinnet eller den Första Tänkaren eller Tanken
- 3) Världssjälén eller den Första och enda Livsprincipen.

Makten, styrningen och regleringen av existensen finns inom eller i denna treenighet eller triad. Vi ska nu titta lite närmare på denna treenighet - vad den innebär eller betyder, samt vilken funktion eller roll den har för existensen, och därmed för livsupplevelseprocessen och den efterföljande upplevelsen av livet.

Det Ena

Den första Hypostasen i denna Högsta Gudomliga Triad har olika namn. Ofta benämns den ”Den Första”. Inte helt förvånande är det här frågan om det Ena. Moraliskt sett är det Ena det Goda per se eller per definition. Andra varianter eller benämningar på det Ena är det Enkla, det Absoluta, den transcendente, det oändliga, den obetingade och ibland Fadern.

Det Ena är okänd för oss. Dess natur – eller dess Supra-Existens, dess ”överliggande” eller ”ovanförliggande” existens uttrycks teoretiskt genom det enkla påståendet att det transcenderar allt som är möjligt att ha kunskap om. Då genom att beskriva det Ena i negationer, dvs. vad inte är (den apofatiska eller negativa teologin). Även om vi beskriver det Ena som det Goda, det moraliskt Goda, så är det inte en egenskap hos det Ena vi här talar om, utan det är ett mål vi alla strävar efter. När vi slår fast dess existens, handlar det mer om att det Ena inte ryms inom icke-existens. Det transcenderar till och med Varandets alla kvaliteter.

Det Ena är inte Skaparen. Det kan knappt benämnas den Första Orsaken. Dess ensamhet tillbakavisar alla handlingspredikat. I det okändas ”område” är den Första Orsaken en lägre

¹⁰⁹ Informationen till nedanstående begreppsanalys är hämtad från *The Enneads*, xxxi-xli (Penguin Books 1991).

princip i relation till den Första. Om denna kan man inte tala utifrån vårt mänskliga vokabulär. Det går helt enkelt inte att beskriva den med ord.

Det går inte att säga något ytterligare om det Ena, än att det existerar i ett supra-existenstillstånd, där det själv utgör sin egen förutsättning och existens. Det befinner sig överallt och utgör alltings orsak och verkan. Genom sitt utsägliga vara, med dess oberörbarhet och obeskrivbarhet, är det Ena på ett plan åtskild från allt annat.

Men precis som hos Martinus, där världsjaget, 0X, inte kan existera som en medveten entitet utan den treeniga principen X1, X2 och X3, kan hos Plotinos det Ena heller inte ge sig till känna utan det gudomliga Intellectet – Nous. Det är genom sitt perfekta vara som det Ena genererar något annat än sig själv. Hos Plotinos skapar det Ena uttrycksfulla handlingar. Den mest perfekta formen av uttrycksfull handling är Tanke eller Intelligens, den främsta egenskapen hos den Gudomliga Existensen eller Supra-Existensen – med andra ord den Gudomliga Tanken eller Intelligensen.

Den Intellectuella Principen

Den Gudomliga Tanken är hos Plotinos ett verkligt väsen – den första företeelsen eller ”saken” genom vilken existensen blir till ett faktum. Denna ”sak” eller företeelse utgör hos Plotinos Intelligensen eller snarare den Universella Intelligensen. Den utgör likaså en bild av det Ena och en sorts meditationsobjekt för oss över det ovetbara och ofattbara Ena.

Den Intellectuella Principen utgör den högsta vetbara realiteten i den neoplatonska hierarkin. Genom, i eller hos, denna högsta princip börjar dualiteten, mångfalden eller komplexiteten. Den gudomliga Tanken utgör det Intellectuella eller Intelligenta universumet. Detta Intelligenta universum är totaliteten av den Gudomliga Tanken. Även benämnd av Platon som idéernas värld.

Idéernas värld, eller den gudomliga Tankens verkliga varelser, är Intelligens och Makt. De utgör de eviga Originalen, Arketyperna, de Intellectuella formerna av allt som existerar i de lägre sfärerna. Utifrån en viss synvinkel kan den Intelligenta sfären benämnas det Spirituella Universum.

Det Intellectuella universumet innehåller all form av intelligens eller sinnen. Dessa utgör i sin tur bilder, representationer, fantasmagorier, ”skuggor” av det gudomliga sinnet. Alla former av existens, ända ner till Materien, det ultimata, den lägsta och svagaste bilden av verkliga Väsen, är evigt närvarande i denna tillvaroform eller rike av den gudomliga Tanken, denna Totalitet av den Högsta Visdomen.

Den högsta Visdomen kan inte vara inaktiv eller ickeproduktiv, vilket medföljer eller ingår som ett led i dennes tankehandling. Den gudomliga Tanken framkallar en kraft som passar till realisationen av dess tankar och dess skapande. Denna framkallade kraft utgör också den tredje hypostasen i den Gudomliga Treenigheten – Världssjälen.

Världssjälen

Den tredje Hypostasen i den gudomliga Treenigheten är Världssjälen eller allt levandes själ. Den utgör den eviga emanationen av den andra Hypostasen, den Intellectuella Principen. Den

gudomliga Intellektuella Principen har, från vår egen synvinkel, två sätt att agera på eller handla utifrån: att uppåt, under kontemplation, skåda det Ena och att i sin perfektion rikta uppmärksamheten nedåt mot den lägre tredje delen i Treenigheten, Själens.

Den ledande principen i själen koncentrerar sig på kontemplationen uppåt mot det Ena. Den lägre själens, den genererande, skapande delen av själen, uppgift är att generera det materiella Universumet efter det gudomliga Tänkandets riktlinjer – idéerna som finns i det gudomliga Sinnet. Denna lägre själsliga del kallas ibland för universums Logos eller universums Rationella Princip.

Världssjälens åstadkommer i högre grad rörelsen och formernas skapelse i förhållande till det båda överliggande Hypostaserna. Världssjälens utgör orsaken till det evigt existerande Kosmos eller den materiella världen. Ur denna Världssjäl emanerar den skapade verkligheten. Världssjälens är Skaparen och utgör den absolut oumbärliga principen för allt som finns under den heliga Treenigheten, dvs. naturen och de levande väsendena. Världssjälens finns, så att säga, ovanför varje själ i världsalltet. Den utgör alla levande väsens Modersjäl, med vilken varje individuell själ är sammanlänkad.

Den gudomliga Treenigheten som en Enhet

De tre Hypostaserna hos det Högsta Väsendet omtalas ofta kollektivt som ett transcendent Väsen eller ett Gudomligt Rike. Ibland till och med när en av de Tre nämns separat, visar kontexten att det inte endast refereras till den aktuella Hypostasen, utan kollektivt till hela Treenigheten eller till en av de inte nämnda. När Världssjälens specifikt omnämns i anslutning till en moralisk fråga, åsyftas egentligen den Första, Gud. Och där anknytningen snarare är intellektuell än moralisk eller mer dynamisk till sin karaktär, blir Världssjälens använd som en heltäckande term för Gudomen, där det mer refereras till den andra Hypostasen, till det gudomliga Sinnet.¹¹⁰

Treenigheten, vilket måste hållas i minnet, är det Gudomliga och varje Hypostas är Gudomlig. Världssjälens är uttrycket för det Gudomligas *utgående* energi, på samma sätt den Intellektuella Principen är uttrycket för Gudomens *inåtvända* Tanke eller Vision.

Närmandet till, och kommunicerandet med det Gudomliga, sker genom vilken som helst av Hypostaserna, då de utgör kommunikationskanaler. Den Intellektuella-Principen har sin uppmärksamhet riktad på Den Första, vilken ”betraktas” i en evig ”kontemplation”, medan

¹¹⁰ Hos Martinus går det, trots den *oskiljaktiga* treeniga principen, att betrakta jaget från tre olika synvinklar. Dels som *skaparen* och *upplevaren*, som *skaparförmågan* och som det *skapade*. Dessa tre aspekter är att betraktas som jaget, då det inte existerar något annat än jaget i tillvaron. *Allt* utom jaget utgör illusioner. Det gäller *skaparförmågan*, X2, likaväl som det *skapade*, X3. Dessa båda principer betraktar Martinus som *illusionsprinciper*, genom vilka jaget skapar sin tids- och rumsdimensionella dimension, och därmed medvetandet och livsupplevelsen. Vidare har X2 och X3 inte någon självständig existens utanför jaget, vilket betyder att dessa två principer tillhör jagets natur.

Skaparförmågan består av alla livsenheters *skaparförmågor*, vilket betyder att den genom sin gränslöshet, har samma analys som jaget – ”något som är”.

Det skapade består av alla tänkbara kontraster och motsatser, vilka går upp i jaget och blir lika med noll (jagets natur). Det betyder att det skapade varken är gott eller ont, stort eller smått, behagligt eller obehagligt etc. Därigenom får det skapade, tack vare jagets *neutrala urgrund bortom tid och rum*, samma analys som jaget – ”något som är”.

den, genom sin överdådighet, framkallar den Livsviktiga-Principen eller Själen. På samma sätt "betraktar" Världs-Själen den Intellectuella-Principen, medan, den genom sin överdådiga energi, framkallar eller skapar allt det underliggande, ner till den lägsta formen av varande i det synliga universumet. Sålunda förmedlar sig det Gudomliga till alla ting. Denna handling inom den Gudomliga-Cirkeln reflekteras genom en parallell handling i det underliggande eller lägre Kosmos. All "Natur", till och med i den lägsta delen, befinner sig i oupphörlig kontemplation eller strävan, medan varje varelse, ända tills den yttersta möjligheten är nådd, tenderar att framkalla en bild av sig själv. Den tendera också att återförenas med nästa högre nivå, av vilken den själv utgör en skugga eller lägre manifestation, Till och med materien, utstött från varandets sfär och oförmögen att skapa, har kraften eller förmågan att ta form och är, därigenom, svagt riktad mot autentisk existens, mot själ och sinne, och är på så sätt sammankopplad med det Gudomliga.

Världssjälen och människans del i denna

Den tredje Hypostasen i det Gudomliga – Världssjälen eller den Universella Livsprincipen, inkluderar, och utgör, alla existerande själar. Därför är den mänskliga själen det samma som Världssjälen. Men det är Världssjälen som vidrör det underliggande och det är Världssjälen som ger utrymme för, eller specificerar, den dödliga människans liv.

Denna specificering för Världssjälens vidkommande utgör en nödvändig begränsning. Den sätter gränser. Det överensstämmer med en provisorisk tillämpning av dessa gränser, då vi alla har delar av Världssjälen i oss. Dessa delar eller bilder av den Gudomliga Själen är följande tre:

1. Den Intellectuella själen eller den Intuitiva, Intellectuella eller Intelligentia Själen eller den Intellectuella Sjäsliga Principen.
2. Den Resonerande själen
3. Den Icke-Resonerande själen

1. Den Intellectuella Själen är oberörbar, bortom materien. Dess natur är separerad från ting tillhörande det kroppsliga eller skapade, och grundar sig på Intellectet eller Intuitionen, på kunskapen om sanningen eller det verkliga Varandet. Dess existens eller vara består i en evig kontemplation över det Gudomliga. Denna handling av den Intellectuella Själen är identisk med den Intellectuella Principen hos människan. Dock är detta tillstånd inte upplevbart för människan, med undantag för den som har levt sitt liv i ett högtstående moralfilosofiskt sammanhang (helgon eller profeter), och som har identifierat hela sin existens som varande ett med denna högsta princip.

2. Den resonerande själen är principen för det karaktäristiska mänskliga livet. Att leva i eller genom den Första själen, den Intellectuella Själen, är att leva som Gud. I den andra själen har vi den princip som konstituerar den normala mänskliga naturen. Den Resonerande Själen är separerad från kroppen, men inte separerad i sig. Dess handlande är "Diskursivt Resonerande", dvs. ett stegvis uppbyggande av kunskap. Den får inte ögonblicklig, oförmedlad, helt adekvat Sann Kunskap av den Första Själen, utan det sker steg för steg.

Kunskapen tillägnas den genom tvivel och logik. Denna stegvis förvärvade kunskap är på det hela taget ofullständig. På den lägre nivån är dess resultat ”doxa”- en allmän eller gemensam mening om någon företeelse.

Denna andra del av den mänskliga själen besitter fakulteterna Vilja, Intellectuell Föreställningsförmåga och Intellectuellt Minne. Den Intellectuella Föreställningsförmågan och det Intellectuella Minnet, tydligt avgränsad från den lägre Föreställningsförmågan och Minnet, handhar det intellectuella elementet av sinnesförnimmelser, samt presenterandet av sinnesförnimmelser för den högre granskande, undersökande fakulteten och för det halvgudomliga livet hos den filosofiska människan.

3. Den sista delen av själen, den Icke-Resonerande Själen, utgör principen för det Djuriska Livet. Den konstituerar, i förbindelse med kroppen, det Djuriska som är åtskilt från Människan. På grund av emotionella konnotationer eller klarheter, så sammanfogar denna själsliga del inte ”det Djuriska” utan ”det Animerade” eller ”den Animerade Entiteten”. Detta sammanfogande benämns också av Plotinos som ”Två Tillsammans”, vanligtvis översatt som Förbindelsen.

I den Icke-Resonerande Själen eller i Förbindelsen, den Animerande Entiteten, verkar den Sensibla (eller sinnes-gripandet) Föreställningsförmågan och det mottagliga eller sensibla Minnet. Likaså de köttsliga begären eller lustarna, sensationer eller sinnesförnimmelser och generativa fakulteter.

Denna sista själ, eller del av Världssjälen, representerar hos människan den allra lägsta ”kraften” hos det Gudomliga, förutom Materien, vilken organiseras av Världssjälen i form av kroppen. Den sista själen representerar med andra ord livets grundläggande faktiskhet, ända ner till växternas liv.

Vid användandet av ordet Själ förmedlas ofta, i Plotinos tillämpning, idén om det högsta i människan, det vi är benägna att benämna Ande. Ibland, där begreppet huvudsakligen syftar på intellectuell verksamhet, blir Sinne den närmaste översättningen. Lika ofta ligger översättningen ”Livs-Princip”, lika nära till hands.

Begreppet Det Ena hos Martinus

Vad kan då sägas motsvara Det Ena hos Martinus? Det finns mycket som kan sägas om de flerfaldiga parallellerna mellan Plotinos och Martinus förklaringsmodeller, så jag kommer här att hålla mig till de mest centrala delarna.

Ja, här får vi till att börja med söka oss till begreppet OX hos Martinus (*Den intellectuella kristendomen* st. 134 och 135). OX, menar jag, motsvarar i stora drag det Ena hos Plotinos. Hos Plotinos äger ingen livsupplevelse rum i det Ena, då det inte finns något att uppleva där. Det Ena utgör i hans beskrivning ett något som befinner sig utanför existensen, ja, bortom allt vad kontrasverkande skapelser och manifestationer heter.

Det Ena är radikalt annorlunda i förhållande till allt annat som existerar. I Pierre Grimes genomgång (se kapitel 6) av Platons dialog Parmenides, avslutar Grimes beskrivningen av det Ena med följande konstaterande:

”Det Ena utgör den absoluta, namnlösa tomheten: inget varande, ingen själ, inget sinne. Det utgör inget subjekt eller person.”

Att det Ena hos Platon och Parmenides inte är ett subjekt eller person, stämmer väl överens med min egen hypotes att $\emptyset X$ heller inte utgör ett subjekt i egentlig bemärkelse, utan ett *överordnat objekt* (utan att vara ett ting, ett föremål eller liknade) med *subjektets inneboende kvaliteter* i sin struktur. Det objektiva ”något som är” (det Ena hos Plotinos) är omanifesterat, orörligt, egenskapslöst, kontrastlöst – ett odelbart Ett. Martinus skriver att detta ”något som är”, är lika med evigheten och oändligheten.

Men evigheten och oändligheten kan inte av självt skapa upplevbara kontraster, då det inte består av förvandlingsbar materia. Vidare har Gudomen, eller det Ena, i sin *transcendent natur* inga organ eller ”redskap” för skapelse av organismer eller upplevbara ting och företeelser. Det Ena är, om vi lånar Mäster Eckharts specialuttryck för Gudomen, ”ren”, dvs. i avsaknad av *allt* utom ”sig själv”:

Gudomen är ett ”rent ” ETT; gudomen är ”Själva renheten” eller ”den första Renheten”. (Hof s. 180)

Så här uttrycker sig Martinus i *Livets Bog* del 2, om jagets ”medvetlösa” tillvaro utan X_2 och X_3 principerna:

”Men denna av jaget och ’urbegäret’ bestående enhet är ännu inte något ’levande väsen’. Vi är ännu bara vid analysen av dettas första princip, ’ X_1 ’. Det räcker inte att det finns ett ’något’ som kan utstråla tilldragningskraft. Ett jag och en önskan är inte något ’synliggörande’, vare sig av jaget eller dess ’önskan’, och rymmer i sig självt inte någon som helst grad eller form av denna önskans uppfyllelse. Denna del av ’det levande väsendets’ analys ligger ännu helt utanför all observation eller förnimmelse, och därmed utanför allt vi känner till som manifestation och upplevelse.

Enbart jaget med dess ’urbegär’ har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget ’urbegär’, vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt göra begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva ’urbegäret’. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom ’urbegäret’ vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi.” (*Livets Bog* del 2, st. 531)

Här finns det, menar jag, principiella överensstämmelser mellan Martinus beskrivning av jagets immateriella renkultur och Plotinos beskrivning av det Enas lika immateriella och egenskapslösa natur.

De oundärliga talangkärnorna – jagets förvärvade egenskaper, talanger och vetande

Hos Martinus finns alla skapade tings sär- eller egenarter - dess individuella och särskiljande egenskaper, lagrade i ödeselementet i X2 i form av talangkärnor. De utgör ett slags parafysiska "frön" – ett genom upprepning av handlingar och beteenden i den fysiska världen, format och uppbyggt ultra-mikrokosmiskt koncentrat eller essäns av respektive tings och handlings säregna, unika beståndsdelar eller innehåll. Dessa talangkärnor finns lagrade i ödeselementet i X2 eller övermedvetandet.¹¹¹

Helt kort, då ämnet talangkärnor är omfattande, kan här nämnas att det finns organtalangkärnor för de själsliga och fysiska organen, talangkärnor för förvärvade egenskaper och färdigheter och minnestalangkärnor – individens upplevelser och gjorda erfarenheter genom evigheten. Dessa olika talangkärnor har en överordnad sak gemensamt: de utgör, som tidigare nämnts, ultramikroskopiska kraftcentra, vilka innehåller programmet – vibrationsmönstret, till individens samtliga erfarenheter, upplevelser, färdigheter, egenskaper, samt den lagrade informationen för att kunna bygga upp fysiska och själsliga organ.¹¹²

Att Gud blir ett upplevande och kommunicerande subjekt beror enligt min mening på X1, jaget, i den treeniga principen. Det subjektiva upplevandet och kommunicerandet förverkligas

111

"Vad är då 'materia'? Och vad är det som gör 'materien' 'levande'? Som tidigare omtalats i Livets Bog, kan all materia föras tillbaka till de sex stora grundenergierna: instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Dessa stora, fundamentala grundenergier existerar som kraftkällor för det i varje väsen existerande jaget. Energierna är så nära förbundna med jaget att detta endast behöver önska, så sätts de genast i svängning, ja, till och med det minsta lilla mikroskopiska begär får dem att övergå i nya kombinationsförhållanden. Som jag redan har framhållit, befinner sig jaget på 'den gudomliga tronen', fullständigt upphöjt över alla energier. Dessa ligger ju som tjänande krafter under jaget, avsedda att tas i bruk närhelst det passar in i jagets vara. Då alltså jaget på denna 'tron' är utanför sina sex kroppar och endast är knutet till den andra principen, "X2", kan det här inte utlösa någon annan form av manifestation än 'tilldragning' och 'frånstötning'. Själva upplevelsen av denna funktion förnimmer jaget som de allra första spåda formerna av sympati och antipati. Men förnimmelsen har ännu inte någon detaljerad form. Den är ännu en omedveten funktion, enbart upprätthållen i kraft av ett organ i 'X2', som jag gett namnet 'ödeselementet'.

En närmare redogörelse för detta organ ingår i specialanalyseringen av 'X2' senare i Livets Bog. Redan här ska jag dock nämna att 'ödeselementet' är ett organ som utgör sätet för magasineringen av väsendets förmågor, anlag eller talanger. Varje böjelse, varje karaktärsegenskap, varje dygd eller last, har sitt rotfäste här i detta organ. Dessa medvetandenysanser, dygder eller laster utvecklas ju genom att individen upprepar vissa bestämda manifestationsarter, som var för sig genom denna upprepning blir till vanemedvetande, vilket i sin tur är detsamma som självfunktion." (*Livets Bog* del 2 st. 326)

¹¹² Här vill jag, förutom Martinus egen litteratur i ämnet, rekommendera Per Bruus-Jensens bok "X" del 1, lektion 21–24.

genom principerna X2, skapar- och upplevelseförmågan, och X3, det frambringade resultatet av samarbetet mellan X1, jaget, och X2, skaparförmågan.

Det betyder då, om vi lutar oss mot Mäster Eckhart beskrivning av Gudomen och Gud, att det finns en *icke-verkande* och en *verkande* sida hos Gudomen. Hos Eckhart benämns den icke-verkande delen Gudomen¹¹³ och den verkande delen Gud. Eckhart menar att Gudomen är obeskrivbar, ett ”intet”,¹¹⁴ medan begreppet Gud utgör våra kulturella eller personliga föreställningar om vad eller vem Gud är. Det är enligt Eckhart den Gud som de flesta människor talar om i affirmativa, beskrivande termer. Hos Eckhart utgör hans uttryck ”Gud bortom Gud” en definition av den apofatiska teologins obeskrivbara Gudom bortom språkets och intellektets räckvidd. Den Gudom som vi, enligt Eckhart, bör fokusera på när vi försöker närma oss denna outgrundliga entitet i vår kontemplation.

Det finns med andra ord en uppenbar samstämmighet mellan Plotinos beskrivning av det Ena, den absoluta, namnlösa tomheten, Eckharts definition av den outsägliga, mentalt ogripbara Gudomen i uttrycket ”Gud bortom Gud” och Martinus begrepp 0X - det alltomfattande Världsjaget, vilket är ”upphöjt över alla energier”. Om detta jag går det, enligt Martinus, inte att uttala sig på annat sätt, än att benämna denna entitet ”jaget”, ”den fasta punkten”, ”den orsakslösa orsaken” eller ”något som är”. Det gudomliga jaget är och förblir osynligt och kan endast konstateras genom de, av de gudomliga energierna, frambragta mångfalden av ting och organismer, samt genom de naturlagar eller energier som styr och reglerar vår miljö och biosfär, vilken vi alla utgör en del av. Jaget kan med andra ord *endast konstateras genom energiernas verkningar*.

Den omedelbara skillnaden mellan Plotinos och Martinus gudssyn, är att Plotinos laborerar med en *opersonlig* överordnad tomhet ur vilket allt emanerar. Hos Plotinos finns inget alltomfattande världsjaget, utan ett något som utgör en enhet av alla ting – det Ena. Skapelsen uppkommer enligt Plotinos genom Nous eller Intellektets verksamhet. Dock utgör en av Nous huvudsakliga verksamheter detta att med blicken vänd ”uppåt”, oavbrutet kontempera över det Ena och dess natur. Trots denna opersonliga enhet, utgör det Ena Plotinos alltomfattande Gud. Men Plotinos Gud utgör inte ett bestämt ting, utan alla ting. Men inte alla ting i betydelsen summan av alla ting, utan snarare i betydelsen *enheten* av alla ting. Vidare upphävs alla skillnader i det Ena, enligt Plotinos. Det betyder bland annat att skillnaden mellan subjekt och objekt är upphävd. När själen upplever det Ena är det inte tal om en upplevelse i vanlig mening. För en sådan upplevelse förutsätter att det finns en som upplever,

¹¹³ Jag repriserar dessa rader från *Livets Bog* del 2, då jag menar att de beskriver Gudomen bortom den tid- och rums manifesterade dimensionen:

”Som jag redan har framhållit, befinner sig jaget på ’den gudomliga tronen’, fullständigt upphöjt över alla energier. Dessa ligger ju som tjänande krafter under jaget, avsedda att tas i bruk närhelst det passar in i jagets vara. Då alltså jaget på denna ’tron’ är utanför sina sex kroppar och endast är knutet till den andra principen, ”X2”, kan det här inte utlösa någon annan form av manifestation än ’tilldragning’ och ’frånstötning’.” (*Livets Bog* del 2 st. 326. Min understrykning.)

¹¹⁴ ”Gud är ett intet; inte som vore han utan vara. Fastmer är han varken det ena eller det andra av det som man kan påstå något om – han är ett vara över alla vara.” (*Predikningar* II 175. Min understrykning.) Mäster Eckhart beskriver eller definierar här den obeskrivbara Gudomen, så långt det nu går, i enlighet med den apofatiska teologins traditioner.

subjektet, och något som upplevs, objektet. Därför är det Ena endast en ”förmimelse” i ens inre, ett upphöjt tillstånd av hänryckning, i vilket man ”går upp” i Gud, ja, ”blir ett med” Gud.

Det Ena utgör i viss mån en helt egen ”avskild” företeelse, då den transcenderar allt som existerar. Det Ena befinner ju sig utanför eller ovanför existensen, finns till innan all manifestation och livsupplevelse. Trots denna ”exklusivitet” står det Ena inte utan kontakt med Nous och Världssjälens.¹¹⁵ Dessa både delar existerar i det Ena och utgör det Enas verkande och skapande komponenter.

Så, en opersonlig tomhet, det Ena, blir personligt upplevande och skapande genom Nous och Världssjälens aktiviteter eller handlingar. Plotinos beskriver ju, precis som Martinus, en cirkelrörelse där allt utgår från det Ena och sedan vänder tillbaka till det Ena. Och det är genom detta eviga återvändande av den utsända rörelsen eller energin som intellektet, med sin reflekterande och utvärderande förmåga uppstår och verkar, enligt Plotinos.

Hos Martinus finns Världs jaget, 0X – vilken genomsyrar hela världsalltet, både den fysiska och den andliga sidan av det – genom vilken alla skapade ting blir till. Låt oss nu som avslutning, i koncentrerad form, titta på hur Martinus beskriver det alltomfattande jaget, 0X, tillsammans med några av de kosmiska principer som, så att säga, har huvudrollen vid livsupplevelsens tillblivelse och upprätthållande.

Begreppet 0X

0X utgör hos Martinus benämningen på världs jaget, dvs. Gudomen. Detta jag besjälarna hela världsalltet, både den fysiska och den andliga delen. Det utgör ett immateriellt ”något som är”. Jaget består inte av materia eller andra förvandlingsbara eller kontrasterande företeelser. Jaget finns bakom eller ”ovanför” existensen, dvs. bortom tid och rum, bortom allt förnimbart, bortom alla skapade eller manifesterade företeelser. Detta immateriella jag eller något utgör enligt Martinus också jaget, X1, i alla existerande livsenheter. Då det bara finns ett odelbart jag – ett obeskrivbart, begreppsmässigt odefinierbart och för intellektet eller förståndet onåbart ”något som är” – är 0X och X1 uttryck för samma jag. Varför då beskriva det med två skilda beteckningar om det är samma jag? Ja, enligt resonemanget ovan angående X1, X2 och X3, finns det enligt min mening en icke-verkande och en verkande funktion i det gudomliga ”något som är”, för att nu tala med Mäster Eckhart. Eckhart benämner den icke-verkande, yttersta verkligheten Gudomen och den verkande aspekten av det gudomliga något Gud.

Det finns enligt min mening, en viktig *principiell* skillnad mellan 0X och X1, trots deras gemensamma identitet som varande ett och det samma. 0X, utgör själva urgrunden och den *bakomliggande* orsaken och förutsättningen för allt liv, för all livsupplevelse. 0X utgör vidare

¹¹⁵ ”Som jag redan har framhållit, befinner sig jaget på ’den gudomliga tronen’, fullständigt upphöjt över alla energier. Dessa ligger ju som tjänande krafter under jaget, avsedda att tas i bruk närhelst det passar in i jagets vara. Då alltså jaget på denna ’tron’ är utanför sina sex kroppar och endast är knutet till den andra principen, ”X2”, kan det här inte utlösa någon annan form av manifestation än ’tilldragning’ och ’frånstötning’.” (*Livets Bog* del 2 st. 326)

Genom ovanstående rader kan vi återigen se principiella likheter mellan Martinus och Plotinos beskrivning av den gudomliga strukturen och relationen mellan Gudomen och energiernas värld. Det Ena eller Gudomen befinner sig bortom den manifesterade verkligheten, med vilken de har kontakt genom den andra delen i den treeniga strukturen – Nous eller X2.

ett evigt omanifesterat, immateriellt, icke-verkande – *i sig självt, i sin rena existentiella urgrund* – balanserat, kontrastlös, immateriellt *icke-upplevande* ”något som är”. För att kunna uppleva livet, perspektiviska, rörelsebaserade kontraster, behöver 0X en utgångspunkt. Denna utgångspunkt utgörs, enligt mitt resonemang, av X1-principen – det aktivt skapande, verkande och därmed upplevande jaget eller ”något som är”. Till denna princip, X1, hör dess skapar- och upplevelseförmåga, X2. Dessa båda principer utgör en evigt ”sammanlänkad” enhet – Gudomens och livsenheternas innersta verkande livskärna. Till denna livskärna hör också urbegäret – jagets ständigt pådrivande urkraft för skapandet av liv och livsupplevelse, och moderenergin. Denna energi är, genom dess *omanifesterade* del, delvis identisk med jaget.

I 0X förkommer ingen skapelse, då där inte finns någon materia varav detta 0X kan skapa rörelse och kontraster, dvs. verka.¹¹⁶ I denna entitet råder evig stillhet och orörlighet, ett urtillstånd till vilket det inte finns någon motsvarighet. 0X utgör sin egen självreferande existentiella urgrund, sin egen premiss, sin egen yttersta orsak och verklighet. I 0X *finns ingen livsupplevelse*, inga upplevbara perspektiviska, rörelsebaserade kontraster.

Men andra ord: denna urgrund är hyperabstrakt – ett evigt, otillgänglig och ofattbart ”något som är” bortom förståndets, intellektets och språkets räckvidd. 0X utgör en vit fläck på livsupplevelsens karta, ett evigt utforskat område vilket aldrig kan kartläggas, definieras eller beskrivas, då det inte utgör ett ting eller ett objekt. Inte ens med intuitionen går det att se jaget. Intuitionen, tillsammans med övriga energier, finns så att säga utanför jaget, *inte i jaget*. Ingenting *utanför* jaget kan blicka in i det.¹¹⁷ Jaget är och förblir ett icke upplevbart ”något som är”.

Det finns en oöverstiglig gräns mellan rörelsen, energierna, och rörelsens upphov, jaget – stillheten. Rörelsens innehavare, jaget, kan inte skåda in i stillheten, sig själv, och uppleva den, då stillheten, jaget, inte utgör något upplevbart. Stillheten, jaget, är och förblir ett oförnimbart ”något som är”. Däremot kan jaget, X1, förnimma eller uppleva energiernas verkningar i X3-området genom *korrespondensen* mellan Gudomens

¹¹⁶ Mäster Eckhart:

”Gudomen har överhuvud ingenting att verka, i den finns ingen verksamhet, den har aldrig ’kikat’ ut (från sin fördoldhet) efter någon verksamhet. Gud och gudomen är åtskilda – just genom verkande och ickeverkande.” (Hof s. 181)

¹¹⁷ ”Det gudomliga, immateriella något eller jaget är hela världsalltets ’fasta punkt’. Med hjälp av moderenergin är denna fasta punkt uppdelad i myriader av ’fasta punkter’. I var och en av dessa punkter finns de nämnda grundenergierna, och punkterna utgör var för sig ett levande väsens eviga, oförgängliga ’jag’ eller allra högsta ’jag’. Detta är alltså otillgängligt för vanlig förnimmelse. Det är däremot inte dematerialiserat för jaget självt. Det upplever i verkligheten jaget eller sitt verkliga ’själv’ varje ögonblick det lever. Men då det är dess eget jag eller själv, kan det inte upplevas såsom det upplever ting som tillhör jaget. Dessa upplevs genom påverkan utifrån, medan jagets jagupplevelse eller upplevelsen av sitt eget själv inte har någon sådan påverkan på dess eget själv eller jag. Jaget kan endast påverka sitt eget upphovs tankevärld. Denna påverkan skiljer sig därför från den vanliga påverkan via sinnesorganen utifrån, genom att den saknar en sådan påverkan. Därför har jagupplevelsen inga tankebilder eller minnesbilder av sitt själv eller sitt eget jag. Det upplever däremot sig självt som ’något som är’.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 128. Min understrykning.)

undermedvetandeenergi, naturen, och dess egna undermedvetandeenergi – organismen och medvetandet.

Urbegärets energi och moderenergin omanifesterade del har sitt rotfäste i jaget, med vilket de delvis är identiska.¹¹⁸ Moderenergin har sin verksamma utgångspunkt i X2, i skaparförmågan, med vilken den är synonym. Det är genom X2-principens inneboende skaparprinciper som Gudomen ger sig till känna i X3-området. Det är där vi, som tidigare nämnts, kan uppleva Gudomen i naturen, och kommunicera med våra medväsen genom det ömsesidiga energiutbytet mellan oss själva och vår omgivning.¹¹⁹

Begreppen X1, X2 och X3

Det är genom det verksamma jaget, X1, den del som Mäster Eckhart benämner Gud, som skapelsen och därmed livsupplevelsen blir till ett faktum. Jaget, X1, har till sitt förfogande en skapar- och upplevelseförmåga, X2. Denna skaparförmåga är lika med energi, vilken ligger till grund för skapandet av medvetandet såväl som den materiella verkligheten. Det är genom urbegäret och de sju grundenergierna som Gudomen kan bryta sin stillhet och skapa oupphörligt skiftande bilder eller kopior av sig själv i mikro-, mellan- och makrokosmos – den tids- och rumsdimensionella dimensionen.

Ur X1 flödar oavbrutet två energier – urbegärets energi och moderenergin. Dessa energier är delvis identiska med X1 och till sin natur lika med jaget, X1. Martinus skriver följande om urbegäret i *Livets bog* del 2:

”Bakom alla synliga eller manifesterade företeelser hos det levande väsendet existerar som nämnts 'urbegäret', det vill säga lusten till manifestation, som är detsamma som lusten till livet. Denna lust eller längtan ligger helt utanför individens fysiska dagsmedvetande, eftersom den existerar som permanent vanemedvetande eller är en evig automatfunktion. Detta begär är mycket enkelt i sin analys, eftersom det endast kan vara riktat mot manifestationen i dess helhet. Det söker sig inte mot någon speciell gren eller riktning i materien. Det är en evigt existerande dragning till allt och alla, till gott och ont, till harmoni

¹¹⁸ ”Övermedvetandet är alltså huvudsätet för detta [jagets] medvetandeliv. Övermedvetandet åter utgörs, som vi sett, av jaget och dess "urbegär" eller eviga vilja till manifestation av liv. 'Urbegäret' återigen är en realitet som uppstår i kraft av jagets beröring med moderenergin. Då denna beröring är evig, måste jagets 'urbegär' således också vara evigt.” (*Livets Bog* del 2, st. 532. Min understrykning.)

¹¹⁹ ”På symbolen ser vi att det utgår en stråle från varje mikrojag och att det utgår strålar från makrojaget, som här i detta fall ska uppfattas som Gudomens jag. Vi ser att dessa båda strålutlösningar går i riktning mot varandra. Där dessa båda former av energiutlösning möter varandra, uppstår skapandet och därmed livsupplevelsen och manifestationen. Detta har på symbolen betecknats med det färgade fält i vilket mikro jagets stråle möter makrojagets strålar, som alltså i själva verket betyder att gudasonens stråle möter Gudomens strålar. Gudasonen möter här Gudomens strålar, som är identiska med allt som innefattas i begreppet materia eller alla existerande former av stoff, alla naturens skapelseprocesser, medväsendenas alla manifestationer, alla livsformers framträdande, ja, allt som gudasonen över huvud taget kan förnimma av skapelseprocesser eller manifestationer av liv runt omkring sig. Gudasonens stråle på symbolen är uttryck för hela hans manifestation eller skapande, hela hans sätt att vara och tankefunktion. Där gudasonens stråle möter Gudomens strålar uppstår det en reaktion. Denna reaktion är gudasonens upplevelse av livet.” (*Den eviga världsbilden* del 1, st. 11.34. Min understrykning.) [Symbol 11 \(martinus.dk\)](http://Symbol 11 (martinus.dk))

och disharmoni. Det är det ständiga bindemedlet mellan jaget, dess 'övermedvetande' och 'ödeselement'. Det är urkraften i dess 'evighets kropp'. Det är 'den högsta eldens' grundkälla eller djupaste ursprung. Men här är urbegäret inte i specificerat tillstånd. Det är i det stadium, i vilket det i form av 'X2' ännu är namnlöst till sin natur. Det har ingen annan analys än den, att det ouplösligt knyter samman jaget med 'övermedvetandet' och 'ödeselementet', och därifrån utgår till 'undermedvetandet'. Det har sina rötter i själva 'det gudomliga något'. Ja, det framträder rent av som delvis identiskt med denna namnlösa realitet. Det har sin början i denna." (*Livets Bog* del 2, st. 529)

"'Urbegäret' är den första form av energi, genom vilken jagets närvaro eller existens kan konstateras. Vi är därför här vid livets allra innersta och första analys. 'Urbegärets' energi är det material eller den materia, genom vilken allt framträdande eller all uppenbarelse av liv och tillvaro konstfärdigt förtonar in i det eviga, allra högsta 'något' (X1) och blir ett med detta. Här är gränsen för allt synligt, för all skapelse." (*Livets Bog* del 2, st. 530)

Om moderenergin centrala betydelse för jagets förmåga att, via urbegäret, uppleva livet skriver Martinus i *Livets Bog* del 2, stycke 531. Där kan vi läsa att jaget genom urbegäret är knutet till moderenergin, vilken "har sitt säte i själva jaget, förtonar in i detta, liksom detta [jaget] förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi."

"Men denna av jaget och 'urbegäret' bestående enhet är ännu inte något 'levande väsen'. Vi är ännu bara vid analysen av dettas första princip, 'X1'. Det räcker inte att det finns ett 'något' som kan utstråla tilldragningskraft. Ett jag och en önskan är inte något 'synliggörande', vare sig av jaget eller dess 'önskan', och rymmer i sig självt inte någon som helst grad eller form av denna önskans uppfyllelse. Denna del av 'det levande väsendets' analys ligger ännu helt utanför all observation eller förnimmelse, och därmed utanför allt vi känner till som manifestation och upplevelse.¹²⁰

Enbart jaget med dess 'urbegär' har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion. Det befinner sig mitt i en evig stillhet eller tystnad som endast bryts av dess eget 'urbegär', vilket det här, i avsaknad av organ eller sinnen, inte har någon som helst förmåga att se, höra, förnimma eller på annat sätt göra begripligt för sig. Jaget har alltså här absolut inget vetande om sin egen existens. Ja, det kan inte ens göra sig medvetet i själva 'urbegäret'. Och här skulle vi alltså få bevittna ett evigt tillstånd av död, en evig natt, en evig allomfattande stillhet eller livlöshet, om inte jaget genom 'urbegäret' vore knutet till den sjunde grundenergin, moderenergin. Denna energi har sitt säte i själva

¹²⁰ Återigen en principiell likhet med Plotinos beskrivning av det Ena som varande den absoluta, namnlösa tomheten - inget varande, ingen själ, inget sinne, subjekt eller person.

jaget, förtonar in i detta, liksom detta förtonar ut i energin och således på sätt och vis blir ett med denna energi.” (*Livets Bog* del 2, st. 531)

Jaget och de sju grundenergierna

Jaget har sju parafysiska kroppar, organsystem, till sitt förfogande för skapelsen av livsupplevelsen, samt upprätthållandet av sitt eviga liv. Moderenergin, som representerar jagets sjunde och överordnade kropp, evighetskroppen,¹²¹ bygger upp övermedvetandet och upprätthåller dess struktur. Moderenergin ”fördelar” sina inneboende, differentierade krafter och egenskaper på sex parafysiska organsystem, grundenergikroppar, genom sex spiralcentrum i X2. Ett spiralcentrum för varje grundenergi. Dessa grundenergier manifesterar sig i X3-området. Moderenergin utgör en överordnad energikonstant, från vilken de sex grundenergikropparna är utlöpare. De kommer till uttryck genom naturens mångfald av organismer och individuella medvetandestrukturer.

Moderenergin går, till skillnad från de sex undermedvetandeenergierna, inte i kretslopp. Den utgör en evigt omanifesterad energiform, genom vilken Gudomen upprätthåller ordningen i universum ända ner på individnivå.

Då Guds väsen är inte är det samma som de sex grundenergierna, utspelar sig dessa energiers förehavanden i X3-området så att säga utanför jagets väsens kärna, X1. Dvs. de har inget inflytande på jagets grundläggande natur. Här fungerar X2 som ett slags ”mellanled” mellan X1 och X3. Det är tack vare detta mellanled som jaget kan utveckla ett medvetandeliv. I X2 finns de energier, skaparprinciper och talangkärneförråd som, genom en aldrig sinande ström av rörelsekombinationers möten med andra rörelsekombinationer, dvs. energiutväxling, skapar individernas livsupplevelser i X3-området.

Då moderenergin och urbegärets energi endast delvis är identisk med Guds jag, betyder det att Guds väsen *inte* är identiskt med energierna. Energierna utgör en ”yttre” del av Gud – X2 och X3. Guds väsen, Ettheten, är ett något radikalt annorlunda som existerar helt för sig själv i suveränt majestät på sina egna premisser, *existentiellt* oberoende av allt övrigt. Rent *funktionellt* är Gudomen, 0X, beroende av sin treeniga princip X1, X2 och X3. Utan denna princip, ingen skapelse, ingen livsupplevelse. Om nu Guds väsen är evigt oföränderligt, så är grundenergiernas samlade uttryck evigt *föränderligt* genom deras *inbördes skiftande kombinationer*, vilket också är garantin för det eviga livets oändliga variationsrikedom eller otaliga variationsmöjligheter.¹²²

Gudomens jag, 0X/X1, skulle i egenskap av sin suveräna, självreferande, oskapade existens kunna existera utan X2 och X3. *Men*, det skulle innebära en helt omedveten tillvaro. Som Martinus skriver, skulle jaget inte ens vara medveten i sitt urbegär utan X2 och X3 principerna. Så frågan är då vilken sorts tillvaro det skulle vara. Martinus skriver följande i stycke 531:

¹²¹ Se symbol 16 ”Evighetskroppen” [Symbol 16 \(martinus.dk\)](http://martinus.dk)

¹²² Se [Symbol 12 \(martinus.dk\)](http://martinus.dk)

”Enbart jaget med dess ’urbegär’ har således ännu inte någon som helst form av manifesterat medvetande eller någon upplevelse av andra väsens existens eller tillvaro. Det är i sig självt ännu helt utan tanke, utan erfarenhet, utan organfunktion.” (*Livets Bog* del 2, st. 531)

Ja, den medvetna livsupplevelsen måste hela tiden skapas, vilket sker genom Gudomens och livsenheternas treeniga principer. Här är det återigen jaget, X1, i den treeniga principen som tillfredsställer urbegärets eviga längtan efter livsupplevelse genom sin skaparförmåga, X2, i X3-området – energiomsättningens domän.

Skapelse fordrar alltså några förändringsbara beståndsdelar eller energier, något som kan förvandlas allt efter behov. Martinus skriver att de sex *grundenergikropparna* i X3 är skapade och därmed föränderliga.¹²³ De utgör de redskap genom vilka jaget upplever livet i den fysiska och den andliga världen. Då jaget är oföränderligt till sin natur (vilket inkluderar de sex grundenergiernas *spiralcentrum* eller *grundtalangkärnor* i X2), betyder det att livsupplevelsens föränderlighet står och faller med de sex grundenergikropparnas föränderlighet. Till saken hör att den fysiska kroppen *och* själen utgörs av de sex undermedvetandeenergierna. Det betyder att den själsliga och kroppsliga strukturen också är föränderliga till sin natur. Denna föränderlighet är något helt naturligt, då det ju sker ett succesivt förfinande av individernas organismer och mentalitet ju högre moraliskt utvecklade de är.

Detta är ett ämnesområde som har polförvandlingen som sin utgångspunkt, varför jag hänvisar den intresserade till Martinus litteratur, såsom *Livets Bog* del 5 och *Två slags kärlek*.

Urbegäret, spiralcentrum och ödeselement

Gud förfogar över två *oskapade* energier i sin ”livskärna” X1: urbegärets energi och moderenergin. Dessa båda energier riktar sin livsbefrämjande verksamhet från X1 ”nedåt” till X2 och X3, dvs. ”utanför” jaget. Likaså förfogar Gud över en *skapad* och *förnybar* grundenergistruktur i X3 genom grundenergikropparna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Dessa grundenergikroppar står oavbrutet till jagets förfogande. De utgör sex differentierade, individuellt präglade kraftcentra – formbara allt efter jagets skiftande behov och önskemål. Genom de sex spiralcentrum i X2 blir moderenergin inneboende

¹²³ De energier som är *oskapade* är urbegärets energi och moderenergin. Följaktligen är också de sex undermedvetandeenergierna *oskapade*. De sex *undermedvetandekropparna* instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne utgör *skapade* företeelser, vilka tillfällig kan skadas och t.o.m. dö på grund av missbruk av alkohol eller narkotiska preparat. Den skadade energikroppen bygger jaget upp en igen inför utvecklandet av en ny fysisk organism till nästkommande inkarnation.

Graden av funktionsduglighet hos den nya organismen är helt beroende av individens livsföring i dag och ett antal inkarnationer tillbaka i tiden. Om individen avlider på grund av missbruk i den innevarande inkarnationen, kan det ha varit ett levnadssätt som pågått under tidigare inkarnationer. Som en konsekvens av detta, för organismen och medvetande så destruktiva levnadssätt, kan den nya organismen uppvisa betydande försvagningar, vilka visar sig som intellektuella funktionsnedsättningar och kroppsliga defekter. Här rekommenderar jag *Den eviga världsbilden* del 5, vilken är ägnad åt sjukdom och hälsa ur ett kosmiskt perspektiv.

”specialkompetenser” fördelade på de sex grundenergierna, vilka kommer till manifesterat uttryck i X3-området.

I dessa spiralcentrum möter urbegärets energi var och en av de sex grundenergierna. Genom denna eviga kosmiska funktion – jagets möte med grundenergierna via urbegäret – sker en reglering från jagets sida av respektive grundenergis styrkegrad och genomträngningskraft på de sex olika tillvaroplanen i spiralkretsloppet, allt efter de levnadsomständigheter och behov som råder på respektive tillvaroplan.

Det är denna reglering av grundenergiernas kapacitet och genomträngningskraft som ligger till grund för den mentala och fysiska utvecklingsprocess som individen genomgår under sin resa genom spiralkretsloppets sex tillvaroplan. Även om denna process utgör en automatfunktion på det ”tekniska” planet, är Guds jag ständigt närvarande som den styrande faktorn, då denna evigt pågående utvecklingsprocess från primitivitet till högintellektualitet, utgör inget mindre än Guds lika eviga liv och livsupplevelse. Utan denna medvetandeutveckling, inget vidmakthållande av Gudomens kosmiska medvetande, allkärlek eller allvisdom.

En synbar förändring av individens könsidentitet

Inom parentes kan här fastslås följande: I djurriket är det, om man känner till Martinus polanalyser, tämligen enkelt att iaktta den pågående medvetandeutvecklingen som vi människor genomgår. En utveckling, som går från att vi till hundra procent utgör enpoliga familje- och kampväsen, med en tydligt mansdominerad hierarkisk könsmaktsordning, via en förändrad könsstruktur, där sympatin för det egna könet tilltar både sexuellt och platoniskt (ett utslag av polförvandlingen), fram till det att vi i framtiden kommer att utgöra det kommande dubbelpoligt kristusväsen: den kosmiskt medvetna, fullkomliga människan. Tydligast märks denna starkt tilltagande utveckling genom den allt vanligare önskan bland unga människor att inte bli definierade utifrån dess biologiska kön. I stället finns det hos dessa människor en önskan att definieras utifrån den mentala könstillhörighet de själva identifierar sig med. Här kommer det könsneutrala ordet *hen* väl till pass.

Vad är det då som gör att det oskapade, omanifesterade, orörliga jaget kan bli reaktionsdugligt, att det kan skapa en kontrast till sin eviga stillhetsnatur? Här kommer Marinus begrepp *övermedvetandet* och *ödeselementet* i in bilden:

”Men i och med att jaget på så vis blir ett med denna energi, framträder det här för första gången som reaktionsdugligt. Det kan reagera med de övriga sex grundenergierna i tillvaron. Resultatet av detta är ett upprätthållande och vidmakthållande av övermedvetandet. Med hjälp av denna realitet upprätthåller jaget sin eviga ’individualitet’ och utgör en självständig enhet i världsalltet. Övermedvetandets existens beror alltså i första hand på jagets delvisa identitet med ’moderenergin’ och dess härigenom framträdande förmåga

att reagera med de övriga energierna i tillvaron. Denna reaktion är desto viktigare för jaget eftersom den utgör hela dess samlade medvetandeliv och gör jaget till 'ett levande väsen'. Övermedvetandet är alltså huvudsätet för detta medvetandeliv. Övermedvetandet åter utgörs, som vi sett, av jaget och dess "urbegär" eller eviga vilja till manifestation av liv. 'Urbegäret' återigen är en realitet som uppstår i kraft av jagets beröring med moderenergin. Då denna beröring är evig, måste jagets 'urbegär' således också vara evigt. Men då allt begär är detsamma som tilldragning, och 'urbegäret' utgör inte något undantag, blir resultatet av denna jagets eviga tilldragning av materia (grundenergierna) en motsvarande materieförtätning. Tilldragningen hopar materia kring sitt upphov. Men en sådan materieanhopning sker inte planlöst eller i blindo. Den visar sig vara i allra högsta grad ändamålsenlig. För den 'kosmiska klarsynen' visar det sig således att 'urbegäret' utlöses efter en bestämd metod, som ger den nämnda materieanhopningen form och karaktär. Denna form och karaktär är alltid en 'uppfyllelse' av 'urbegäret', det vill säga en för upplevelse av liv eller tillvaro fördelaktig realitet. Därigenom framträder materieanhopningen som ett 'redskap' eller 'organ'.

Jaget upprätthåller alltså här, genom sitt 'urbegär', ett organ eller redskap för upplevelse av liv. I detta organ har övermedvetandet sitt säte. Organet blir dess 'kropp'. Denna 'kropp' har vi redan tidigare talat om under benämningen 'ödeselementet'. Det levande väsendets övermedvetande består således av jaget, 'urbegäret' och 'ödeselementet'. Tillsammans utgör dessa tre realiteter det levande väsendets 'överkommando'. Den huvudsakligen bärande energin här är som nämnts den sjunde grundenergin. Dock gäller det här, som i vissa tidigare fall, att det endast är i analysen som vi kan skilja företeelserna från varandra. I verkligheten förekommer de sammanknutna till en samarbetande enhet, men var och en behåller sin speciella och för samarbetet livsviktiga egenskap." (*Livets Bog* del 2, st. 532)

Jaget, tillsammans med urbegärets energi och moderenergens konstanta utflöde som en ljusocean av guldtrådar, kan betraktas som X1:s innersta kärna. Denna kärna har till sitt förfogande, för manifestation och livsupplevelse, en "yttre" beståndsdel, X2, där ödeselementets sex spiralcentra och talangkärneförråd, de kosmiska skaparprinciperna, moderkärnan med den maskulina och den feminina polen, samt den högsta eldens energi utgör centrala livsbefrämjande företeelser.

Om spiralcentrum och dess funktion skriver Martinus följande:

"Vad gäller 'ödeselementet' eller övermedvetandets organ eller kropp är den sjunde grundenergin visserligen den bärande, men endast i kraft av ett intimt samspel med de övriga sex grundenergierna. I 'ödeselementet' finns nämligen ett centrum för var och en av de sex grundenergierna. I dessa centrum möter "urbegäret" grundenergierna, och en organisation av dessa uppstår. Denna organisation framträder i form av en evigt fortsättande rytmisk rörelse. Det

betyder att genom vart och ett av dessa centrum blir "urbegärets" möte med grundenergin i fråga gradvis 'förstärkt' och 'förminskat'. Dettas möte blir alltså uttryck för ett 'minsta framträdande' och ett 'största framträdande'. Där mötet är i sitt 'minsta framträdande', blir jagets laborerande med energin i fråga latent, medan den alltid kulminerar där mötet är i sitt 'största framträdande'. Och här ser vi grunden till det förhållandet att det levande väsendets upplevelse av livet eller tillvaron är 'spiralformig'. Vi kommer därför att här i Livets Bog kalla dessa centrum för 'spiralcentrum'. Det är de som gör att det levande väsendet i sin manifestation eller upplevelse av livet kommer att framträda som 'instinktväsen' (växt), som 'tyngdväsen' (djur och jordmänniska), som 'känslöväsen' (den riktiga människan), som 'intelligensväsen', som 'intuitionsväsen' och som 'salighetsväsen'. De tre sista livsformerna är av helt överfysisk karaktär och utgör den nödvändiga kontrasten för upplevelsen av all fysisk tillvaro." (*Livets Bog* del 2, st. 533)

Det faktum att grundenergierna går i kretslopp är en kosmisk urprincip som gör att livsupplevelsen evigt formar sig som en yttre *principiell* upprepning av sex olika tillvaroplan i en oändlig kedja av kretslopp efter kretslopp. Dessa sex tillvaroplan är växtriket, djurriket, det riktiga människoriket, visdomsriket, den gudomliga världen och salighetsriket.¹²⁴

Det sker också en *principiell* upprepning av de sju grundläggande organismformerna som står till jagets förfogande. Dessa organismformer är elementarpartikeln, cellen, organet, organismen, planeten eller klotet, solsystemet och galaxen.¹²⁵

Innehållet i livsupplevelsen upprepas dock *aldrig* i detalj i ett nytt spiralkretslopp, vilket kontrastprincipen i hög grad bidrar till. Likaså tillkommer hittills oprövade organismer i djurriket i varje nytt spiralkretslopp. Gudomen skapar med andra ord hela tiden nya upplevelsevarianter inom ramarna för varje tillvaroplan. Det som kan sägas vara gemensamt för varje spiralkretslopp, är att individen medvetandemässigt går från ett tillstånd av instinktivt ovetande, till ett fullt utvecklat intellektualiserat gudsmedvetande. Hos Martinus benämnt kosmiskt medvetande.

Guds primära och sekundära medvetande

I varje spiralkretslopp finns det en zon för det Martinus kallar Guds *primära medvetande* och Guds *sekundära medvetande*. Dessa båda zoner utgör en gudomlig natt- och dagsmedvetandezon. Det sekundära området utgör en slags vilozon som existerar sida vid sida med den högaktiva medvetandezonen. Det sekundära medvetandeområdet består av växt- och djurriket, till vilket även den nutida människan tillhör. Inga av de väsen som i dag är hemmahörande i djurriket har ännu fått kosmiskt medvetande. Den arten som ligger närmast till för att uppnå detta högintellektuella medvetandetillstånd är den jordiska människan. Den

¹²⁴ Se gärna symbol 11, där Martinus har illustrerat de sex tillvaroplanen. [Symbol 11 \(martinus.dk\)](#)

¹²⁵ Se gärna symbol 14, där Martinus har illustrerat de sju organismprinciperna. [Symbol 14 \(martinus.dk\)](#)

nutida jordmänniskan befinner sig i slutet av djurriket och kan räkna med att relativt snart, inom ett antal hundra år för de mest humant utvecklade individerna, uppnå detta mentala medvetandetillstånd, vilket Martinus benämner Kristusmedvetande.¹²⁶

Följaktligen består den primära medvetandezonen, dvs. det riktiga människoriket, visdomsriket, den gudomliga världen och salighetsriket, av individer med kosmiskt medvetande. Denna del av spiralkretsloppet, i huvudsak de andliga världarna, utgör Gudomens primära medvetandezon (den senare delen av det riktiga människoriket utgör en övergångszon från en fysisk tillvaroform till en rent andlig sådan). Det är i det sekundära medvetandområdet som Gudomen och livsenheterna upplever ”det så kallade onda” eller mörkret. Det är alltså där, i det nya spiralkretsloppets djurriket, som Gudomen förnyar sin kännedom om mörkrets natur och den dräpande principens livsvillkor.

Martinus beskriver att det djuriska medvetandeklimat, vilket kulminerar i slutfasen av djurriket (med människans egocentriska nationalism, välutvecklade vapenindustri och den ekonomiskt styrda rovdriften på naturens begränsade resurser), är ett uttryck för ”det onda”. Djurriket utgör enligt honom en mörkerzon, där kontrasten till ljuset får fritt spelrum. Här härskar den starkes rätt. Här dominerar krig och svält vardagen för många människor, vilka som en del av krigföringen utsätts för terrorbombningar från luften av bostäder och sociala institutioner, fysiska övergrepp i form av misshandel och våldtäkt samt fångenskap och summariska avrättningar, av krigens segerherrar. I värsta fall kan övergreppen leda till ett försök till utrotning av olika folkslag, etnisk rensning. Ett liknade öde kan även drabba ideologiskt misshagliga, från majoritetssamhället avvikande, politiska och religiösa grupperingar. Detta medvetandetillstånd benämner Martinus ”djävulsmedvetande”.¹²⁷

Den enpoliga sexualiteten – med dess egendomsrätt, svartsjukedramer, homofobi, otrohetsaffärer och diverse sexuella urspåringar – så som pedofili, prostitution och sadistiska sexualmord – kulminerar i djurriket slutfas. Efter denna kulmination har individen uppnått en sådan stor erfarenhetsbas av negativa konsekvenser från sin efterlevnad av sin instinktivt

¹²⁶ Se gärna Martinus litteratur angående den sexuella polförvandlingen och kosmiskt medvetande, t ex *Livets Bog* del 5.

¹²⁷ ”Den som förvärvar mänskliga intellektuella förmågor utan att ännu ha förvärvat de mänskliga humana egenskaperna blir i sitt framträdande till övermått djurisk, eftersom det blir den djuriska principen som i detta fall är den förhärskande. Eftersom hon genom sin mänskliga intelligens kan överdimensionera sina djuriska tendenser, är hon med om att främja mörkrets kulmination. Inga väsen på jorden kan mäta sig med jordmänniskan i fråga om att manifesteras mörkdande, lemlästning, hat och hämnd, krig och blodbad eller död och undergång i sitt förhållande till andra väsen. Jordmänniskorna har således vuxit ifrån djurets stadium i intellektualitet, men de är alltså på djurets stadium vad humanitet och kärlek angår. De utgör därför varken renodlade djur eller renodlade människor. De representerar således det mentala mörkrets väsen. Deras mordiska och lidandeskapande psyke kan endast betecknas som ’djävulsmedvetande’. De utgör motsatsen till den renodlade fullkomliga människan, som endast kan utlösa intellektualiserad känsla, vilket åter är detsamma som rättfärdighet eller kärlek. Genom det nämnda djävulsmedvetandet eller överdimensionerade djuriska psyket upplever jordmänniskorna den kontrast, genom vilken de, som tidigare nämnts, får förmåga att uppleva ljuset.” (*Meditation* artikel 3, kap 11)

styrda mentala fortplantningsmentalitet, att enpoligheten därmed har nått vägs ände. Dess mission som ljusets kontrats är nu uppfylld.

Man skulle kunna kalla den *manliga* enpoliga sexualiteten för en ”erövringssexualitet”, vilken sträcker sig från erövringen av en eller flera kvinnor (beroende på kulturell och religiös kontext) till erövringen av materiella rikedomar och landområden. Företeelsen ”den starkes rätt” tillhör en av den manliga, enpoliga sexualitetens mest markanta uttrycksformer - en instinktivt baserad mental kraft som är lika framträdande bland världens autokratiska ledare och diktatorer i dag, som den tidigare har varit hos forna dito under historiens gång.

Den under lång tid pågående inre transformationen eller utjämningen av de sexuella polernas inbördes styrkeförhållanden (till fördel för framväxten av den motsatta polens intellektuella förmågor och humana kapacitet), visar sig alltmer i individens begynnande, dubbelpoliga personlighetsdrag.

Till synes problematiska uttrycksformer, i polförvandlingens kölvatten, såsom äktenskapsproblem, skilsmässor och sexuella urspårningar, kommer efterhand att avta i takt med den ökande kännedomen om polförvandlingens yttringar och konsekvenser på det personliga och samhällsliga planet.

Människor kommer framöver i allt större utsträckning kunna lägga band på sin själviskt inriktade fortplantningssexualitet, och mer och mer kunna neutralisera den, i många sammanhang, ödeläggande kraften. Detta sker, menar jag, genom två parallella utvecklingsspår: den egna polförvandlingsprocessen och studiet av Martinus analyser på sexualitetens område.

I dessa polanalyser beskriver Martinus människans utveckling från den enpoliga, djuriska sexualitetens stadie fram till den dubbelpoliga, mänskliga sexualitetens stadie och de skilda uttrycksformer som dessa båda inriktningar representerar och står för. Här hänvisar jag den intresserade till *Livets Bog* del 5.

Likaså kommer en mer osjälvisk och samvetsgrann levnadsform att utvecklas och ta form bland jordens människor. Denna levnadsform har en internationell inriktning och inkluderande en stark önskan om en global – politisk, ekonomisk och social – samverkan i FN:s regi, med målet att skapa en varaktig fred på jorden.¹²⁸

Upplevelsen av mörkret, hur obehagligt och tröstlöst det än kan te sig, utgör en absolut nödvändighet för upprätthållandet av Gudomens, och därmed livsenheternas, medvetandet. Mörkret, eller det onda, kan betraktas som en bakomliggande erfarenhetsfond mot vilken ljuset kan utkristallisera sig och komma till uttryck. Det mentala mörkret och ljuset är ett omfattande ämnesområde i Martinus texter, varför jag som en inledande läsning, hänvisar den

¹²⁸ Här hänvisar jag den intresserade till *Livets Bog* del 1, kapitel 4 – *Ett internationellt världsrrike under skapande*. Likaså hänvisar jag den intresserade till *Livets Bog* del 5 för information om den sexuella polförvandlingen och dess alltomfattande konsekvenser för individen i dennes dagliga tillvaro.

intresserade till Martinus bok *Den eviga världsbilden* del 1 och symbolerna 3, 4, 5, 11, 12 och 14.

Martinus slår alltså fast att mörkret eller ondskan utgör en *absolut nödvändig kontrast* till det gudomliga ljuset. Utan mörkerupplevelserna, inga ljusupplevelser. Mörker och ljus utgör de helt grundläggande upplevelseformerna, varifrån livsupplevelsens alla mångfacetterade nyanser och skiftningar utgår. Dess innehåll eller uttrycksformer kan varieras i det oändliga.

Guds jag

Då det bara finns ett jag, Gudomens jag, är det alltså odelbart till sin natur. Detta innebär, enligt min mening, att alla livsenheter har en *förnimmelse* av Guds jag – en *individuell jagförnimmelse*. Dvs. livsenheterna har inget eget jag i absolut mening. Något som är odelbart kan ju per definition inte delas upp i mindre delar. Ettheten är och förblir Ett. Så varje livsenhet är *djupast sett* det samma som Gudomen, med vilken vi är existentiellt och funktionellt sammanflätade i all evighet, då bådads liv och livsupplevelse förutsätter varandras existens. En existens som har sin utgångspunkt i Ettheten. Vi är med andra ord Ett med den gudomliga Ettheten - Gudomen.¹²⁹

Martinus skriver i *Den Intellektualiserade Kristendomen* stycke 135, att varje levande väsen evigt och orubbligt är förbundet med Gud. Det betyder enligt honom att Guds jag, det stora alltomfattande jaget, är uppdelat i en ocean av mindre, individuella jagenheter enligt principen ”den ende” och ”de många”. Utan denna kosmiska urprincip skulle ingen livsupplevelse vara möjlig, varken för Gudomen eller livsenheterna.¹³⁰

Dessa individuella jagenheter förfogar, tack vare delaktigheten i Gudomens stora jag och dennes energier, över ett litet materieområde där var och en, genom ”sitt” jags anknytning till Gudomens jag, utgör en fast punkt eller ett centrum kring vilken livsupplevelsen utspelar sig.

¹²⁹ *Gudomen och de levande väsendenas livsbetingande samhörighet*

”Då det omtalade gudomliga ’något’ eller ’jaget’ hos de levande väsendena är samma gudomliga ’något’ som det vi såg, som var Gudomens jag, och då ’X2’ och ’X3’ hos de levande väsendena likaså tillsammans är detsamma som ’X2’ och ’X3’ i Gudomens medvetandestruktur, så blir alla levande väsen identiska med Gud och Gud identisk med de levande väsendena. Alla levande väsen blir på detta sätt Guds förnimmelse- och manifestationsredskap. Genom världsaltets oceaner av levande väsen manifesterar och upplever Gudomen sitt liv. Och i denna gudomliga, allomfattande sinnesstruktur upplever de levande väsendena sina liv. Denna Gudomens sinnesupplevelse och manifestation och de levande väsendenas sinnesupplevelse och manifestation utgör således ett enda stort samspel. Utan ettdera av dessa två sinnes- och manifestationstillstånd skulle det andra omöjligt kunna existera. Båda dessa sinnesstrukturer, Gudomens och de levande väsendenas, är absolut lika nödvändiga för att upplevelse och skapelse över huvud taget ska kunna äga rum, såväl för Gudomen som för de levande väsendena. Om de levande väsendena inte existerade, hur skulle Gudomen då bli i stånd att förnimma och skapa? Och om Gudomen inte existerade som den enhet i vilken alla levande väsen är sammanknutna i den livsbetingande samhörighet som just betingar väsendenas livsupplevelse och manifestation, hur skulle de då bli i stånd att uppleva livet? Hela upprätthållandet av världsaltet med dess skapelseprocesser, rörelsearter och upplevelsetillstånd är således ett kombinerat samspel mellan Gudomen och de levande väsendena. Detta samspel utgör upplevelsen och manifestationen av livet både för Gudomen och de levande väsendena.” (*Meditation* artikel 3, kapitel 9)

¹³⁰ Se *Den eviga världsbilden* del 1, symbol 11, st. 11.34.

(<https://www.martinus.dk/sv/t/t/index.php?bog=61&stk=11&pkt=34>)

Varje livsenhet har, skriver Martinus, ett jag och en andlig och en fysisk organism. Det betyder att varje livsenhet utgör något av Guds andliga organism eller struktur, och likaledes utgör något av Guds fysiska struktur. Vidare att de framträder med en synlig fysisk struktur och osynlig andlig struktur av immateriell natur.

Jag avslutar denna essä med ett avsnitt ur *Den intellektualiserade kristendomen*, där Martinus beskriver Guds jag och vår egen intima förbindelse med detta jag:

”Guds jag består som nämnts av ett immateriellt något som i verkligheten inte är immateriellt, utan endast befinner sig i ett sådan tillstånd, att det är absolut otillgängligt för förnimmelse och således avviker från alla detaljer av fysiskt och andligt stoff eller materia. Detta ger sig till känna genom stoffets eller materiens logiska styrning och skapelse. Det avslöjar sig självt som det levande, logiska, behärskande och skapande i stoffet eller materien. Eftersom det är ’en jagdel’ av världssalltets jag, och detta avslöjar att det är en enhet som utgör medvetandeförmågorna instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne, urbegäret och en annan energi som står över dessa energier, och som vi har kallat ’moderenergin’, har vi här det eviga jaget eller den eviga livskärnan i alla levenade väsen. Dessa utgör alltså tillsammans Guds jag. Härtill kommer att jaget är den verkliga ’fasta punkten’ i det levande väsendets rörelse, livsupplevelse, manifestation och skapelse. Dessa X-energier är i sig själva lika immateriella som själva jaget. De kan liksom jaget bara uppfattas genom sina verkningar i stoffet eller materien. De har den verkan att de utgör de levande väsendenas mentalitet och förnimmelse- och skaparförmåga, och kommer därmed att framträda för förnimmelsen som levande väsen av vilken art som helst som existerar, fysiskt eller psykiskt. Därtill kommer att det är tack vare samma gudomlig ’jagdel’ som vi själva existerar och kan uppleva och skapa.”
(*Den intellektualiserade kristendomen* st. 137)

Avslutning

Min ambition har varit att belysa några centrala delar av Plotinos, Mäster Eckharts och Martinus förklaringsmodeller gällande Gudomens och livsupplevelsens inneboende kvaliteter och externa mekanismer. Mäster Eckhart presenterar, till skillnad från Plotinos och Martinus, ingen egen alltomfattande världsbild. Han skrev, predikade och verkade som dominikanermunk, teolog och lärare inom den katolska kyrkans ramar. Självt var han dock långt ifrån traditionell i sin syn på Gudomen. Inte minst visar detta sig i hans differentiering mellan den icke-verkande Gudomen och en verkande Gud, samt hans för den katolska kyrkan provocerande tankar om en konstant pågående gudsfödelse i människan som en förutsättning för Gudomens upplevelse av sig och därmed för själva existensen. Man anar nyplatoniska influenser i hans utläggningar om begreppet ”Gud bortom Gud”, samt detta att Gudomen enligt Eckhart utgör ett ”intet”, dvs. en absolut tomhet, där avsaknaden av attribut,

manifesterade ting eller skapade företeelser definierar Gudomens transcendentia natur. Om denna transcendentia Gudom går det inte tala i beskrivande eller egenskapsbaserade termer. Det går endast att tala om vad denna gudomliga entitet inte är, i enlighet med den apofatiska teologin, vilken Eckhart omfamnade.

Eckharts självständiga och djuplodade tolkning av det gudomliga födelseysteriet, tillsammans med ett antal andra av kyrkan icke godkända teologiska slutsatser, ledde till att Inkquisitionen år 1329, två år efter hans död, brännmärkte 28 av Eckharts satser. 17 av satserna avvisades och förklarades som heretiska och 11 satser förklarades som misstänkt heretiska.¹³¹

Jag menar att Plotinos, Mäster Eckhart och Martinus beskriver Gudomen och därmed verkligheten så som den är beskaffad. Det finns måhända enstaka skillnader i deras beskrivning av de högsta tingen, men det är av underordnad betydelse. Skillnaden mellan dessa herrars redogörelser av den gudomliga verkligheten, består i den sanningsnivå som deras respektive intuitionsförmåga förmår omfatta. Jag menar att både Plotinos och Mäster Eckhart har haft starka kosmiska glimtar och att de redogör för sina förstahandsupplevelser på ett briljant sätt.¹³²

Att Martinus, vars fullt utvecklade intuitionsförmåga har den största räckvidden av de tre, är den som har kunnat ge den mest omfattade och bitvis helt nydanade beskrivning av verkligheten, står också helt klart. Martinus genomgick i mars 1921 en fullständig kosmisk invigning och fick därigenom permanent och obegränsad tillgång till det han kallar Vidsomsoceanen - Gudomens samlade vetande om sig själv. Martinus benämner sitt nya medvetandetillstånd "kosmiskt medvetande".

Att detta är fallet står bortom varje tvivel när man har satt sig in i hans mycket omfattande världsbild. I den finns beskrivningar av kosmiska principer och lagar som inte tidigare har funnits tillgängliga för var man. Däribland mänsklighetens psyko-sexuella förvandlingsprocess från djur till människa, den så kallade polförvandlingen, vår orubbliga evighetsnatur, vilken garanteras genom den treeniga principen X1, X2 och X3, urbegäret - Gudomens eviga lust till manifestation, spiralkretsloppet sex tillvaroplan med in- och utvecklingen i materien, X2-principen med moderenergin, polstrukturen med den maskulina och feminina polen, ödeselementet med talangkärnorna, de kosmiska skaparprinciperna som bärande fundament för upprätthållandet av vår eviga tillvaro, den högsta elden, som varande

¹³¹ Eckharts skrifter censurerades och levde vidare under jorden, medan han tegs ihjäl inom kyrkans officiella kretsar. När påven Gregorius XI år 1369 med ett dekret sökte utrota kätteri och bränna alla böcker, skrifter och predikningar som var skrivna på folkmål på bål, förintades även alla skrifter av Eckhart som man kunde komma över. Hans minne och verk levde vidare i en rad rhenländska kartusiankloster. Mäster Eckhart är en portalfigur inom den kristna mystiken. Hans inflytande har varit stort och gränsöverskridande inom den religiösa mystikens område. Eckhart har bland annat influerat buddhistiska tänkare med sina tankar om tomheten som utgörande den yttersta verklighetens existentiella grund.

¹³² Porfyrios, vilken var Plotinos levnadstecknare och främsta lärjunge, menar att Plotinos hade fyra starka andliga upplevelser under den tid han var hos honom. Dessa andliga upplevelser tolkar jag som kosmiska glimtar, med tanke på den mycket höga kunskapsnivå som Plotinos visar prov på vid redogörelsen av sin världsbild. Plotinos världsbild bygger, likt Martinus världsbild, på en tredelad grundstruktur – det Ena, Nous och Världssjälen. Porfyrios var också den som samlade Plotinos skrifter i sex band, med titeln *Enneaderna*.

den kraft som kolorerar och reglerar livsupplevelsens innehåll av mörka respektive ljusa livsupplevelser, samt övrig information som jag menar kommer att bli det framtida bärande kunskapsfundament för en global förståelse av människans natur, mål och mening. Detta kommer i sin tur att leda till förveklighandet av ett kommande fredsrike på jorden där krig, väpnade konflikter och ekonomiskt maktmissbruk tillhör det förgångna.

Är denna positiva framtidssyn, det kommande fredsriket, idealistiska drömmar och förhoppningar? Nej, menar jag. Dessa inspirerande framtidsvisioner finns inbyggda i vår kosmiska struktur. De kommer att förverkligas allteftersom mänskligheten har inhämtat de kollektiva erfarenheter på lidandets väg som är nödvändiga för varje människas avståndstagande från våldshandlingar och andra primitiva beteendemönster.

Dessa, ibland extremt svåra lidandeeffarenheter, är helt nödvändiga för att människan i djupet av sin själ ska kunna uppnå den personliga insikten om att ”den starkes rätt” eller diktatorsprincipen inte är vägen framåt mot fred och frihet, och att krig som konfliktlösningmodell inte är det förhållningssätt på nationell och internationell nivå som bäst gagnar mänsklighetens fortsatta samlevnad här på jorden. Allt detta finns formulerat i Martinus samlade verk *Tredje testamentet*, uttryckt i det han kallar ”kosmiska analyser”. Dvs. beskrivningar av verklighetens sanna natur utifrån den högsta sanningsnivå som existerar – Gudomens egen medvetandenivå, med fokus på vårt kosmiska ursprung och evighetsnatur, vår samtids stora personliga och kollektiva utmaningar och kommande fredliga tider. Man kan med andra ord beskriva Martinus livsgärning som ett fredsarbete av högsta rang. Ja, faktiskt enastående och unikt i sitt slag.

För egen del utgör Plotinos förklaringsmodell den världsbild som ligger närmast Martinus egen beskrivning av verkligheten, vilken gör den extra intressanta att studera. Den är i mina ögon, med sin tredelade uppbyggnad, en slags förelöpare till Martinus världsbild, vilket visar att det tar tid att internalisera detta omfattande och bitvis abstrakta synsätt på tillvarons gudomliga urgrund, i det mänskliga psyket. På samma sätt förhåller det sig med Mäster Eckharts beskrivning av den apofatiska teologins synsätt på Gudomens innersta, *skenbara* tomhetsnatur. Gudomen är i bokstavig mening inte ett intet, ett ingenting, utan ett *något som är*.

Genom Plotinos, Mäster Eckhart och Martinus beskrivningar av det gudomliga mysteriet får läsaren en möjlighet att sätta sig in i de djupaste och viktigaste ting som existerar, Gudomens natur och vår egen relation till denna entitet, så högt som vårt inre skådande nu tar oss i de himmelska höjderna. Då reinkarnation är ett orubbligt faktum i Martinus världsbild, har jag en stark känsla av att detta högtintressanta komiska studium av hans analyser kommer att fortsätta i ett antal kommande inkarnationer. Ja, faktiskt ända fram tills vi av egen kraft, genom vårt kommande förvärvade kosmiska medvetande, obehindrat kan blicka in i det som Martinus benämner Vidsomsoceanen eller Gudomens samlade vetande om sig själv, och med egna ögon skåda de kosmiska principer och lagar som styr och reglerar tillvaron i stor och smått. Lagar och principer som varken mer eller mindre, utgör själva Gudomens innersta vara, tankesätt och allkärleksfulla väsen.

Lars Palerius, Stockholm maj 2024

Litteraturlista

- Martinus *Livets Bog* del 1–7 (Världsbild förlag)
- Martinus *Den eviga världsbilden* 1–6 (Världsbild förlag)
- Martinus *Den intellektualiserade kristendomen* (Världsbild Förlag 2004)
- Martinus ”Himmelriket eller det kosmiska livstemplet” *Kosmos* 7/2018
- Martinus *Vad är sanning?* (Världsbild förlag)
- Martinus *Mänskligheten och världsbilden* (Världsbild förlag)
- Martinus *Blad ur Guds bilderbok* (Världsbild förlag)
- Martinus *Mellan två världsepoker* (Världsbild förlag)
- Martinus *Pingstglans över livet* (Världsbild förlag)
- Martinus *Meditation* (Världsbild förlag)
- Sv. Å Rossen Martinus' *Verdensbillede – Et idéhistorisk studie* (2008)
- Per Bruus-Jensen «X» del 1 (Nordisk Impuls 1986)
- Per Bruus-Jensen *Kosmisk kemi* (Nordisk Impuls 2008)
- Per Bruus-Jensen, *Mayas slør* (Nordisk Impuls 2010)
- Mäster Eckhart *Predikningar I* (Artos bokförlag 1984)
- Mäster Eckhart *Medeltida mystik, Predikningar II* (Artos förlag 1987)
- Meditation och mystik* Antologi av Hans Hof och Wilfrid Stinissen (AB Verbum 1972)
- Plotinos *The Enneads* (Penguin Books 1991)
- Platon *Parmenides* Bok IV (Bokförlaget Atlantis AB 2006)
- Dionysios Areopagita *De gudomliga namnen Paradoxernas Gud – verk i urval* (Artos & Norma Bokförlag 2017)
- Antoon Geels *Människans väg till Gud. Mystik och Verklighet. En festskrift till Hans Hof* (Bokförlaget Åsak, Delsbo 1987)
- Erwin Bischofberger *Mäster Eckharts andliga undervisning* (Katolska Bokförlaget 1994)
- Meditation och mystik. En festskrift till Hans Hof* (Verbum 1972)
- Youtube:
- 1998-04-14 NSPRS 095 - Plato's Parmenides and the Diamond Sutra - YouTube.
- Peter Adamson: Plotinus, Porphyry, and Neoplatonism | Robinson's Podcast #71 (youtube.com)

Internetsidor:

[Plato's Parmenides Stanford Encyclopedia of Philosophy\)](#)

<https://sv.wikipedia.org/wiki/Plotinos>

https://www.youtube.com/watch?v=i4i_tpWmDCI

[Plotinos – Wikipedia](#)

[Plotinus Stanford Encyclopedia of Philosophy\)](#)

[Nous – Wikipedia](#)

APPENDIX

Dionysios Areopagita och paradoxernas Gud

Dionysios Areopagita anses allmänt vara en av de stora kristna mystikerna. Den gängse uppfattningen är att han levde i slutet av 400- och i början av 500-talet, förmodligen i Syrien. Hans texter anses vara från början av 500-talet. Man har antagit att han antingen var diakon, präst, biskop eller munk på grund av hans djupa insikter i Bibeln, filosofi och spiritualitet. Dionysios hade även ingående kunskaper om dopets och eukaristins sakrament. Han har haft stort inflytande på de teologiska och filosofiska områdena både i öst och väst.

Vad gäller likheten eller samstämmigheten mellan nyplatonikerna och Dionysios Areopagita, kan vi läsa följande i boken *Dionysios Areopagita, Paradoxernas gud, verk i urval* (Artos & Norm Bokförlag 2017):

”Det finns talrika paralleller mellan nyplatonikerna och Dionysios. En sådan är talet om ’det Ena’ från vilken skapelsen utgår och som håller ihop olika typer av mångfald i en enhet. Från det Ena emanerar godhet och skönhet, och en liknande dynamisk struktur med emanationer finner vi hos Dionysios. Gudsbilden präglas av ett rörligt schema som är centralt både hos nyplatonikerna och Dionysos: vila eller dröja kvar (gr. *mone*), utflöde (gr. *proodos*) och återvändande (gr. *epistrophe*). En hierarkisk indelning av världen i triader (dvs, grupper av tre) är en struktur som Dionysios dessutom har hämtat från nyplatonikerna. Verkligheten hos Plotinos är till exempel indelad i det Ena, intellektet och själen. Föreställningen om det onda som en brist på godhet, som Dionysios lägger fram, har dessutom en bakgrund i Plotinos och Proklos filosofi.” (s.13)

Det har spekulerats att Dionysios inte kunde framträda offentligt med sina sympatier för nyplatonismen. Nyplatonikerna var ju inte kristna. Nyplatonikernas Gud, den Ena, saknar de personliga drag som kännetecknar den kristna treenighetens Gud. Enligt den kristna läran skapar Gud fritt och kärleksfullt, medan den gudomliga skapelseakten sker av nödvändighet enligt den nyplatoniska filosofin. Här ser vi en likhet med Martinus beskrivning av

verkligheten. Han argumenterar för att Gudomen måste åstadkomma skapelse för att denna ska kunna uppleva sig själv; uppleva livet. Hos Martinus spelar urbegäret, den eviga lusten till skapelse av liv och livsupplevelse, en helt central roll. Den energiform som förverkligar Gudomens skapelselust är moderenergin. Enligt Martinus är moderenergin den mest sublimes energin av dem alla. Den utgör Gudomens medvetandeenergi. Moderenergin delar på jagets bud upp sig i sex inbördes differentierade och specificerade energiformer: instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Dessa energier ligger till grund för skapelsen av allt som existerar som skapade ting och företeelser i universum. Denna del benämner Martinus X3, undermedvetandet, i sin tredelade analys av den treeniga principen: X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan, X3, det skapade.^{133 134}

Dionysios dialektiska tänkande pendlar mellan ljus och mörker, stillhet och rörelse, enhet och mångfald. Enligt Dionysios paradoxala religiösa hållning är det på samma gång möjligt och omöjligt att säga något om Gud. Om Guds innersta väsen är det enligt honom, inte möjligt att uttala sig. Dionysios representerar därmed den apofatiska eller negativa teologin. Däremot kan man enligt honom tala om Gud i analogier eller i symbolisk form – katafatisk eller positiv teologi. Följande uttalande får nog sägas representera Dionysios syn på den transcendente och obeskrivbara Gudomen:

”Mörker eller ljus, lögn eller sanning – han är inget av detta. Han är långt bortom varje påstående eller förnekande, och när vi påstår eller förnekar något om det som kommer därefter, bejakar eller förnekar vi honom inte. Alltings fullkomliga och unika orsak står nämligen över varje påstående, liksom transcendensen hos honom som helt enkelt är fri från och bortom allting också går utöver varje förnekande.” (s. 98)

Dionysios tänkande är dialektiskt. Han menar, som tidigare nämnts, att det på samma gång är både omöjligt och möjligt att säga något om Gud. Hos Dionysios kombineras apofatisk och katafatisk teologi och går upp i en högre enhet – en så kallad *mystik teologi*.

”Dialektiken hos Dionysios innebär en pendlande rörelse mellan uppenbarelse och det fördolda, ljus och mörker, vetande och icke-vetande, stillhet och rörelse, enhet och mångfald. Det man inte kan säga om Gud (apofatisk teologi) är den

¹³³ Se symbol 6, ”Det levande väsendet 1” på Martinus Institutets hemsida <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloversikt/symbol-6/index.html>

¹³⁴ Det Ena är både aktivitet och passivitet, det absoluta varat och ett icke-vara eftersom det är allt. Den av nödvändighet evigt pågående skapelseakten som nyplatonikerna talar om, kan beskrivas som ett inre ”tvång” hos Gudomen, grundad på det faktum att denne i sitt innersta väsen utgör ett omanifesterat, orörligt, immateriellt och därför initialt livlöst ”något som är”. Livet är inte evigt i sig, det måste hela tiden skapas. Däremot är *förmågan* att skapa liv, dvs. rörelse och därmed upplevbara kontraster, en evig företeelse eller förmåga hos Gudomen som förverkligas genom den inomgudomliga treeniga principen, X1, X2, X3 – jaget, skaparförmågan och det skapade.

dominerande, privilegierade vägen hos Dionysios, men den förutsätter positiva uttalanden, att något faktiskt kan sägas om Gud (katafatisk teologi). /---/ För Dionysios är ett möte mellan människa och Gud möjligt genom sakramenten (i synnerhet eukaristin) och den heliga Skrift. Här finns symboler, namn och uttryck som avslöjar och uppenbarar Guds gärningar, låt vara att Gud förblir beslöjad och fördold.” (s. 22)

Hos Dionysios finns det ett spänningsförhållande, ett dialektiskt förhållande, mellan den okände och kände Guden som känns igen hos Gregorios av Nyssa (330–395). Denne skriver i sin bok *Mose liv*, att Moses mötte Gud som både ljus, den brinnande busken, och som mörker, töcknet eller icke-vetandets moln, på berget Sinai. Gud är, i sin initiala eller första manifesterade form eller fas ett transcendent ljus som strålar ut i skapelsen, samtidigt som dennes väsenkärna – jaget och övermedvetandet, döljer sig bakom detta glittrande, gyllene ljushav. Guds innersta väsen är ett omanifesterat, immateriellt ”något” som finns bortom tid och rum. Detta ”något” visar sig som ett absolut ogenomträngligt mörker bakom eller bortom det gyllene ljushavet. Eller som Martinus uttrycker saken: Gud är inte skapad av sinnen och kan därför inte upplevas genom sinnen.

Hos Dionysios finner vi ett liknade beskrivning. Gud har ingen kropp, ingen form eller gestalt, kvalitet, mängd eller vikt. Han kan inte lokaliseras, varken ses eller beröras av våra sinnen, kan inte ens betraktas. Gud är oförändrad och oförgänglig, kan inte delas upp, då denne utgör den odelbara Ettheten eller Enheten. Gud är Ett.

Men likväl, trots Guds ogripbarhet går det att förenas med Gud, enligt Dionysios. Han menar att föreningen sker genom en utgående kraft *från* Gud, tillika den kraft som har inspirerat teologerna.

”Tack vare den förenas vi på ett utsägligt och obegripligt sätt med det som verkligen är utsägligt och obegripligt i en förening som överträffar den kraft och energi som vi har genom vår tanke och insikt.” (Kap 1 Inledning 1.1 107.3)¹³⁵

I boken *De gudomliga namnen* behandlar Dionysios beteckningar på Guds väsen, Guds sätt att vara – hans verksamhet och interaktion med skapelsen. Dionysios behandlar också Treenigheten – Fadern, Sonen och den Helige Ande.

Om den transcendente, onåbara Guden skriver Dionysios följande i kapitel 1 (108.6):

¹³⁵ Dionysios utlovar här att människan kan förenas med Gud tack vare den ’kraft’ som kommer från honom. Här menar jag att Dionysios ger en helt korrekt bild av föreningen med Gud; en förening som sker på Guds villkor. Det är Gud som ”tar kontakt” med den individ som befinner sig i det absoluta mörkret, Guds innersta väsen. Det är Gud som bjuder in denna individ till det högsta kärleksmöte som existerar: den extatiska omfamningen eller upplevelsen av den gudomliga kraft eller energi som nu genomströmmar den perplexe och jublande individen. Jag menar vidare att den kraft Dionysios här pratar om är den kraft eller energi som Martinus benämner *den högsta elden*. En kraft eller energi – som enligt min mening är synonym med Guds innersta väsen – och som utgör den kärlekskraft som Gud styr och reglerar hela världsalltet med.

”Ty Gudomens transcendens är bortom förnuft, intellekt och väsen, och den överstiger vårt icke-vetande. Denna måste man tillskriva den transcendentia insikten, eftersom vi ju blickar upp till det som är där ovan, där de gudomliga ordens ljusstråle ger plats åt de högsta ljusstrålarna som dras samman omkring den vishet och helighet som omger det gudomliga. Ty om vi alls kan lita på den alltigenom visa och sanna teologin, uppenbarar sig det gudomliga anpassat efter vars och ens intellekt och låter sig ses, samtidigt som den gudomliga godheten på ett Gud värdigt sätt i en frälsande rättfärdighet skiljer det omätbara från den mätbara, eftersom det är obegripligt.” (s. 101)

I ett kommande tillstånd av oförgänglighet och odödlighet, där människan är lik Kristus och befinner sig i högsta salighet, kommer vi enligt skriftens ord ”alltid vara med Herren” inbäddade i ett himmelskt ljus – hans gudomliga strålar, såsom det skedde med lärjungarna vid den gudomliga förklaringen. Dionysios skriver följande:

”Vi får del av hans begripliga gåva av ljus i ett intellekt som är lidelsefritt och okroppsligt och slutligen av den enhet som överträffar intellektet genom de obegripliga och saliga kontakterna med de bländande ljusa strålarna.” (114.7)¹³⁶

Dionysios fortsätter:

¹³⁶ Här tolkar jag de ljusa stålarna som varande Guds energier, i enlighet med mystikern och kyrkofadern Gregorius Palamas (1296–1359) teologiska synsätt, att det är genom Guds energier, *inte* Guds väsen, som vi kan uppleva Gud. Guds väsen är och förblir onåbart genom dess transcendentia, onåbara existens bortom tid och rum, bortom materien, ja, bortom existensen. Gud befinner sig bortom eller ”ovanför” allt skapat dvs. alla tids- och rumsliga dimensioner, alla manifesterade rörelsekombinationer, vars reaktioner och växelverkan äger rum ”utanför” Guds väsen i energiernas manifesterade värld. Gud vilar i sig själv i en evigt balanserad stillhet, oavbrutet kontemplerande över sig själv.

Denna kontemplation är lika med det som Mäster Eckhart benämner ”Guds födelse i människan”. Dvs. Gudomens skapande av timliga utgåvor eller spegelbilder av sig själv, vilken skänker denna entitet den högsta formen av lycka och glädje.

”... fadern (=den bärande kraften i tillvaron) behöver s.a.s. en replik av sig själv för att bli medveten om vad han är; sonen – avbilden är denna replik, ja, han är enligt Eckhart den gudomliga urkraftens medvetande eller kunskap om sig själv.” (Hof s. 178)

Eckhart menar, att när fadern föder sin son, ger han honom allt som han har i sitt väsen och sin natur. Vidare att i denna emanation, det som sker inom Gud, är det som frambringar och det som frambringas ett och det samma. Både med hänsyn till väsen, vara, liv, kunskap och vetande. I sin kunskap om sig själv, fortsätter Eckhart, känner Gud sig själv, i sig själv – och denna kunskap är sonen.

”Att fadern föder sonen innebär alltså bl.a. att Gud blir medveten om sig själv.” (Hof s. 178)

Detta konstaterande är helt i linje med Martinus syn på saken. Gudomen upplever sig själv genom alla livsenheters skapande verksamhet i världssalltet.

Angående Gregorius Palamas tankar om skillnaden mellan Guds väsen och Guds energier, se Vladimir Losskys bok *Östkyrkans mystiska teologi*.

”Efter varje tanke som vi har gjort oss om det gudomliga slutar vi med att anstränga vårt förnuft, och vi ägnar i stället våra tankar, så långt det är tillåtet, åt den transcendenta ljusstråle i vilken gränserna för allt vetande på ett outsägligt sätt har existerat i förväg. Det är inte möjligt att föreställa sig den ljusstrålen, tala om den eller alls på något sätt skåda den, eftersom den är överlägsen allt, bortom till och med allt icke-vetande, och den har i förväg i sig tagit emot de yttersta insikterna och krafterna hos det som existerar samtidigt som den är transcendent över dem. Den tronar med obegriplig kraft över alla varelser, till och med de ovan himlen. Ty om all kunskap gäller det som existerar och begränsas till det som finns till, är den som är bortom all existens (Gudomligheten) också transcendent bortom all kunskap.” (115.8)

Vad är det då enligt Dionysios som förenar respektive åtskiljer inom Gudomen?

”Ty, som jag också har sagt på andra ställen, beskriver de som har initierats i vår teologiska tradition de enande dagen hos det gudomliga i det ständigt bestående, utsägbara och helt ovetbara: dessa yttersta verkligheter är fördolda och oskiljbara. Skillnaderna beskriver de däremot som Gudomens godhetsfulla utflöden och manifestationer. De säger i de heliga skriftordens efterföljd, att det finns särskilda drag i den omtalade enheten liksom i åtskillnaden, både sådant som förenar och sådant som åtskiljer gudomspersonerna.” (126.3)

”Liksom den gudomliga enheten förvisso är transcendent, är den transcendent existensen något som binder samman och är gemensam för den i grunden enhetliga triaden, Gudomen över varje gudom, godheten över allt som är gott, den identitet som till och med är bortom allt det som är bortom själva existensen, enheten bortom allt vad enhet heter, det som inte kan utsägas men har många namn, det som man inte kan känna men som ändå helt hör till intellektet, bekräftelsen av allt och samtidigt förnekandet av allt, det som står bortom varje bekräftelse och förnekande, den gemensamma boningen, om man får säga så, och hemorten för de gudomspersoner som har del i enhetens princip och är fullständigt förenade och till ingen del sammanblandade, likt facklors sken i ett och samma hus, för att använda en känd och passande bild.” (126.14)

”Det skenet är helt ett med de andra men existerar ändå noga åtskilt från dessa andra, förenat i sin åtskillnad och åtskilt i sin förening. Fastän det finns många facklor ser vi förvisso att allas ljus förenas till ett enda ljus i huset och låter ett enda enhetligt ljussken stråla fram. Och så vitt jag förstår, torde ingen kunna skilja en ensam facklas ljus från de andras utifrån luften runt alla ljusen och se det ena separerat från det andra, eftersom allt har förenats med allt men utan att blandas samman.” (127.5)

För den som fascineras av ovanstående innehållsmässigt både abstrakta och begripliga rader, vill jag rekommendera en läsning av Martinus symbolförklaring till symbolerna 8, 9, 10 och 11 i *Den eviga världsbilden* del 1. Där beskriver Martinus den yttersta verklighetens urgrund och det himmelska ljus som Dionysios talar om i stycke 127.5.

Martinus – den ende och de många

De ovanstående raderna i stycke 127.5 om det förenade ljuset och åtskiljandet i det, stämmer enligt min mening väl överens med Martinus beskrivning av hur ”den ende” kan bli till ”de många”. Även han använder sig av ljusmetaforen för att förklara de enskilda jagens ”tillblivelse” och existens. I *Den eviga världsbilden* del 1, symbol 11.2 förklarar Martinus detta med Gudomens stora jag och alla livsenheters små jag. Martinus skriver:

”2. Den enda existerande ”fasta punkten” i världsalltet

Detta eviga ’något’ framträder alltså som ’jaget’ bakom den gigantorganism som vi kallar ’världsalltet’. Då det är odelbart, framträder det också som det ’något’ som utgör ’jagen’ i alla existerande levande väsen. Att detta namnlösa, odelbara ’något’ kan utgöra ’jaget’ bakom det oändliga världsalltet och ’jagen’ i de levande väsendena, beror på en evig, orubblig princip som gör att nämnda ’något’ framträder i ett slags spaltning på ett sådant sätt att det i sig självt alltiämt existerar som en enhet. Ingen som helst av dessa spaltningar frigörs från denna enhet, utan fortsätter att vara ett med den. Utan denna princip, som alltså på sätt och vis gör ’den ende till ’de många’, kan – som vi senare skall se – manifestation och skapande omöjligt äga rum. Världsalltets struktur och liv upprätthålles uteslutande tack vare det enda stora ’jaget’ och de myriader av övriga levande väsens ’jag’ som världsalltet rymmer. Detta enda stora ’jag’ och de många små ’jagen’ utgör alltså som sagt samma namnlösa ’något som är’. Då detta ’något’ eller ’X1’ utgör den absoluta, totala orörligheten eller stillheten, visar det sig här som den motsvarande enda absolut ’fasta punkten’ i världsalltet.” (Martinus symbol 11, st.11.2)

Hur går det då till när Gudomen ”spaltar” upp sitt jag? Här utgör X2, eller skapar- och upplevelseförmågan, den kosmiska faktor som möjliggör denna spaltning:

”4. Principen som låter det namnlösa ’något’ framträda som ’den ende’ och ’de många’

Som tidigare omtalats finns ’X1’ eller det ’något’ som utgör ’jaget’ i världsalltets struktur och ’jagen’ i de levande väsendena i sig självt som en odelbar enhet. För att underlätta förståelsen av denna enhet eller den treeniga principen eller förståelsen av ’X2’, varigenom denna enhet finns som "de många", måste vi symbolisera denna princip, eftersom den inte är tids- och rumsdimensionell och därför liksom övriga icke tids- och rumsdimensionella principer inte är direkt tillgänglig för förnimmelse. Om vi tänker oss ’X1’ som ett ljus och att detta ljus befinner sig inne i en kula i vars väggar det finns små genomskinliga hål åt alla håll, så skulle detta ljus kasta en stråle genom varje hål. En sådan stråle symboliserar då ett ’jag’ i det levande väsendet. Liksom det är samma ljus som skiner genom varje hål i kulan, så är det också samma gudomliga ’något’ som ger sig till känna genom varje levande väsen som dess ’jag’. Det är denna princip som symboliseras på symbolerna ’X1’ och ’X2’. Vi

ser här 'X1' symboliserat med en vit skiva och 'X2' som en violett skiva med ett stort hål i mitten och många små hål i kanten på skivan. Om vi nu lägger denna violetta skiva ovanpå den vita skivan, syns alltså denna genom dessa hål. Den gör sig naturligtvis gällande genom dessa hål i förhållande till deras storlek. Den vita skivans framträdande genom den stora öppningen symboliserar här världssalltets eller Gudomens 'jag', medan dess framträdande genom de små öppningarna i skivan symboliserar 'jagen' i världssalltets oändlighet av levande väsen. Vi vet att den vita skivan också finns under den violetta skivan och att det som gör att vi ser den uppdelad uteslutande är den violetta skivans särskilda struktur. Den violetta skivan symboliserar alltså den eviga princip som låter det namnlösa 'något' framträda som det 'enda' stora väsendet och de 'många' små väsendena inuti det stora väsendet, en princip som vi redan tidigare lärt känna under namnet 'livsenhetsprincipen'." (Martinus symbol 11.4) ¹³⁷

”Det skenet är helt ett med de andra men existerar ändå noga åtskilt från dessa andra, förenat i sin åtskillnad och åtskilt i sin förening. Fastän det finns många facklor ser vi förvisso att allas ljus förenas till ett enda ljus i huset och låter ett enda enhetligt ljussken stråla fram,” skriver Dionysios i stycke (127.5). Det finns enligt min mening en påfallande samstämmighet i Dionysios och Martinus beskrivning av den gudomliga enheten och de enskilda facklorna eller ljusstrålarna. Jag repriserar några rader från stycke 11.4:

”Om vi tänker oss 'X1' [det gudomliga jaget] som ett ljus och att detta ljus befinner sig inne i en kula i vars väggar det finns små genomskinliga hål åt alla håll, så skulle detta ljus kasta en stråle genom varje hål. En sådan stråle symboliserar då ett 'jag' i det levande väsendet. Liksom det är samma ljus som skiner genom varje hål i kulan, så är det också samma gudomliga 'något' som ger sig till känna genom varje levande väsen som dess 'jag'.” (Martinus symbol 11, st. 11.4)

I min läsning av Dionysios och Martinus förklaringsmodeller av Enheten och mångfalden, handlar det i båda fallen om det Enas eller ”den endes” oskapade ljus eller energi, som likt ”facklor i huset” (Dionysios) eller som ljuset i kulan med hålen (Martinus) ”delar” eller ”spaltar” upp sig själv ”*utanför sig själv*”, dvs. utanför det Ena eller X1, genom den princip som Plotinos benämner Nous eller Intellectet och Martinus benämner X2. Denna uppdelning resulterar hos Plotinos i Världssjälens och Universum, i vilken människan utgör en verksam del, och hos Martinus i livsenheternas skapande verksamhet i X3-området. Hos Plotinos vänder utflödet tillbaka till det Ena (via själen och Nous) och hos Martinus vänder rörelsen

¹³⁷ Se symbol 11 *Den eviga världsbilden, det levande väsendet 2, den eviga Gudomen och de eviga gudasönerna* på Martinus Institutets hemsida: <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloversikt/symbol-11/index.html>

eller energin tillbaka till X1 (via X3 och X2), genom en evig process som han benämner *Jagets vändning av rörelsen eller energin*.¹³⁸

Dionysios kommer i stycke 128.8 in på differentieringen i de transcendenta teologierna. Han skriver:

”Var och en av de enhetliga gudomspersonerna har utan att förväxlas och blandas samman sin grund i en och samma enhet. Men det gäller också att den transcendenta gudomliga födelsen inte gäller de andra. Fadern är den transcendent Gudomens enda källa, eftersom Fadern inte är son och Sonen inte heller är fader.”

Här går det utan vidare, menar jag, att med Martinus terminologi se Fadern som X1 och som varande 0X:s källa, utflödet, till livsupplevelsen. Här hittar vi likaledes Mäster Eckhart differentiering av Gudomen, där han benämner den ”icke-verkande” aspekten eller ”Gud bortom Gud”, tillvarons själva urgrund, Gudomen, medan han benämner den ”verkande”, dynamiska och skapande aspekten Gud. Livsupplevelsen för båda parter, Gud och människan, blir enligt Eckhart till genom det han benämner Guds födelsen i människan, i själens grund eller yttersta udd - platsen för mötet mellan Gud och människa. Själens grund är hos Eckhart *ett och det samma* för Gud och för människan. Djupast sett är själens grund en ”beståndsdel” hos människan som denne delar med Gud. Ja, själens grund eller yttersta udd är *det samma som Gud*. Här möter lika, lika. Dvs. Gud möter sig själv i eller genom människan, som ju är en beståndsdel i Gudomen. Hos Eckhart är det alltså genom Faderns evigt pågående födande av Sonen, det levande väsendet, som livsupplevelsen blir till och upprätthålls. Gud, ur bilden, upplever med andra ord sig själv genom skapandet eller frambringandet av sin avbild, det levande väsendet. Gud ”behöver s.a.s. en replik av sig själv för att bli medveten om vad han är; sonen – avbilden är denna replik”, som Hans Hof uttrycker saken.

Mäster Eckhart om gudsfödelsen

De flesta av gudsfödelsens aspekter i Mäster Eckharts tolkning finns i nedanstående text enligt Erwin Bischofberger. Han skriver:

”Grunden för gudsfödelsen i Gud själv och i människans egen existensgrund är enheten i Gud. Det råder ett dialektiskt förhållande mellan enheten i Gud som säkerställer gudsfödelsens andliga och eviga rytm (’i varje Guds andetag’ som Eckhart också säger) och gudsfödelsens dynamiska skeende, genom vilken Gud uttrycker sitt eget väsen i sin Son. Enheten i detta mest ursprungliga och i grunden enda-eviga reella skeende är så stor att mångfalden inte har någon chans att bryta sönder det som ’alltid’ har skett och alltid kommer att ske.

¹³⁸ Se *Livets Bog* del 3, st. 824 och 825 <https://www.martinus.dk/sv/tt/index.php?bog=53&stk=824> och symbol 98 *Jagets vändning av rörelsen eller energin* <https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symbol-45-100/symbol-98/index.html>).

Mot bakgrund av enheten eller enligt Eckhart rättare ettheten i Gud förlorar *tre-*ett-heten sina sedvanliga konturer som de så ofta har i den kristna trosreflektionen. De gudomliga relationernas (personernas) egen-skaper träder tillbaka, självfallet utan att försvinna, annars skulle allt tal om gudsfödelsen vara orimligt och meningslöst. Visserligen är Fadern grunden och Sonen den som är grundad och den helige Ande utflödet ur Gud och inflödet i människans lilla fästning, 'så att Sonen kan mottagas i oss'. Men den helige Ande, som är den enfödde och infödde Sonens helige Ande, är också principen för utflödet av gudomligt liv ur människorna, som är Guds söner och döttrar, och detta livets utflöde ur Guds barn strömmar tillbaka in i Guds urgrund. I detta heliga kretslopp störs inte ettheten i Gud, den befästs i stället genom den enda prägling som sker i evigheten: Gud föder sin Son och låter människan genom Andens utflöde bli delaktig i en och samma gudsfödelse." (Erwin Bischofberger *Mäster Eckhart andliga undervisning* s. 66 1994)

Martinus symbol 98 – ”Jagets vändning av rörelsen eller energin”

På symbolen ser vi den treeniga principen, X1, det översta vita området, X2 de violetta områdena, med den maskulina polen till vänster och den feminina polen till höger, och X3, de sex grundenergierna, tillika tillvaroplanen i det kosmiska spiralkretsloppet. Vi ser vidare, att det på varje tillvaroplan finns sex grundenergier som det levande väsendet använder för sin livsupplevelse, vilken genereras genom skapandet av organismen och medvetandet. Dessa energier är, räknat nerifrån och upp: instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minnesenergin. På det femte tillvaroplandet, den gudomliga världen, ser vi ett vitt kors. Vi ser också att det på det tredje tillvaroplanet, det riktiga människoriket, finns en pil vars spets pekar lodrätt nedåt. Likaså ser vi att det finns en pil på det femte tillvaroplanet, till höger på symbolen. En pil som utgår från den gudomliga världen och som rör sig mot den feminina polen. Slutligen ser vi en pil som befinner sig i X1- och X2-området, till vänster på symbolen. Dessa pilar illustrerar (*enligt min mening*) den cirkelrörelse där Gud, genom kristusväsendenas rörelseskapande aktiviteter, evigt håller i gång rörelsen.¹³⁹ Den lodräta pilens rörelse i det riktiga människoriket, har sin början i den svarta cirkeln i mitten av symbolen. Denna cirkel, menar jag, symboliserar 0X, Gudomen.

Korset på symbolen kan tolkas som platsen för mottagandet av de impulser som Gudomen, 0X, sänder ut till X1 i den treeniga principen.¹⁴⁰ Dessa impulser bearbetas och struktureras i

¹³⁹ Se *Den intellektualiserade kristendomen* s. 11

¹⁴⁰ ”Dessa impulser är i sig själva bara helt vanliga energiimpulser. I detta sitt första tillstånd utgör de inte alls någon form av tanke. Det är först genom en upparbetad organisation av dessa impulser som jaget blir i stånd att binda den omgivande andliga materien. Genom dessa impulser starkare eller svagare, längre eller kortare anknytning till denna materia antar den i motsvarande grad fastare eller svagare, långvarigare eller kortvarigare former. Dessa genom jagets tankeimpulser uppkomna bundna former av den andliga materien utgör de första livsyttringarna eller manifestationerna för jagets omgivning på detta av den andliga materien bestående tillvaroplan. Det är detta plan vi kallar 'den andliga världen'." (*Livets Bog* del 6, st.1950)

sin tur genom X2-principens skaparförmåga, moderenergin och skaparprinciperna, för att sedan visa sig som manifesterade former i X3-området. Enligt *min hypotes*, uppstår i korsets skärningspunkt *ande*, *medvetande*, vilket är lika med *rörelse*, genom kristusväsendenas kosmiska talangkärnors anknytning till den *nya glorian* i guldglorian.

Guldglorians och den nya glorians respektive funktioner

Enligt Martinus består guldglorian av alla livsenheters jagstrålar. I denna gyllene ljusocean, guldglorian, har dessa individuella jagstrålar smält samman till en enhet – Guds jag. Med andra ord, består guldglorian också av samtliga livsenheters medvetanden.

”Jaget avviker från allt annat i världsalltet genom att inte ha någon som helst skapelseanalys i sig självt, eftersom det aldrig någonsin har blivit skapat utan har existerat i evighet. Det enda man kan säga om det är att det utgör ett existerande ’något som är’. Vi möter här i det levande väsendets jag en stråle från det allra högsta element i världsalltet. Det utgör i sig självt ett evigt ’något’ som måste betecknas som ett ljus, vars strålar, genom en särskild princip, är uppdelad på ett sådant sätt att varje enskild stråle utgör det eviga jaget i varje levande väsen. Därmed kommer alla levande väsens jag tillsammans utgöra ett gigantiskt jag eller jagelement bakom det synliga världsalltets struktur, ja, detta blir därmed, som vi senare ska se, synligt som en organism för detta gigantiska jag.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 103)

Som vi kan se av texten, består guldglorian av myriader av enskilda jagstrålar, vilka tillsammans utgör Guds jag och medvetande. Dessa myriader av jagstrålar visar sig som en gränslös, gyllene, glittrande ljusocean. Om dessa guldtrådar skriver Martinus följande i *Livets Bog* del 6:

”Som du ser, uppfyller de gyllene trådarna det omätliga skenbara tomrummet eller 'intet', vilket, såsom du just har upplevt, är detsamma som oändligheten och evigheten. Men då oändligheten i tid och rum är detsamma som ditt och mitt jag, är de gyllene trådarna alltså något som är knutet till dessa våra jag. Om det inte vore så, hur skulle tiden och rummet då ha blivit till? Denna de gyllene trådarnas innersta förbindelse med våra jag är i sig själv omanifesterad, varefter trådarna sträcker sig nedåt i det manifesterade eller i det för sinnena tillgängliga området. /---/ Till våra jag är alltså knutet ett omanifesterat område, inom vilket all rörelse utskiljer sig från den absoluta stillheten och blir till rörelsens och därmed till manifestationens första början. Denna osynliga eller för sinnena omanifesterade rörelseart eller energi har du redan lärt känna under benämningen 'moderenergin'.” (*Livets Bog* del 6, st. 2098)

Bakom denna glittrande ljusocean, guldglorian, döljer sig Gudomen, Ettheten,¹⁴¹ i ett ogenomträngligt, absolut mörker. Detta mörker är, enligt min mening, lika med den existentiella, omanifesterade, obeskrivbara, icke-verkande Gudomen – 0X. Så här beskriver Vladimir Lossky, teolog inom östkyrkan, i boken *Östkyrkans mystiska teologi* Guds natur:

”Likaväl som de gudomliga namnen är otaliga, liksom energierna, så är Guds natur är anonym och ofattbar, ett mörker som är dolt av överflödande ljus.”
(Lossky s.70)

Hur har då dessa myriader av jagstrålar uppstått, de enskilda livsenheternas medvetande? Ja, det är här, menar jag, som den nya glorian kommer in i bilden.

”I denna guldgloria [jaget, ’det levande’ i det levande väsendet], börjar en ny gloria göra sig gällande. Denna visar sig som kulminerande ljus, och detta är början till det vi kallar ’ande’. Med denna andes anknytning till kristusväsendenas kosmiska talangkärnor kunde väsendet sätta igång rörelse. Det är det vi känner som tankestoff.” (*Den intellektualiserade kristendomen* st. 11)

Min hypotes är, att det är genom den nya glorian, början till ande, medvetande, som varje livsenhets (jagstråles) skapande av medvetande möjliggörs genom Gudomens frambringande av livsenhetens *personliga* treeniga principer. Dessa treeniga principer eller strukturer är evigt förbundna med Gudomen, vars *egen* treeniga princip eller struktur, har stått modell för livsenheterna treeniga principer. Gudomen har så att säga, av förklarliga skäl, kopierat sig själv, sin egen gudomliga struktur, då det inte finns något annat för Gudomen att ta av än sig själv.

Livsenheternas, och därmed Gudomens, medvetandeprocess tar form genom den aktivitetsprocess, skapandet av tankestoftet, som uppstår genom kristusväsendenas eviga igång hållande av rörelsen. Det är ju genom rörelse som tankestoftet blir till. Gudomens och de levande väsendenas tänkande sker genom den *strålformiga* materien, tillika elektricitet.¹⁴² Det är den materien, menar jag, som Martinus benämner tankestoft. Tillägas bör att rörelsen, skapandet av tankestoftet, inte har en början. Den är en företeelse som eviga har existerat i

¹⁴¹ ”Då detta ’något’ eller ’jagen’ i sin egennatur är höjda över tids- och rumsdimensionen, kan detta inte här existera i flertal. Bortom tids- och rumsdimensionen, vilket vill säga: bortom allt det skapade, allt det timliga, kan det ’något’ som utgör jagen i organismerna endast existera som en odelbar enhet. Det blir därför inte här tal om jag i flertal. Här kan absolut endast existera *ett* jag.” (*Mänkligheten och världsbilden* kap 67)

¹⁴² ”Individens öde är således helt baserat på jagets manövrerande med materien, det vill säga dess kombination av materier av olika konsistens eller framträdande i de fyra olika kretsloppstillstånden. Med hjälp av materiens ’fasta’, ’flytande’ och ’gasformiga’ tillstånd skapar individen den fysiska delen av sitt öde, såsom den fysiska kroppen eller organismen och de på så sätt frambringade yttre företeelserna eller manifestationerna. Genom det fjärde tillståndet skapar han den medvetandemässiga, ’sjäsliga’ eller ’andliga’ delen. Genom materiens ’strålformiga’ tillstånd får individen material för skapandet av sina tankar, sitt medvetande och sin viljeföring. Det är i dessa ’strålformiga’ materier som jaget skapar sina ’sjäsliga’ eller ’andliga’ kroppar, instinkt-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minneskropparna, som i sin tur betingar dess skapande av tyngdkroppen eller den fysiska organismen.” (*Livets Bog* del 2, st.590)

den gudomliga strukturens verkande, utåtriktade ”område”. Den utgör därmed, liksom jaget, ett ”något som är”.

Uppenbarligen framträder den nya glorian som en naturgiven process. För hur skulle Gudomen annars kunna åstadkomma tankestoft för sina, till antalet, oändliga treeniga principer – kopiorna av sin egen treeniga struktur – om inte genom den nya glorian: det gudomliga fundamentet för skapandet av medvetandet? Evigheten och oändligheten – Gudomen, behöver så att säga ”centrera” sig själv till treeniga funktionsprinciper, för att därigenom möjliggöra för det gudomliga jaget att uppleva kontrasten till sin initiala, omanifesterade, absoluta stillhetsnatur, 0X, genom X1, X2 och X3-principernas skapande verksamhet i den tids- och rumsdimensionella världen.

Jag betraktar den nya glorian som en inomgudomlig funktionsprincip, vilken alltså ligger till grund för jagets skapande och upplevande i den tids- och rumsdimensionella dimensionen, genom den individualiseringsprocess som denna inomgudomliga funktionsprincip genererar. Detta tankestoft utgör, som tidigare nämnts, även Gudomens tankestoft, då dennes medvetande tillhör den tids- och rumsdimensionella dimensionens energibaserade verksamhetsområde.¹⁴³

Gudomen – det existentiella, icke-verkande jaget och Gud – det verkande, funktionella jaget.

Gudomen, 0X, kan inte på egen hand skapa rörelseaktiviteter, då det inte finns något i 0X som kan verka.¹⁴⁴ 0X befinner sig bortom eller ovanför energiernas domän (se *Livets Bog* del 2, stycke 531). Gudomen utgör därmed en *icke-verkande* princip. Gudomens skapelseintentioner verkställs i stället av den treeniga principen X1, jaget, X2, skaparförmågan och X3, det skapade. Denna treeniga princip utgör Gudomens *verkande, funktionella* princip, Gud.

I *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 134, skiljer Martinus på begreppen Gudomen och Gud. Martinus använder begreppet Gudomen när han talar om världsalltets alltbesjälade jag, och Gud när han talar om denna gudomliga entitets jag, vilket enligt Martinus, ”bildar jaget i varje levande väsen”. X1 i den treeniga principen, enligt min tolkning.

0X och X1 utgör samma jag, men med olika funktioner. 0X utgör den *existentiella* urgrunden för allt som existerar. X1 utgör den *funktionella*, skapande, upplevande och kommunicerande ”delen” av Gudomen vilken, genom det Martinus benämner ”illusionerprincipen”, X2 och X2, i en aldrig sinande ström skapar spegelbilder av Gudomen, vilket bekräftar dennes existentiella och funktionella funktion som skapare och upplevare.¹⁴⁵

¹⁴³ Se även Martinus artikel ”Himmelriket eller det kosmiska livstemplet” *Kosmos* 7/2018, stycke 14 och 15, där Martinus beskriver det levande väsendets sammansmältning med Gudomen. Vidare beskriver Martinus där att X2-principen utgör en garanti för varje livsenhets eviga individualitet.

¹⁴⁴ Mäster Eckhart: ”Gudomen har överhuvud ingenting att verka, i den finns ingen verksamhet, den har aldrig ’kikat’ ut (från sin fördoldhet) efter någon verksamhet. Gud och gudomen är åtskilda – just genom verkande och ickeverkande”.

¹⁴⁵ ”Som du ser, kära läsare, är ’något nr 1’ det allt dominerande, det enda absolut existerande. Allt annat är och förblir illusioner. Men illusionerna är en oundgänglig faktor i analysen av det levande väsendet, eftersom det inte kan finnas något ’levande väsen’ utan dessa. De är livets detaljer. Livet är ’något’, som består av

Min hypotes är, att genom den omtalade *nya* glorians tillblivelse i guldglorian,¹⁴⁶ vilken är början på ande, dvs. medvetande, rörelse, skapas förutsättningen för gudsfödelsen, för urbildens skapande av avbilden, det levande väsendet, i en oändlig mångfald och variationsrikedom. Min hypotes är vidare den, att genom den nya glorian skapas varje livsenhets *personliga medvetande, eviga individualitet* och dito *sjäsliga struktur*. Genom, eller snarare i denna individuella själ, kommunicerar Gud med sig själv, genom den enskilda livsenhetens sjäsliga grund eller yttersta udd – mötesplatsen bortom tid och rum, där Gud och människan möts i ett samgående genom den extatiskt laddade energi som Gud sänder ut mot individen.

Min tolkning av symbol 98,¹⁴⁷ är att den visar den grundläggande principen för Mäster Eckharts tal om gudsfödelsen i människan – Guds medvetandegörande av sig själv genom människans återfödelse av Gud, i Gud.

Jag menar, att den svarta cirkeln i mitten av symbolen, tillsammans med det omgivande svarta området, utgör ”Gud bortom Gud”, den *icke-verksamma* Gudomen, eller 0X, det gudomliga världsjaget hos Martinus.¹⁴⁸ Det vita, det violetta och det färgade delarna på symbolen utgör, menar jag, den treeniga principen X1, X2 och X3, den *verksamma* delen eller begreppet Gud hos Eckhart.

Det som Erwin Bischofberger skriver om i boken *Mäster Eckharts andliga undervisning* (1994): det heliga kretsloppet och den helige Andens in- och utflöde, utgör det absolut nödvändiga energimötet mellan Guds energier och livsenheternas egenenergier, utan vilket det inte skulle finnas någon livsupplevelse:

”Men den helige Ande, som är den enfödde och infödde Sonens helige Ande, är också principen för utflödet av gudomligt liv ur människorna, som är Guds söner och döttrar, och detta livets utflöde ur Guds barn strömmar tillbaka in i Guds urgrund. I detta heliga kretslopp störs inte ettheten i Gud, den befästs i stället genom den enda prägling som sker i evigheten: Gud föder sin Son och

illusioner. Detta ’något’ är, som vi nu har sett, detsamma som ’något nr 2’ och ’något nr 3’, som åter i sin högsta analys är detsamma som ’något nr 1’.

Den treeniga principens två principer ’X2’ och ’X3’ utgör således tillsammans en ’illusionsprincip’. Det är denna princip vi i den dagliga tillvaron möter i form av allt som innefattas i begreppet ’perspektiv’. Vi ska därför här i Livets Bog beteckna denna princip med uttrycket ’perspektivprincipen’. (*Livets Bog* del 2, st. 549)

¹⁴⁶ *Den intellektualiserade kristendomen* stycke 11.

¹⁴⁷ Se Martinus symbol 98 ”Jagets vändning av rörelsen eller energin”

<https://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symbol-45-100/symbol-98/index.html>

I texten under symbol 98 kan man läsa följande:

”Det föreligger inte någon bandinspelning med förklaring av symbol nr 98. Det hänvisas till valda texter i bokens andra avdelning och till livssubstans nr 6, 7 och 8 i *Livets Bog* del 3, st. 824–931.”

¹⁴⁸ Se stycke 134–135 i *Den intellektualiserade kristendomen*

låter människan genom Andens utflöde bli delaktig i en och samma gudsfödelse.” (Bischofberger s. 66)

Det gudomliga jaget, 0X/X1, möter alltså enligt Eckhart utflödet av gudomligt liv hos livsenheterna genom att detta utflöde, den helige Ande, eller moderenergin hos Martinus (tillsammans med urbegäret), *strömmar tillbaka* in i Guds urgrund. Det är denna evigt pågående livs- eller rörelseprocess (upprätthållen av kristusväsendenas kosmiska talangkärnor) som ligger till grund för den kosmiska företeelse som Martinus benämner ”jagets vändning av rörelsen eller energin”.¹⁴⁹

Då det bara finns ett jag, Guds odelbara jag, och alla livsenheter delar eller har del i samma odelbara jag, ligger kristusväsendenas rörelseaktiviteter även till grund för *varje enskild livsenhets* skapande, eller rättare sagt upprätthållande av rörelsen, och därmed för vidmakthållandet av medvetandet, vilket ju är ett utslag eller en konsekvens av kontrastskapande rörelse- eller energiomsättning.¹⁵⁰ Det är, menar jag, genom X1 i den treeniga principen som varje livsenhet i världsalltet har en *förnimmelse* av Guds jag. Då det bara finns ett odelbart jag, vilket innebär att ingen livsenhet har ett eget självständigt jag, har livsenheterna alltså en *jagförnimmelse* av Guds jag, till vilket det har en organiskt förankrad samhörighet.

Vidare om gudsfödelsen enligt Mäster Eckhart:

”Gudsfödelsen i människan innebär människans sida inte bara ett passivt och viljelöst mottagande. Hon är inte bara ett tomt kärl i vilket födelsen sker (fastän hon måste vara tom på störande yttre faktorer som Eckhart så ofta påpekar). Själens kärna är så djupt förenad med Gud – den är själv gudomlig och därför ett i Guds etthet – att den aktivt deltar i födelsen. Genom Andens utflöde ur själsmitten föds Sonen tillbaka till Guds faderliga urgrund.

I en predikan preciserar Eckhart den sistnämnda aspekten: ’I den innersta källan (i själgrunden), där flödar jag ut i den Helige Ande. Det är *ett* liv och *ett* vara och *ett* verk. Allt vad Gud verkar, det är ett. Därför föder han mig som sin Son utan varje åtskillnad’ (*Predikningar* I, Bischofberger s. 66)

Då det endast finns *ett* gudomligt jag, kan vi inte annat än instämma med Mäster Eckhart då han skriver att hela livsprocessen utgör *ett* liv och *ett* vara och *ett* verk. Det finns *bara* Gud. Vi människor kan därför inte vara något annat än Gud själv. Allt *är* Ett, allt *är* Gud.

Eller med Martinus ord:

¹⁴⁹ Se *Livets Bog* del 3, st. 824–825

¹⁵⁰ Se Martinus symbol 11 i *Den eviga världsbilden* del 1

”I realiteten existerar i världsalltet endast 'det gudomliga något'. Det är detta eviga 'något' som 'ser sig självt' i form av alla existerande kontraster, vilka åter i sin djupaste analys endast är uttryck för 'perspektiviska' förhållanden och därmed är illusoriska. Detta betyder, att allt som förnimmes eller uppleves i själva verket är 'det gudomliga något'.”

Martinus *Livets Bog* del 2 stycke 534

De tre kosmiska principerna hos Plotinos

Hos Plotinos existerar det tre livgivande principer:

Den första principen är det Ena, som är bortom alla föreställningar, begrepp, egenskaper och relationer.

Den andra principen är Nous, Förnuftet eller Intellectet. Denna utgör en bild av det Ena, ”en enhet av tanke och dess objekt”.

Den tredje principen är Världssjälens som utgör en bild av Förnuftet. Den utgör den princip som förmedlar idéerna i skapelsen av fenomenvärlden.

Dessa tre principer, från den gudomliga världen till sinnevärlden bildar ”a golden chain about the feet of God”.

Hos Plotinos har själen ett inre och ett yttre öga – den inre och den yttre människan. Den inre människan, själens högsta del, befinner sig i andens värld. Om den sinnliga delen av människan, den yttre människan, dominerar uppnår den personen inte någon kontakt med, eller förnimmelse av, den inre delen av samma persons själsliga struktur. Plotinos skriver följande om själen i *The Enneads*:

” For the Soul is many things, is all, is the Above and the Beneath to the totality of Life: and each of us is an Intellectual Cosmos, linked to this world by what is lowest in us, but, by what is highest, to the Divine Intellect” (3.4.3.).

Plotinos tycks mena att Själens berör varje del av hierarkierna, vad gäller vår existens och vårt intellekt.

Plotinos två triader

I Plotinos världsbild finns det två triader:

- 1) Det Ena, Nous och Världssjälens – makrokosmos
- 2) Människans trefaldiga natur: kropp, själ och ande.

”Det är med kroppen vi förnimmer världen via våra sinnen. Det är den oförnuftiga själen (”the unreasoning soul”) som, förutom sinnesförnimmelser, även svarar för de vegetativa, nutritiva och generativa förmågorna. Med själen tolkar vi världen via det diskursiva tänkandet. Plotinos talar om den förnuftiga själen som på logikens och den kritiska förmågans väg når fram till en kunskap som, även när den är som bäst, är ofullkomlig. Andra förmögenheter som tillhör själen är viljan, den intellektuella inbillningen och intellektuellt minne. Den högsta nivån är anden, vars förmögenheter är andlig varseblivning eller intuitiv kunskap. Endast om vi använder oss av denna högsta form av kunskap, ”a power which all possess but few use”, är vi verkliga och i kontakt med den högsta verkligheten.” (Geels 1987)

Plotinos betonar i sitt hierarkiska resonemang själens enhet, trots den trefaldiga uppdelningen med alla dess krafter. Själens krafter hålls samman av ”a chain of unity” (6.9.1). Denna själsliga enhet menar Plotinos är helt avgörande för själva livsupplevelsen. Den är en förutsättning för den strukturerade livsupplevelsen, innefattande kontakten med den andliga dimensionen av tillvaron, varifrån livsupplevelsen härstammar eller emanerar.

För att kunna uppnå en djupgående kontakt med Gudomen menar Plotinos att människan måste göra själen tom genom att rena den för det Ena. Själens fullkomliga tomhet innebär den största möjliga mottagligheten för Gud. Han menar vidare att den vise inte uppnår förening genom extas, utan genom att rena själen för det Ena. Plotinos skriver följande i *The Enneads*:

”The Soul must be kept formless”. (6.9.7).

“The very Soul /---/ lays aside all the shape it has taken /---/ the soul must see before it neither evil nor good nor anything else”.

När väl själen har vänt sig bort från allt skapat, från alla intryck som härstammar från sinnevärlden, har den blivit formlös. Själens har då blivit ren. Den har blivit såsom det gudomliga, varigenom vägen nu ligger öppen för ett möte med den högsta entiteten i världsalltet – Gudomen.

På ett övergripande plan, skriver Geels, kan själens olika faser av gudomlig upplevelse ”beskrivas som upplevelser av gudomlighetens olika aspekter. Människan är ett mikrokosmos som, med en formulering av en stor kännare av Plotinos, har släktskap med varje pinne på stegen som når från himmelen till jorden.” (Geels 1987)

Plotinos skriver i *The Enneads* (6.9.11) följande om den mystiska upplevelsen eller erfarenheten av Gudomen.

” There were not two; beholder was one with beheld; it was not a vision compassed but a unity apprehended. The man formed by this mingling with the Supreme must – if he only remember – carry its image impressed on him; he is become the unity /---/ he has risen beyond beauty; he has overpassed even the choir of the virtues /---/. And when the vision is over, the man will once more awake the virtue that is in him /---/. This is the life of the Gods, and of Godlike and blessed men, a release from all else here below, a life that take no pleasure in earthly things, a flight from the alone to the alone (6.9.11).”

Nous – intelligensen, förnuftet, intellektet. Världssjälens

”*Nous* (grekiska νοῦς), med svensk betydelse förnuft, ande, är ett filosofiskt begrepp som introducerades av Anaxagoras – nous är en förnuftig världsprincip som ordnar elementen till en harmonisk helhet, ett kosmos. Platonismen, genom Plotinos, tog senare över begreppet och omformade det till samma mening som logos som motsvarar sinne, förstånd. Själen består av tre delar enligt Platon.

1. Den begärande delen (τό επιθυμητικόν).
2. Den noetiska kraften eller hjärtats energi.
3. Den aggressiva aspekten (τό θυμικόν).

Nous har förmågan att känna Gud och få kunskap om de skapade tingens innersta väsen. Denna kunskap förmedlas genom en direkt förståelse i en andlig varseblivning, på ett enkelt sätt, i skådande, theorein på grekiska. Nous är helt annorlunda än dianoia, det analytiska förnuftet. Nous formulerar inga abstrakta begrepp, utan förstår enkelt. Nous är själens spetskompetens, hjärtats djupaste rum, där meditation och kontemplation sker.” ([Nous – Wikipedia](#))

Under Världssjälen finns den mänskliga själen, universum och materien i Platons hierarkiska ordningsföljd. Materien befinner sig enligt denne längst bort från det Ena. Den har ingen självständig existens och representerar den lägsta formen av Världssjälen utstrålning eller emanation.

Då den apofatiska, negativa teologin beskriver det Ena såsom egenskapslös, odelbar, tomhet, immateriell, orörlig etc., betyder det att de negerade egenskaper som möjliggör den kontrasterande livsupplevelsen tillhör Nous eller intellektets domän. Från Nous emanerar hela det maskineri som omsätts till konkret livsupplevelse i människans själ. Detta sker genom Världssjälen övergripande och styrande verksamhet. Människan korresponderar med Världssjälen, Världssjälen korresponderar med Nous och Nous kontemplerar över det Ena.

I den skapade världen finns, den till tingen och företeelserna knutna tiden, med sin början och sitt slut. Där finns mångfalden; den oändliga variationen av frambragta ting, vilkas existens tar plats i rummet, genom sin storleksmässiga utsträckning på höjden, längden och bredden. Denna mångfald av skapade ting har en tidsmässig begränsning inbyggd ”i sig”, vilken reglerar dess tidsmässiga uppehåll eller existens på det fysiska planet. Inget i den skapade världen undgår tidens tand – materiens långsamma, nedbrytande process. All materia är underkastad förvandlingens lag, där början och slut utgör varandras motpoler. Denna tidsfaktor och detta rum utgör andliga företeelser, skapade av jaget med hjälp av de kosmiska skaparprinciperna i övermedvetandet eller X2. Nous eller intellektet med Platons terminologi.

Plotinos och Världssjälen

Hos Plotinos består den gudomliga själen av tre delar, som djupast sett är en. Den högsta delen av själen är den del som knyter an till den gudomliga sfären, som oavbrutet blickar in och kontemplerar över det Ena. Denna del av själen är endast åtkomlig för heliga eller högt utvecklade människor, vilka har tillägnat sig de högsta moraliska värderingarna eller principerna (med den osjälviska, uppoffrande kärleken till nästan som grunden för sitt dagliga liv och leverne) och gjort dessa principer till natur; till sitt sätt att vara. Kunskapskällan hos dessa individer, skulle jag tippa, utgörs av ett eller flera ögonblickliga nedslag av intuitionsenergin i medvetandet (av Martinus benämnd som kosmisk glimt) eller ett kontemplativt, meditativt möte med det gudomliga ljuset eller mörkret – Gudomen.

Den andra delen av själen är reserverad för den tänkande och resonerande människan, dvs. den själsliga del som vi använder oss av till vardags. I denna del finns enligt Plotinos viljan, imaginationen eller fantasin och minnet placerade.

Den tredje delen av själen, den svagaste delen, används av djuren, vars instinktiva beteende kan sägas var kopplade till denna del. Denna del av själen går också så långt ned som till växterna, skriver Plotinos i *The Enneads*. Helt i linje med Martinus, som menar att den ledande grundenergin i växtriket är instinktenergin.

Hos Plotinos finns det under, eller i, Världssjälen ett manifesterat område i form av Universum. Detta universum innehåller enligt honom:

- 1) Stjärnor/Gudar
- 2) Människor
- 3) Djur
- 4) Fiskar
- 5) Insekter
- 6) Växter
- 7) Stenar

Under själen finns enligt Plotinos materien:

”I själen finns fenomenen och under dem materien; dessa är inte verklighet, utan ett icke-vara. Materien har ingen form av sig själv och ingen kvalitet, utan är ett absorberande intet, som blir vara genom *Själen* och kan antaga alla former. *Själen* är både världssjälen och samlandet av alla enskilda själar. När själen är kropp glöms förbindelsen med Gud, vilket är fallet med djur, och är vad som skiljer dem från människor.” <https://sv.wikipedia.org/wiki/Plotinos>

Plotinos och Trefaldsläran

”Medan idévärlden och sinnevärlden enligt Platon utgör två skilda områden, räknar Plotinos med en trefaldig hierarki av verklighet. Denna redogör han för i femte enneaden. Hierarkin, eller de tre primala hypostaserna, sträcker sig från Gud, kallad det *Ena* eller *Enda* (*To Proton*), via *Nous*, världsförnuftet, ner

till *Själen*. I själen finns fenomenen och under dem materien; dessa är inte verklighet, utan ett icke-vara. Materien har ingen form av sig själv och ingen kvalitet, utan är ett absorberande intet, som blir vara genom *Själen* och kan antaga alla former. *Själen* är både världssjälen och samlandet av alla enskilda själar. När själen är kropp glöms förbindelsen med Gud, vilket är fallet med djur, och är vad som skiljer dem från människor.

Den materiella världen är inte den verkliga världen, enligt Plotinos och Platon, eftersom den i sin individualitet kräver en sammanhållande enhet för att bilda en värld. Denna enhet är det *Enda*, som är Gud. Det *Enda* kan emellertid inte tillskrivas någon vilja eller förnuft, och heller inte beskrivas med ord, eftersom begrepp avgränsar ett objekt, och Gud är oändlig. Det *Enda* är både aktivitet och passivitet, det absoluta varat och ett icke-vara, eftersom det är allt, och högre än kunskapen. Från det *Enda* emanerar oupphörligen förnuftets princip (*Nous*), och från denna *Själen* som blir kropp i den materiella världen genom att det *Endas* fullkomlighet flödar över, likt en sol sprider sitt ljus utan att förminsкас. *Nous* motsvarar Platons idévärld, som denne satte högst – däri skiljer sig Plotinos från Platon, och menar att den högsta principen måste vara högre än att den kan tänkas. När människan föds har en själ emanerat ur *Själen*, och knutits till en kropp. För varje nivå av hypostaserna ökar mångfalden och därmed ofullkomligheten, enligt Plotinos.”

<https://sv.wikipedia.org/wiki/Plotinos>

Polförvandlingen och det kommande fredsriket på jorden

Martinus talar angående spiralkretsloppets andra del, djurriket, om människans psyko-sexuella förvandlingsprocess – den så kallade polförvandlingen. Polförvandlingen utgår från ett djuriskt enpoligt stadie baserat på den starkes rätt, makt, erövringskrig, ekonomisk överlägsenhet, samt ett värnande om egendomsrätten över det motsatta könet, till ett stadie där människan hellre ger än tar, där hon genom denna polförvandling inte längre är en man eller kvinna, utan framträder som ett tredje kön där det manliga och det kvinnliga har smält samman till en jämbördig enhet. Martinus kategoriserar denna individ som varande ett dubbelpoligt kristusväsen. Dvs. en individ som till hundra procent lever enligt de kosmiska kärlekslagar som kännetecknar den dagliga samvaron i det riktiga människoriket.¹⁵¹

¹⁵¹ Det riktiga människoriket utgör den andra av sex tillvaroplan i det kosmiska spiralkretsloppet. Vårt nuvarande tillvaroplan benämner Martinus djurriket:

”Jordmänniskorna befinner sig alltså i en utvecklingszon, där känslö- och intelligensenergi kämpar med tyngdenergin om herraväldet. Eftersom tyngdenergin är huvudfaktorn i djurriket eller den materiella världen, och de två andra nämnda energiformerna utgör de bärande faktorerna i det rike som kommer efter djurriket, nämligen det riktiga människoriket, ser vi hur det just är bekämpandet av de djuriska tendenserna och utvecklingen av de mänskliga tendenserna som äger rum här. Och efter hand som väsendena närmar sig det riktiga människorikets

Denna polförvandlingsprocess kulminerar i slutfasen av djurriket. Då har den maskulina och den feminina polen i varje människa uppnått en jämbördig funktions- och styrkenivå,¹⁵² och ett nytt tredje kön träder fram, där de bästa maskulina och feminina egenskaperna sammansmälter till en hundra procentig kärleksfull individ – det kosmiskt medvetna kristusväsendet. Denna individ, det verkliga fredsväsendet per se, är en virtuos i livskonst, vars omsorgsfulla och osjälviska handlingar och beteende är till hundra procentig nytta för andra.¹⁵³

Utvecklingssteget, eller den mentala nivåhöjningen, innan jordens samtliga invånare har uppnått kosmiskt medvetande, kommer leda till att det om ca 500–600 år bedrivs det Martinus kallar kristuspolitik på jorden. Krig, konflikter och ekonomiska orättvisor är då ett passerat stadie i människans utveckling. Nu kommer mycket starka gudomliga, mentala krafter att verka för att det infrias en, i sanning rättvis och från krig och konflikter befriad fördelningspolitik på samhällets alla områden, där samförstånd och global rättvisa utgör de gemensamma nämnarna bakom politiska beslut över hela jorden. Ja, här handlar det om ett levnadssätt som markant skiljer sig från den, på många sätt, kaosartade och rovdjursliknade tillvaro vi nu lever i.

Fred är ett mentalt tillstånd som varje människa genom sina genomlevda lidandefarenheter kommer att utvecklas fram till. Fred är med andra ord ett speciellt, organiskt psyko-sexuellt tillstånd i den mänskliga själen och sinnet. Det är ett sinne helt utan inslag av angrepps- eller försvarsmentalitet. I denna människa ser vi ett fullt utvecklat fredsväsen. Detta är ett framtida mentalt stadie som alla jordens människor kommer att uppnå, i enlighet med den kosmiska utvecklingsplan som Martinus redogör för i sina skrifter. Vi har med andra ord all anledning att se ljusst på framtiden och de kommande fredliga tiderna på jorden.

stadium, ingår känsla och intelligens i en allt större harmoni med varandra och blir alltmer till kärleksenergi. Denna binder i sin tur tyngdenergin, och det riktiga människoriket eller kärlekszonen uppstår.” (*Livets Bog* del 1, st. 169)

¹⁵² Martinus ägnar den femte delen av *Livets Bog* åt polförvandlingen och den högsta elden – Gudomens kärleksenergi och skapande livskraft.

¹⁵³ Någon sådan människa har inte funnits på jorden i närtid, med undantag av Martinus (1890–1981). Men han räknar med att det inkarnerar individer om ett par hundra år som kommer att få sitt kosmiska medvetande öppnat under sin levnad på jorden. Enligt Martinus var Kristus en person med fullt utvecklat kosmiskt medvetande. Martinus uppnådde som 30-åring, i mars 1921, den psyko-sexuella utvecklingsnivå där de sexuella polerna uppnår jämbördighet i upplevelse- och uttrycksförmåga. Detta öppnar upp för intuitionens inträngande i medvetandet, vilket är det samma som det kosmiska medvetandets öppnande. Att ha kosmiskt medvetande eller kosmisk klarsyn, är det samma som att vara en fullt utvecklad kristusmänniska. Mentalt sett är denna individ varken man eller kvinna. Tidigare under djurrikets mångtusenåriga epok var den maskulina polen den ledande i mannens *enpoliga*, krigiskt inställda och kampinriktade psyke och mentalitet. Likaså var tidigare, under samma långa utvecklingsperiod i djurriket, den feminina polen den ledande i den *enpoliga* kvinnans mer familjebetonade och omhändertagande psyke och mentalitet.

Som en kosmiskt medveten person representerar denne ett nytt, tredje kön - den *dubbelpoliga* människan, vars organiskt utvecklade själslig struktur nu har full tillgång till, och insikt i, det vetande om kosmos och livet som utgör Gudomens vetande om sig själv. Martinus benämner detta gudomliga allvetande *Visdomsoceanen*. Se *Livet Bog* del 5, där detta ämnesområde behandlas grundligt.

Ett internationellt världsrrike under skapande

För den som är intresserad av mänsklighetens kommande samhällsutveckling, kan jag rekommendera *Livets Bog* del 1, kapitel fyra ”Ett internationellt världsrrike under skapande”. Där beskriver Martinus mänsklighetens kommande utveckling fram mot en global, fredlig samvaro. I kapitel fyra finns också 12 punkter, vilkas inriktning och utformning utgör en global arbetsbeskrivning för vägen fram mot utvecklande av ett kommande fredsrrike på jorden. Ja, efterhand kommer hela mänskligheten vara införstådda med de välgörande effekter som efterlevandet av dessa punkter skänker varje människa på jorden. Genomförandet av dessa 12 punkter kommer att administreras av en *transparent* och *opartisk* världsrregering, vilken består av representanter från jordens alla länder.

Dessa 12 punkter kommer att efterlevas av framtidens politiker och beslutsfattare, då de står i kontakt med den kosmiska utvecklingsplan som för länge sedan stadfästes på andlig nivå av högt utvecklade individer i Försynen. Denna kosmiskt medvetna enhet har full insikt i den plan som ligger till grund för människans utvecklingsprocess fram till inträdet i *det riktiga människoriket*. Enligt Martinus kommer det mentala paradigmskiftet från djur till riktig människa, mänsklighetens nästa evolutionära utvecklingssteg, att vara ett fullbordat faktum om ca 3000 år.

Framtidens världsrregering

Bland framtidens politiker och beslutsfattare kommer det att finnas personer med kosmiskt medvetande. De kommer att besitta ledande positioner i den kommande världsrregeringen, vars arbete, som tidigare nämnts, kommer att kännetecknas av full transparens och ett globalt rättvisetänkande. De personer som arbetar i denna regering kommer att vara representanter från jordens alla hörn. Bland mycket annat, kommer krig att vara förbjudet som konfliktlösningsmetod vid den här tidpunkten. Likaså kommer pengar att försvinna som betalningsmedel. Detta och mycket annat utvecklar Martinus i *Livets Bog* del 1, kapitel fyra - ”Ett internationellt världsrrike under skapande”.
